Catalunya

CGT

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Octubre 2010 · núm. 121 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

I malgrat tot, la vaga va ser una realitat...

Fotografia: Sergio L.

CGT BALEARS

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 121 · Octubre 2010 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

I malgrat tot, la vaga va ser una realitat...

Fotografia: Sergio L.

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

Editorial

Vaga general? Sí, però després què?

En aquests moments del camí sembla clar que la vaga general convocada pel passat 29 de setembre ha estat un èxit de participació, tenint en compte el context en el qual ens trobem. Relatiu com tots els èxits que fan referència a les lluites socials però èxit de mobilització i de participació almenys. La vaga va aconseguir una participació prou important i durant la jornada es van crear conflictes prou potents com per deixar clar que almenys la gent treballadora conscienciada i sense massa endeutaments personals estem en contra de la desaparició de drets a què els amos ens porten amb reformes laborals, pèrdua de drets, lleis retrògrades i ensabonada permanent per als rics i poderosos. Hem creat de nou un col·lapse social durant un dia i deixat clar que les treballadores i els treballadors mobilitzats pensem que no només la crisi l'han de pagar els qui l'han provocat sinó que nosaltres no som qui l'ha provocat, o almenys no en som la part més responsable.

Molt bé. Ara pensem que després d'una vaga amb botigues tancades (moltes menys de les que voldríem) i empreses aturades, els transports desapareguts i els carrers plens de la nostra gent. Què més? Doncs és aquí on la convocatòria perd més alè i força. En el cas dels sindicats majoritaris, aquests l'expliquen com un toc d'atenció que podria fer rectificar el govern Zapatero o qui vingui després. Els "alternatius", entre els quals hi ha diversitat evident però per un cop lemes i coordinació gran, no poden negociar res que no sigui de quin color anirem vestits a les respectives manifestacions, ja que tampoc hi ha la força obrera mínima, vaja, em sembla a mi, per tombar el govern i exigir una rectificació de les darreres barrabassades ja incomptables.

En el primer cas tampoc cal preocupar-se massa ni tenir-los-hi en compte ja que de fa molts anys ja han deixat clar que són purs espectadors -amb alguns miniprivilegis- de la situació econòmica general de l'Estat, tant quan avancem (això cada cop serà més impossible en aquest sistema) com quan fugim en retirada (com ara i sembla ser que per un quant temps).

En el segon, la cosa resulta més complexa. Ho tenim tot per accedir a la gestió de la societat sense mitjancers ni amos de cap tipus. I tot i això, allò que mostrem i deixem veure a la gent que no viu directament en els nostres cercles socials, de pensament i d'acció, és que no estem preparats per a res, que no podem canviar res i que no som capaces d'analitzar, enfrontar-nos i guanyar encara que siguin petites coses. Per això, quan enmig d'una negociació de conveni, obtenim un petit triomf som més feliços que una altra cosa.

Als anticapitalistes, a on ens porta guanyar una vaga general? Als anarcosindicalistes, en quin escenari ens situa esdevenir martell per als empresaris ara mateix, en una situació en què les lluites socials s'han convertit en la seva major part en resistents i poca cosa més? Tenim un pla alternatiu a aquest tan avorrit i gastat anar de bracet amb els majoritaris i posar-nos darrere la seva roda quan convoquen vaga general? La vaga general que defensem, a banda de per aturar la producció i enfrontar-nos al capital en la seva més clara expressió, en el món del treball assalariat, per a què ens servirà? L'endemà tindrem el govern de torn esperant quan en convoquem una altra per dir-nos que vol negociar o senzillament aquesta és única i irrepetible en nom de la santa hipoteca permanent i majoritàriament estesa com herba quan plou per tota la massa obrera possible i existent?

Plantegem aquests interrogants i molts altres que no escrivim aquí perquè realment la vaga general és una eina molt potent que cal adequar a la realitat dels nostres dies. La vaga general, al 2010 a Europa, ja no és revolucionària, ni tan sols a Grècia, ja que qui la convoca i qui hi participa té clar que a través d'ella no es pot acabar amb el capitalisme ni encetar una via social basada en el pensament i l'acció revolucionàries, una acció revolucionària que ens permeti construir una societat diferent damunt d'altres valors i sense classes. No és només un problema de resposta sinó, sobretot, que de tenir clar que aquesta és necessària i que cal que sigui contundent, sinó sobretot de saber com hem de fer per canviar les coses, i ara no ho sabem ni tan sols si comptéssim amb una àmplia participació el 29 de setembre. Perquè una cosa és la vaga i una altra la transformació social. I una i l'altra es troben més allunyades que mai.

Ens caldrà treballar molt i posar tota la carn a la graella per tal que les coses esdevinguin diferents. Això sí, tenim clar que és possible i que no deixarem de lluitar mentre un sol home o dona pateixi explotació, no gaudeixi de llibertat o els seus drets bàsics a l'existència i la felicitat no siguin respectats. Així doncs, després de la vaga general del 29-S, a continuar la lluita i incrementar l'anàlisi i el debat. Som a mig camí però fa baixada!

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Laura Rosich i Josep Torres. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Informàtica: Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat. **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: jtorres@cgt-balears.org. **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"Ens donarem per satisfets si els joves d'avui (...) les lluites que emprenguin són amarades d'humanisme i despullades de tota mena de sectarisme. Si són sempre, i en tot moment, inspirades i dirigides pels ideals més purs de llibertat"

Joan Manent i Pesas a "Records d'un sindicalista llibertari català"

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59, 08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com
Tel. 633 322 033

El debat sobre la qüestió nacional dins la CGT gira entorn a dos eixos bàsics: el federalisme i el dret a l'autodeterminació

La CGT ha aprovat els acords sobre el tema per àmplies majories

La CGT i la qüestió nacional: Debats i Acords

Pau Juvillà Ballester, afiliat a CGT Lleida

El debat sobre la qüestió nacional en el si de la Confederació Nacional del Treball i, posteriorment en la Confederació General del Treball de Catalunya ha estat una constant des dels primers comicis d'aquestes organitzacions. Una discussió que gira entorn de dos pilars bàsics d'aquesta ideologia, el federalisme i el dret a l'autodeterminació.

El 9 i 10 de novembre de 1985 es duia a terme a Barcelona el segon congrés de la CNT de Catalunya (que esdevindria posteriorment la CGT) on s'aprovaria, per 38 vots a favor, 7 en contra i 4 abstencions la resolució "autonomia, nacionalisme i CNT". Un document que deixava clara la postura d'aquesta organització envers el tema.

Així, en la introducció ja s'esmentava les reticències del moviment llibertari envers la qüestió nacional, enunciant que: "tradicionalment l'organització ha arrossegat una constant postura de rebuig vers la identitat nacional de Catalunya. Aquest tic de rebuig estava basat en motius de complexos, molts dels quals obeïen a posicions equívoques, simplistes o que malcomprenien una realitat quotidiana".

La resolució tractava tres punts principals, el concepte de nació que, en el cas de Catalunya feia extensiu als altres territoris de llengua catalana que "també formen part d'aquesta comunitat", l'internacionalisme i federalisme i l'autodeterminació i sobirania popular, afirmant que "La CNT per tot això reconeix que el poble català mereix exercir lliurement el seu dret a l'autodeterminació"

Finalment, en l'apartat "Acció directa de la CNT davant la qüestió nacional", es feien constar 5 punts entre els quals el de" lluitar contra tot tipus d'opressió i repressió nacional", "respecte i desenvolupament dels usos, costums, llengua i cultura catalanes", "potenciar el desenvolupament i aprofitament dels recursos econòmics propis del nostre poble, impedint l'espoli d'aquests i respectant l'ecosistema" per acabar demanant "adaptar l'estructura de la CNT a aquestes posicions".

Malgrat l'aprovació d'aquesta ponència el Congrés, amb 18 vots a favor, un en contra i 4 abstencions aprovava un vot particular on es demanava "un debat suficientment ampli per un pròxim ple de Catalunya", un debat que no es duria a terme fins al IV Congrés.

Ja, sota el nom de CGT de Catalunya en el seu IV Congrés, s'inicia de nou el debat que serà present en els diferents comicis de l'organització fins a data d'avui i que suposarà la presa d'acords significatius fixant la posició de la nostra organització.

Així, els dies 22, 23 i 24 del mes de maig de 1992 es celebrava a la ciutat de Lleida el IV Congrés de la CGT de Catalunya, un comici que suposava un pas endavant en el debat sobre l'anarquisme i la qüestió nacional en el sí d'una de les organitzacions mes representatives de l'anarcosindicalisme, la Confederació General del Treball de Catalunya.

La importància d'aquest Congrés celebrat a Lleida rau en dos aspectes fonamentals. D'una banda a que es en aquest Congrés on es presenten per la seva aprovació la proposta d'estatuts específics per la CGT de Catalunya, uns estatuts diferenciats dels de la CGT de l'Estat Espanyol amb la càrrega simbòlica que això suposa. I per altra banda, a que un dels aspectes sotmesos a debat pel conjunt de la militància de l'organització era el posicionament d'aquesta envers la qüestió nacional, els seus aspectes socials, culturals i lingüístics.

En el que respecta al debat entorn a l'aprovació dels estatuts, la convocatòria del IV Congrés per part del Comitè Confederal de referència SG 084/91, ja feia palès el sentit de la seva presentació en l'aclariment 3, on es deia textualment: "Ens sembla prioritari i lògic des d'una òptica confederal dotar-nos d'ells amb les nostres especificitats i necessitats i, alhora, no contradir els criteris bàsics dels estatuts de la CGT".

Per a la discussió respecte de la qüestió nacional s'arribava al Congrés fonamentalment amb dues ponències divergents i amb un debat precongresual intens que s'havia traduït, per exemple, amb posicionaments concrets com el que feien diferents afiliats presentant un escrit públic on, sota el títol "a que futuro estan apostando?", ells mateixos contestaven "el nacionalismo e independentismo" referint-se a una de les ponències presentades.

En l'altra banda, per exemple, el sindicat d'obrers llibertaris de Castellar del Vallès feia una defensa aferrissada en sentit contrari de l'anterior, donant suport a la ponència "una apuesta de futuro", denunciant el bilingüisme diglòssic i dient, entre d'altres que "aquí, a Catalunya, els catalans que som llibertaris som les dues coses, catalans i llibertaris, amb un projecte internacional per l'avenir, però, sense renunciar als nostres orígens".

Així doncs existien dues posicions mes o menys enfrontades alineades a l'entorn de la ponència "una apuesta de futuro" que en el seu punt 6.4 titulat "Qüestió nacional: aspectes socials, culturals i lingüístics" exposava punts de vista sobre l'anarquisme i la qüestió nacional fent especial èmfasi en el dret a l'autoderetminació en el marc dels Països Catalans i en la normalització de la llengua catalana.

La ponència feia un breu repàs de cites de diverses personalitats de l'anarquisme (des de Bakunin a Salvador Seguí), defensava una relació federalista amb una prèvia ruptura del marc estatal i feia especial èmfasi en un objectiu comú, l'emancipació col·lectiva (nacional i social) del poble català, per acabar proposant un seguit d'acords entre els quals el que deia: "La CGT de Catalunya serà solidària amb el desenvolupament de la lluita per l'autodeterminació a nivell de tots els Països Catalans, actualment fragmentats i amb processos socials i polítics diferenciats. Treballarà, doncs, per tal d'enfortir les relacions entre els diferents països des de la realitat específica de cadascun, lluitant per la superació de les legislacions, ideologies i polítiques que impedeixin avançar cap a la vertebració social, cultural i política necessària per a la construcció i consolidació d'una realitat i d'un projecte nacional comuns".

Per altra banda, la ponència presentada per Xavier Oller i Jesús Martínez defensava en el seu desenvolupament, idees com: "(...) el cert es que el nacionalisme es una ideologia aliena a la classe obrera que tendeix a dividir als treballadors en funció de la seva procedència i distreure'ls dels

seus autèntics objectius de classe” o “per a nosaltres, com a llibertaris i contraris a la ideologia nacionalista i als interessos que s’oculten darrere seu, el dret a l’autodeterminació entès com un element d’una estratègia independentista manca de tot interès, tant en allò polític com estratègicament, encara que, per suposat, acceptaríem una decisió majoritària del poble de Catalunya a autodeterminar-se i escollir la seva independència”.

En els acords mes concrets envers l’ús del català, l’anterior ponència enunciava propostes com “ La CGT considerarà lícita l’exigència que tot funcionari, ja sigui de l’administració central o de l’autonòmica, pugi atendre i expressar-se en català, com a mostra de respecte de l’Estat cap al poble que administra” per tot seguit, uns paràgrafs mes avall afegir “La CGT haurà de reconèixer i lluitar pel dret de tot ciutadà a expressar-se en castellà a tota Catalunya i a ésser atès en igualtat de condicions al expressar-se en qualsevol àmbit de l’administració”.

L’acord de Congrés, donada la discussió que aquest punt generà, fou la següent tal i com es descriu en el llibret d’acords: “en el termini de 6 mesos, es convocarà un Ple de Sindicats monogràfic sobre el tema, en el que es prendran com a base els acords del segon Congrés i la ponència presentada (en el Congrés de Lleida) dins del bloc “una aposta de futur” dedicada al nacionalisme. En aquest ple s’acordarà la postura de la CGT de Catalunya sobre el tema enunciat”.

Pel que respecta a la proposta d’estatuts, 20 sindicats amb 66 vots hi donaven el vot favorable contra 9 sindicats amb 14 vots i 2 sindicats s’abstenien amb 8 vots. El Congrés doncs, aprovava uns estatuts específics per a la CGT de Catalunya.

Així doncs, aquest comici dut a terme a Lleida obria el camí cap l’inici d’un debat en profunditat sobre el fet nacional dins de l’organització anarcosindicalista mes important del principat.

El debat iniciat al Congrés de Lleida tindria continuïtat en el Ple de Sindicats de Sallent el 19 de desembre del mateix any on s’hi varen presentar tres ponències.

Dels vots presents en el Ple de Sindicats el dictament de la Comissió de Ponències va obtenir el 85% dels vots que representaven al 81 % dels sindicats, només es va produir una abstenció del 15% dels vots que corresponien al 19% dels sindicats.

Els acords aprovats, molt en sintonia amb la ponència presentada per “una apuesta de futuro”, prenia acords explícits en l’ús del català “(...) la CGT de Catalunya continuarà esforçant-se perquè la llengua catalana assoleixi un ús normal al territori català; és a dir, que es constitueixi en llengua comuna i vehicular de relació social, cultural econòmica i política” i envers l’autodeterminació i federalisme “La Confederació treballarà per un veritable internacionalisme solidari, que cal diferenciar de l’interestatisme regnant. Això requereix la solidaritat amb les lluites d’emancipació dels pobles oprimits en el camí de la construcció d’un nou ordre internacional basat en la lliure federació de pobles lliures i iguals en drets”.

Així doncs, el congrés de 1992 a Lleida i la seva continuació en el Ple de Sallent aprovava el reconeixement de la realitat juridico-politica de Catalunya, els seus valors col·lectius

com a poble, el dret a la sobirania nacional, l´autogestió col·lectiva, la lliure federació de municipis, i l´emancipació dels pobles oprimits.

El debat iniciat a Lleida suposava un punt i apart en el debat de la qüestió nacional en el sí de la que no tindria continuïtat, de manera significativa, fins al Congrés de la CGT de Manresa.

Així, al febrer de 2002 es reactivaria el debat dins del conjunt de l’organització. Aquell mes, a la capital del Bages, s’hi duia a terme el VIIè congrés de la CGT els resultats del qual farien ressorgir la discussió sobre la qüestió nacional en el sí del sindicat, per iniciar in procés que finalitzaria en comicis posteriors.

Dins del termini establert per la recepció de ponències es feia arribar la titulada “La CGT de Catalunya davant de la qüestió nacional”, que anava signada, per 7 militants de l’organització.

El text de la ponència proposava, després d’un breu repàs històric, 3 punts d’acord consistents bàsicament en una modificació de determinats articles dels estatuts entre els quals l’enunciat de l’article 2 apartat c (l’eliminació de qualsevol forma d’explotació i opressió que atempti contra la llibertat de les persones) afegint-hi els conceptes col·lectius o nacions.

Es precisament per aquesta proposta de modificació estatutària que la Comissió Organitzadora del Congrés, en escrit de data 11 de gener del 2002, feia avinent als signants de la ponència que en l’ordre del dia del Congrés no estava prevista la modificació estatutària, motiu pel qual es publicaria aquesta en el quadern de debats conjuntament amb d’altres textos que havien quedat fora de discussió congressual.

Així doncs, malgrat la ponència clau en el debat sobre la qüestió nacional quedava fora del debat en el sí del VIIè Congrés, l’existència d’una proposta titulada “la CGT de Catalunya per un Marc Català de relacions laborals”, signada per 4 afiliats de Manresa i Barcelona posaria les condicions per poder dur-lo a terme amb posterioritat.

Com a resultat del Congrés l’organització aprovava, per 122 vots a favor, cap vot en contra i contades abstencions, posposar el debat sobre el Marc Català per abordar-lo en la propera conferència sindical com un dels punts de l’ordre del dia. Una discussió que no es limitava únicament a aquest aspecte si no que, tal i com es deia en la ponència, “(...) donant legitimitat al Marc Català de Relacions laboral, fer avançar l’emancipació social i nacional del conjunt de la classe treballadora de Catalunya, previ pas a l’exercici del dret a l’autodeterminació”.

Des de la Federació intercomarcal de Lleida, i en base als acords obtinguts a Manresa, es va veure necessari articular un espai de debat i diàleg sobre la qüestió nacional mes enllà de comicis orgànics i fer-lo extensiu a la resta de moviment llibertàri. Es per això que l’onze de maig de 2002 s’organitzaven les “jornades sobre anarquisme i qüestió nacional” amb l’objectiu, tal i com es deia en l’extracte d’aquestes que s’edita posteriorment: “ (...) la CGT de Ponent vam tirar endavant unes jornades que sota el títol “Anarquisme i qüestió nacional” intentaven assolir un triple objectiu: en primer lloc introduir el debat sobre la qüestió nacional en un sindicat que, moltes vegades superat per la seva pròpia dinàmica de treball, el deixa sovint al marge. En segon lloc recuperar una sèrie d’idees i personatges que, pertanyent a la tradició llibertària, comprenien i defensaven les llibertats dels pobles com quelcom d’inherent a la resta de llibertats personals i col·lectives, i, en tercer lloc, trencar aquell fals antagonisme entre anarquisme i nacionalisme que, sovint, ha alimentat molta demagògia i beneficiat a l’imperialisme, tant colonial com econòmic.”

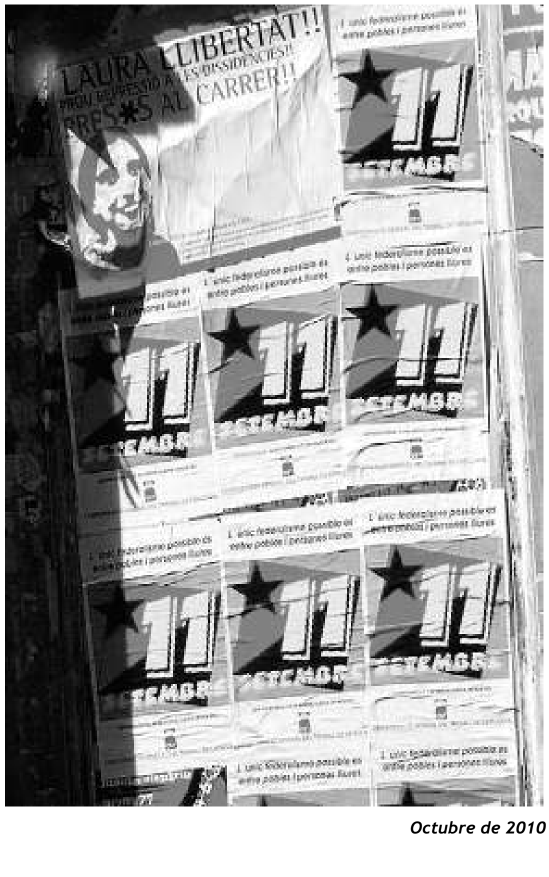
El programa de les jornades consistí en una sèrie de tres xerrades, una roda d’intervencions de les diferents federacions territorials de la CGT presents així com d’una taula rodona sobre el sindicalisme català al final de l’acte. A les 10:00 es donava per iniciades les jornades amb la xerrada “Bakunin i el nacionalisme: influència en els internacionalistes catalans” que faria Emili Cortavitarte, professor i membre del sindicat d’ensenyament de la CGT, a la que seguiria la impartida per la històriadora i professora de la UdL, Eulàlia Vega, sota el nom de “Catalanisme i anarquisme: la CNT i el fet nacional als anys trenta” per continuar a les 16:00 de la tarda amb “la Tramuntana: la construcció de l’anarquia en català” per part del filòleg i secretari de comunicació de la CGT, Jordi Martí.

Com a conseqüència dels acords del VIIè congrés de la CGT a Manresa i malgrat l’acord era de que el tema es tractés en Conferència Sindical, el 14 i 15 de novembre de 2003 es duria a terme a Barcelona, el Ple ordinari de la CGT amb punt de l’ordre del dia específic respecte del marc català de relacions laborals defensat per quatre ponències.

La majoria dels acords dels sindicats (9 sindicats amb 95 vots) foren de refondre la ponència “per l’autogestió, un marc català de relacions laborals” amb la signada per Moises Rial i altres sota el títol de “marc català de relacions laborals” pel que la comissió de ponències redactaria un dictamen fusionant ambdues. El text, aprovat per 14 sindicats amb 120 vots contra 5 sindicats amb 52 vots establia uns punts mínims de reivindicació com l’elaboració d’un IPC català elaborat amb la presència dels sindicats, donar preeminencia jurídica als àmbits de negociació col·lectiva mes propers als treballadors/es, impulsar la negociació col·lectiva dels convenis estatals a Catalunya, garantir plenes competències a la inspecció de Treball, impulsar la plena transferència en qüestions sociolaborals (politiques actives, OTG, formació professional...), establir el TSJC com a darrera instància en matèria laboral o impulsar el Servei de Català de la CGT per garantir la plena normalització de la llengua a nivell del sindicat.

El text apuntava diverses conclusions, entre elles: “El Marc Català que cal defensar no es un marc Català estatista o el Marc Català que defensa la burgesia que sempre es posa d’acord en allò essencial, sinó aquell Marc Català que acosti a les treballadores i treballadors de Catalunya el seu àmbit de decisió, que faciliti la seva autogestió i que estigui mes proper als trets socio-econòmics i identitaris. La CGT ha d’avançar en les negociacions col·lectives i reivindicacions cap aquest marc català” o “La CGT ha de fer propostes que tinguin un clar significat de classe i alhora que caminin cap a posicions o elements de participació o autogestió. L’autogestió no es possible sense l’emancipació de classe i el reconeixement i la possibilitat d’autoorganització també territorial”.

L’any 2004 s’iniciaria amb una petició de la Federació comarcal del Baix-Camp Priorat per que s’inclogués, en el primer ple ordinari, un punt de l’ordre del dia sota la denominació “La CGT de Catalunya i la Qüestió Nacional al Segle XXI. Federalisme i nacionalisme; confederalitat i cohesió; aspectes culturals i lingüístics; intervecions i compromisos socials” ja que, com es deia en l’escrit “Creiem que des del darrer comici en el que es va tractar aquest tema (IV Congrés, Lleida, 1992) hi han hagut

canvis substancials (...)".
Un ple que es duria a terme el 16 d'octubre d'aquell any i que comptaria únicament amb dos punts de l'ordre del dia, la CGT davant la Constitució Europea i la CGT de Catalunya i la qüestió nacional al segle XXI..
12 anys després del Congrés de Lleida la CGT tornava a debatre, directament, sobre la qüestió nacional, i ho feia amb sis ponències i diverses sensibilitats mes o menys oposades.
La Comissió de ponències redactaria un text que dividiria en dues parts, d'una banda es refonien dues de les ponències que tractaven "la qüestió de la llengua" i de l'altra "la qüestió del federalisme". Finalment i després d'un dia sencer de debat intens s'aprovaria la primera part i no la segona,
Així, s'obtenien uns acords sobre la llengua que, malgrat tot, exposaven aspectes intrínsecament lligats al debat sobre la qüestió nacional com que "l'àmbit lingüístic del català es molt mes ampli que el de la nostra organització (...) aquest àmbit lingüístic a rebut diversos noms al llarg dels anys però el nom que més s'ha popularitzat ha estat el de Països Catalans".
Aquest text també proposava 10 acords que, bàsicament passaven per la defensa del català mitjançant l'ús del català de manera preferent en l'organització (com a mínim en català), en la relació amb administracions i empreses, estar presents en les plataformes de defensa de la llengua, treballar amb organitzacions afins amb qui compartim la nostra llengua per l'edició de material i que la relació escrita entre la Confederació General del Treball de Catalunya amb la resta de la Confederació dels territoris dels Països Catalans sigui en català".
Gairebé un any després, el 16, 17 i 18 de desembre de 2005, la CGT de Catalunya, duria a terme a Sant Joan Despí el seu VIIIè Congrès on, novament tornava a sortir el debat de la qüestió nacional.
Així, en la ponència titulada "Cap una acció social oberta i participativa" que bàsicament esbossava l'estratègia de l'acció social dins de la CGT, es proposaven mecanismes de treball d'aquesta secretaria, i en l'apartat de lluites en les que es proposava que la CGT hi participés de manera activa es feia constar l'alliberament nacional sota la premisa que: "la lluita per l'alliberament nacional ha d'estar ineludiblement lligada a l'alliberament social i representa un pas més en l'autogestió i l'autoorganització col·lectiva, una reivindicació que ve de molt lluny i que ha tingut sempre un cert arrelament en la CGT (abans en la CNT) de Catalunya, no per crear un nou Estat sinó per defensar els drets col·lectius de la nostra societat"

Aquest apartat acabava dient "en defensa d'aquesta lliure decisió i d'un federalisme des de la llibertat entre persones i pobles lliures, cal estar al costat de totes aquelles organitzacions defugint de dogmatismes i sectarismes que participin en aquests ideals".
Finalment el Congrés aprovaria una part d'aquesta ponència (entre la qual l'apartat esmentat anteriorment).
Després d'anys d'intens debat sobre anarquisme i qüestió nacional dins de la CGT de Catalunya i després de prendre acords clars sobre la posició de la nostra organització envers el tema, aquesta deixava d'esdevenir punts de l'ordre del dia en els següents comicis sense fer que això aturés la linea de treball i debat endegada.
Així en els debats previs al IX Congrés Ordinari de la CGT de Catalunya que es va celebrar a terme a Lleida el 5, 6 i 7 de febrer de 2010, es va dur a terme, al CSA La Maranya, una xerrada sota el títol "Anarquisme i qüestió Nacional" amb la presència del prioratenc Jordi Martí, un dels principals teòrics envers el tema.
I Finalment, l'onze de setembre de 2010 la CGT, com ja ha fet d'altres cops, feia públic un manifest titulat aquest cop "Ara i sempre per la llibertat dels pobles i la justícia social" que feia pal·lès novament el compromís de la CGT cap a l'autodeterminació i l'emancipació nacional des de l'anarcosindicalisme, tal i com es diu en un dels paràgrafs del text: "La CGT de Catalunya, com organització confederal i llibertària, reclama la necessària independència de classe i popular, des de l'objectiu de la autogestió col·lectiva i ecològica de cada localitat i organització productiva, federada, confederada amb qui vulgui, o secessionada a partir del lliure exercici del ple dret a decidir tot cercant l'emancipació total. Només sobre aquesta base es podrà eradicar el sistema capitalista, el sotmetiment al treball, la colonització nacional, el productivisme, el patriarcat, la propietat privada i l'Estat com a eina política d'opressió."
Després d'un intens debat, la Confederació General del Treball s'ha dotat d'uns acords confeccionats al llarg de gairebé dos decennis, aprovats per amplies majories, que permeten fixar clarament la posició d'aquesta organització envers la qüestió nacional i que es basen en tres eixos principals, el federalisme, l'autodeterminació i la sobirania popular.

La CGT de Catalunya fa una crida a tota la classe treballadora a sostenir la lluita per tombar aquesta Reforma Laboral

Després del 29-S hem de prendre de nou els carrers

I després de la Vaga del 29–S, què?

SP del Comitè Confederal de la CGT

El passat dia 29 una part importantíssima de la classe treballadora de l'estat espanyol vam secundar la Vaga General. I ho vam fer amb el decidit esperit de derogar les actuals mesures i lleis antisocials imposades pel govern del PSOE.
Estiguem o no d'acord amb els índexs de seguiment publicats fins a ara, la veritat és que la Vaga General va ser secundada per un nombre de treballadores i treballadors més alt de l'esperat. Sens dubte, el treball realitzat per a la preparació de la Vaga i el seguiment que ha tingut la mateixa representen un èxit per al conjunt de les classes populars.
No obstant això, al que no estem disposades la majoria de les persones que secundem aquesta jornada de Vaga és que al nostre esforç militant contra aquesta Reforma Laboral i el Pla d'Ajustament Econòmic, sigui manipulat i traït en noves taules de negociació que desenvolupin la normes d'aquestes mesures tan lesives per a totes i tots nosaltres.
No podem consentir que, al mateix temps que se surt al carrer per a derogar les lleis, en paral·lel, a esquena de les i els treballadors i per mitjà dels fets consumats, les organitzacions UGT-CCOO s'asseguin a negociar com s'aplicaran les reformes en el marc de les mesures imposades.
Tots i totes estem veient com, des de l'engegada del Pla d'Ajustament i la Reforma Laboral l'única cosa que aquestes mesures i lleis han generat és més atur, com ho indiquen les dades que ens proporciona el mateix govern el qual ha repetit fins a la sacietat que es crearà ocupació amb aquesta reforma, i l'eliminació i privatització de cada vegada més serveis públics.
Per tot això, i sent coherents amb el que venim dient i fent des de fa ja dos anys, la Confederació General del Treball fa una crida al conjunt de les organitzacions socials i sindicals de l'estat espanyol per a continuar amb les mobilitzacions amb la finalitat d'eliminar la Reforma Laboral i el Pla d'Ajustament Econòmic.
Així les coses, ens veiem en la necessitat com classe treballadora de prendre de nou els carrers, aprofitant l'impuls de la Vaga General, i continuar amb la mobilització sostinguda en el temps fins que vegem realitzat l'objectiu pel qual la CGT i la resta d'organitzacions socials i sindicals convoquem aquesta Vaga General.

29-S a Catalunya: ampli seguiment

SP Comitè Confederal CGT Catalunya

La jornada de Vaga general del 29 de setembre a Catalunya ha estat un èxit de participació i seguiment, amb aturades pràcticament totals a la indústria i el transport.

La CGT de Catalunya ha estat una de les organitzacions amb més presència als piquets informatius realitzats a múltiples llocs, amb una àmplia concurrència a les manifestacions i convocatòries de la CGT arreu de Catalunya.

Després de l'èxit de la vaga, el govern espanyol ha de retirar la Reforma Laboral i canviar les seves polítiques econòmiques.

La CGT de Catalunya valora de manera molt satisfactòria el resultat de la vaga general convocada per la nostra organització el passat 29 de setembre. A l'espera de resultats definitius d'aquest seguiment, les dades de les que disposem ens permeten afirmar que el seu seguiment ha estat molt elevat en el sector industrial, on la majoria de treballadors de moltes empreses van deixar de treballar. En el transport la seva incidència també ha estat molt elevada. Els serveis mínims decretats per la Generalitat s'han acomplert en la majoria de cassos, malgrat no haver estat acordats en cap moment amb la CGT de Catalunya i ser clarament abusius i superiors als d'altres convocatòries de vaga general. Tot i que en l'administració pública el seguiment ha estat més irregular, la seva incidència ha estat molt elevada en l'ensenyament i en les recollides d'escombraries. Malgrat les informacions difoses, l'aturada també ha estat evident en el sector de serveis i en el comerç.
El menor seguiment de la vaga en les petites empreses confirma el que la CGT de Catalunya fa temps que denúncia: la major impunitat amb la que actuen els empresaris que exerceixen fortes pressions als seus treballadors i treballadores, conculcant sovint el seu dret a vaga amb la por a l'acomiadament.
La CGT de Catalunya destaca també el treball realitzat pels seus piquets informatius, tant a polígons industrials i empreses com en centres de distribució i en carrers de pobles i barris. Durant el dia 29 de setembre aquests piquets, moltes vegades efectuats o coordinats amb organitzacions i associacions dels moviments socials, han estat molt més visibles que els d'altres organitzacions sindicals, especialment les anomenades majoritàries. Denunciem que, malgrat que aquests piquets informatius han exercit el dret constitucional a informar d'una convocatòria de vaga, en alguns casos han sofert assetjament per part de forces policials (autonòmica i municipals) que han limitat l'exercici d'aquest dret, de vegades amb denúncies i alguna detenció.
L'assistència a les convocatòries de manifestació que la CGT ha realitzat, molt sovint amb altres organitzacions socials i sindicals, arreu de Catalunya ha estat molt superior a la d'altres jornades de vaga general. Alguns exemples d'assistència a les manifestacions convocades per CGT en solitari o conjuntament amb altres col·lectius i organitzacions, o dels blocs organitzats de forma clarament diferenciada aprofitant les manifestacions dels sindicats institucionals, altrament dit majoritaris, són: 700 persones a Reus, 4000 a Tarragona, 1500 a Sabadell, 1000 a Manresa, 700 a Mollet del Vallès, 1000 a Terrassa, 400 a Lleida, 75 a Tàrrega, 500 a Vilanova, 250 a Vic, unes 100 a Sort, Tremp i la Pobla de Segur, 500 a Rubí, 800 a Girona, 100 a Igualada i 500 a Vilafranca del Penedès. La manifestació de CGT a Barcelona va aplegar més de 10.000 persones, especialment a la part final del recorregut. En tos els casos les convocatòries van transcórrer de manera pacífica, tot i que sovint es van veure envoltades de dispositius desproporcionats de mossos d'esquadra.
La CGT de Catalunya constatem l'ampli rebuig a la Reforma Laboral per part del conjunt dels treballadors i treballadores. Si el govern espanyol i el govern català realment volen promoure el "diàleg social", han de retirar immediatament la Reforma Laboral, aturar les seves pretensions d'allargar l'edat de jubilació i el període de cotització i fer marxa enrere en mesures com retallar el sou dels i les treballadores públiques, congelar pensions i altres retallades socials. Fins que això no succeeixi, la CGT de Catalunya, com a conseqüència dels seus acords, continuarà promovent mobilitzacions i noves jornades de lluita.
La CGT de Catalunya fa una crida a tota la classe treballadora a sostenir la lluita i crear conflicte, des de l'endemà de la vaga, per tombar aquesta Reforma Laboral i les demés lleis antisocials, allà on es vulguin aplicar, empresa a empresa, barri a barri. Allà on hi hagi un/a afectat/da (acomiadat/da, regulat/da, reduït/da de salari, contractat/da en precari,…) es trobarà i la CGT oposantse directament i mobilitzant-se per impedir l'agressió.

Barcelona

Valoració Vaga General del 29-S a Balears

CGT-Balears

Des de CGT Balears valorem positivament els piquets que vam organitzar al matí a Palma, que van anar al Corte Inglés, el Mercat de l'Olivar i Mercadona. Després ens concentrarem devant la Conselleria de Salut per reivindicar l'admissió de les treballadores i el treballador que van acomiadar per denunciar assetjament dins de la Fundació Hospital de Manacor. Es va lliurar una carta i una proposta d'acord per a la readmissió. Posteriorment vam anar fent cercavila per la Via Sindicat, al nostre pas les botigues baixaven la barrera, i vam poder entrar a unes quantes botigues per convidar a les treballadores a tancar i unir-se a la vaga. Tot això amb un control policial massa nombrós, que en tot moment ens va estar marcant i que van impedir que desenvolupéssim la nostra tasca informativa. Després vam anar a l'Ajuntament de Palma i en totes les oficines dels partits vam anar a donar-los una xerrada i díptics de CGT sobre la reforma laboral i vam fer això mateix al Consell de Mallorca. Després al Polígon de Son Castelló i aconseguim que la principal gasolinera tanqués.
La manifestació de Palma la vam convocar CGT, CNT, Maulets, Front Solidari, CTA i Endavant, i va tenir molt poder de convocatòria pel que estem acostumats a Palma, ens manifestem prop de 2000 persones (a la dels majoritaris eren 5000) i vam estar molt actius durant tot el recorregut. Acabem a la Plaça de la Reina, llegint un manifest elaborat per CNT, amb el tancament de CGT i una performance sobre el capitalisme que va elaborar un grup teatral independent.
A Menorca també es van mobilitzar piquets a Ciutadella i hi va haver una manifestació prou concorreguda.

Palma

L'altra vaga del 29-S

Ermengol Gassiot, Secretari d'Acció Social CGT Catalunya

El 29 de setembre el nostre país, i Catalunya en especial, ha viscut una àmplia jornada de vaga general i protesta popular contra les polítiques antisocials que els governs espanyol i autonòmics han promogut en els darrers anys. Molts i moltes treballadores han deixat d'anar a treballar, aturant multitud d'empreses arreu, especialment del sector industrial, dels transports i de la neteja. Fins aquí el dia 29-S aparentment ha estat un altre dia de vaga general, que va seguir les pautes d'altres aturades similars, tot i que la presència activa de la CGT s'ha fet notar potser més que en altres ocasions.

Més enllà de l'èxit d'una vaga que molts, i amb la boca petita també alguns dirigents de CCOO i UGT, esperaven que fos un fracàs, del 29 de setembre ens en quedarà també un altre record: la mobilització d'un ventall ampli i divers de col·lectius i organitzacions socials no directament sindicals. Aquesta mobilització ha sigut capaç d'estendre la possibilitat de lluitar, conjuntament amb els i les assalariades, a moltes persones sense feina, jubilades o aturades, o sense contracte, o amb contractes precaris i va ajudar a superar la fragmentació que patim la classe treballadora.

Cal tenir clar que aquesta mobilització no va ser protagonitzada només per la CGT, ni copada per la CGT, i que la varietat de col·lectius i àmbits organitzatius que l'han protagonitzat reflecteix la riquesa creixent dels moviments socials combatius de Catalunya.

Però tampoc ens volem amagar que des de la CGT de Catalunya i des de les seves federacions i sindicats havíem apostat per socialitzar la vaga del 29-S. Socialitzar-la traient-la de les burocràcies sindicals, fent-la anar més enllà dels i les delegades sindicals i dels comitès d'empresa. I a l'hora, li volíem donar un caire més combatiu, tot intentant que el 29-S no fos només una passejada que justifiqués després una negociació entre el govern espanyol i UGT-CCOO que rentés la cara d'alguns aspectes de la Reforma laboral. Ho hem fet principalment participant en comitès de vaga, coordinadores i assemblees locals i de barris a les grans ciutats, junt amb grups de joves, de l'esquerra independentista, col·lectius llibertaris, d'aturats/des, d'immigrants, etc.

La mobilització del 29 de setembre, finalment, va superar en número i qualitat les previsions tant dels sindicats reformistes com del govern. Una part de la gent que va fer vaga no ho ha fet sota la convocatòria de CCOO i UGT. I encara més, una part important de la gent que va ocupar els carrers exhibint els anhels de justícia social tampoc. En aquest sentit, crec que és molt important destacar la feina feta a moltes localitats des de la CGT, ja sigui dins d'estructures orgàniques com des d'afiliats/des que també han militat en diferents àmbits, feina a la qual ens hi hem anat sumant des del Secretariat Permanent.

Així, en els dies previs a la vaga en moltes activitats de difusió fora de les empreses, sovint convocades per col·lectius que no eren CGT o plataformes on el nostre sindicat era una organització més, la CGT hi ha tingut una presència destacada. A més sovint ha esdevingut el referent sindical d'aquests àmbits. Destaca en això que molts d'aquests espais aglutinen gent relativament jove, la majoria de les quals encara no estan sindicades. Com a conseqüència d'això des de molts llocs abans de la vaga se'ns va anar demanant on es podien fer els piquets, o si els podíem fer conjuntament, etc.

Del transcurs de la vaga crec que es poden destacar els següents punts generals:

1.A part dels piquets a les empreses, a moltes poblacions i barris de grans ciutats s'hi han organitzat comitès de vaga, al marge de CCOO i UGT, que han aglutinat els moviments socials. De les forces sindicals alternatives, la CGT hi ha tingut una presència en ells molt superior a la resta. De fet, amb l'excepció d'alguna localitat, la COS, CoBas, CNT i IAC hi han mantingut una presència quasi merament nominal i en pocs llocs. Majoritàriament els moviments socials han percebut aquesta realitat.

2.Aquets piquets de barris i poblacions han tingut una activitat i presència important al carrer durant el dia de la vaga, amb accions de diferents tipus. Això ha permès dues coses. La primera enfortir vincles entre gent nostra i la d'altres organitzacions treballant conjuntament. La segona, visibilitzar-nos públicament. En molts llocs en el carrer la nostra presència (de piquets) amb moviments socials ha sigut molt superior a la de CCOO i UGT i hem tingut certa incidència en l'aturada, ja sigui tancant comerços o mostrant el dia de lluita de diferents maneres.

3.En el marc de tot aquest entramat social, s'ha generat una visibilització de la vaga com un dia de conflicte i lluita i no només com una protesta domesticada i dulcificada com sembla que pretenien CCOO i UGT. Tot i que les escenes de contundència han estat més evidents a Barcelona, se n'han repetit a menor escala a altres llocs de Catalunya.

4.A quasi tot arreu, la CGT s'ha manifestat amb moviments socials i altres organitzacions. En relació els moviments socials alternatius, la CGT ha sigut l'organització sindical que ha estat present en totes les manifestacions unitàries i, en moltes ocasions, ha estat l'única entorn la qual s'han agrupat aquests moviments socials. A Barcelona la CGT es va manifestar en solitari i les convocatòries d'altres organitzacions socials (quan hi van ser) van tendir majoritàriament a anar amb la CUSC a dins de la de CCOO i UGT. Aquesta situació cal entendre-la dins de les especificitats que té Barcelona i la major fragmentació també dels moviments socials alternatius.

En definitva, crec que el nostre missatge de que calia fer una vaga diferent i fer-la nostra ha tingut ressó i en part l'hem dut a la pràctica. És ben cert que la majoria de la gent que ha fet vaga no ho ha fet en el marc de la nostra convocatòria. No obstant, en canvi, una part molt important de la gent que ha fet una vaga de manera activa al carrer si que ho ha fet o amb nosaltres o al voltant de nosaltres.

Ara, després del 29-S tot aquest teixit social, i en especial la CGT de Catalunya, tindrem la responsabilitat de donar continuïtat a les expectatives generades.

Barcelona

Reus

Mollet del Vallès

Apunts destacats del 29-S

La CGT convoca mobilitzacions en més ciutats que mai

En aquesta vaga general del 29-S la CGT ha convocat concentracions i manifestacions en més ciutats que en cap altra ocasió i amb unes xifres de participació prou importants, una prova de l'increment de la capacitat organitzativa i d'actuació del sindicat. Aquestes mobilitzacions han estat organitzades en solitari en alguns casos, però en la immensa majoria en col·laboració amb altres organitzacions i moviments socials, en alguns casos amb convocatòries pròpies, en d'altres en blocs clarament diferenciats en el marc de convocatòries realitzades pels sindicats majoritaris. El 29-S la CGT va convocar mobilitzacions a: Girona, Lleida, Tàrrega, Tarragona, Reus, Barcelona, Terrassa, Sabadell, Mataró, Igualada, Vic, Manresa, Berga, Cornellà, Vilanova i la Geltrú, Rubí, Mollet, Sort, La Pobla de Segur, Tremp, El Vendrell, Vilafranca del Penedès,… un fet que marcarà la dinàmica dels propers mesos.

Els moviments socials s'impliquen en la vaga

Una altra dada a tenir en compte en el 29-S ha estat la implicació clara dels moviments socials anticapitalistes en la dinàmica de la vaga, un fet que obrirà de segur noves dinàmiques de coordinació i de lluita sindical i social, en les quals la CGT ha de tenir un important paper a jugar. Exemples a Barcelona com el de l'Assemblea de Treballadors/es, el del Moviment 25 de Setembre i l'okupació de l'antiga seu del Banesto a Plaça Catalunya, els comitès de vaga i piquets organitzats a diversos barris, el piquet unitari del migdia,… i les experiències col·lectives de coordinació produïdes en diverses localitats, obren un camí d'esperança davant les pràctiques rutinàries i fossilitzades del sindicalisme institucional clàssic.

Cal destacar també la implicació de l'ecologisme (Ecologistes en Acció), de l'antimilitarisme (Alternativa Antimilitarista-MOC) o de l'antifeixisme (plataforma Unitat contra el Feixisme) en la convocatoria de vaga del 29-S, assumint-la a través dels seus respectius manifestos (cadascun insistint en els aspectes més vinculats a la seva àrea d'actuació) i cridant públicament a seguir-la.

La solidaritat internacional

Més de 100 col·lectius i organitzacions socials, sindicals i llibertàries de diversos països van donar suport públic a la convocatoria de vaga del 29-S de la CGT, i en ciutats de diversos països com Mèxic, França, Brasil o Xile, entre d'altres, es van organitzar concentracions i actes de suport.

L'ALTRA REALITAT

Correbous

Pepe Berlanga

El 28 de juliol el Parlament de Catalunya aprovava la prohibició de les corrides de toros a Catalunya a partir de l'any 2012. El resultat relativament ajustat, 68 vots a favor 55 en contra i 9 abstencions, ens van convertir en la segona comunitat autònoma a prohibir-les, Canàries ho va fer el 1991.

Així es donava llum verda a una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) avalada per 180.000 ciutadans que demanaven abolir les corrides de toros en aquesta comunitat. La votació, va suscitar gran expectació internacional, donada l'associació de la "festa" amb la idiosincràsia de l'Estat espanyol, posant fi a vuit mesos de tràmits, debats parlamentaris i certs enfrontaments polítics i socials.

Aquestes mesures es van vendre com protectores dels animals, en cap cas eren una qüestió identitària, per favor, no obstant això, no han trigat massa temps en contradir-se les seves senyories.

Practicant una mica d'història, recordem que la primera corrida de toros que es va celebrar per primera vegada a Catalunya data de 1387 i es va exhibir a Barcelona, segons recull l'Arxiu de la Corona d'Aragó. És a dir, la història taurina a Catalunya es desplega amb toros en totes les capitals de províncies i en diverses de les seves localitats.

El Torín, en el barri de La Barceloneta, va ser la primera plaça important i referent a Catalunya (oberta el 1834), a més d'altres places com Olot (1859), Tortosa (1878), Tarragona (1883), Figueres i Mataró (1894), Girona (1897), a més de moltes altres. Aquest mes de setembre la càmera autonòmica ha blindat els "correbous", molt arrelats en les Terres de l'Ebre. La data més antiga que es coneix dels correbous data de 1585, quan es van representar tres dies de festes a Tortosa.

Hipocresia, electoralisme, oportunisme,… que cadascú trii el terme que consideri més oportú, les conclusions seran sense cap dubte les mateixes. Durant les festes majors de certes zones catalanes tenen lloc pràctiques que podem qualificar de cruels. Segons les dispars tradicions, els animals són voltats i maltractats, se'ls col·loquen boles de foc en les banyes (embolat), lligaments de cordes (capllaçat), se'ls força a caure al mar , són agredits amb pals i altres elements,...

Resulta inexplicable que els mateixos partits polítics que van condemnar les corrides de toros, pel sofriment que infringiria als animals, ara es mostrin a favor de la protecció dels correbous, sobre la base de l'arrelament històric i cultural, ja hem exposat que més o menys tenen idèntic recorregut històric i tradicional ambdues activitats.

Una doble moral, enmig d'un inexplicable silenci de les associacions que van afavorir el rebuig a les corrides de toros.

Què pensaran les associacions protectores d'animals?.

Reflexions per a després d'una vaga

Pep Juárez, afiliat a CGT-Balears

La Vaga General del 29 de setembre ha passat i, a més de la necessitat d'analitzar els resultats concrets sobre índexs de participació i incidència, cal debatre sobre el context en què s'ha produït, el paper dels diferents actors que han intervingut en el conflicte, i la projecció i influència dels seus resultats sobre el futur, en un escenari nou, caracteritzat per les més greus agressions als drets de les classes treballadores des del final de la dictadura, a causa de l'ofensiva neoliberal liderada per Zapatero.

Tarragona

La lluita social, i el paper de CCOO i UGT.

Des de l'any 2008, la CGT, juntament amb l'esquerra sindical i política, venia reclamant la necessitat de l'abandó de les polítiques de concertació, per part de les direccions de CCOO y UGT, a més de l'articulació de la unitat sindical al voltant d'un pla de resistència, i la convocatòria d'una Vaga General. Tot això davant l'evidència, llargament anunciada, que la crisi generada per l'especulació capitalista, s'estava encebant únicament i exclusivament en les classes més desfavorides.

L'atur, en termes reals, es disparava (fins arribar al dia d'avui a xifres properes als cinc milions de persones, més del 20% de la població activa, amb 1.300.000 famílies sense cap ocupació legal). Mentrestant, s'evidenciava la generositat del Govern cap als mercats especulatius i els bancs (calculada en més de 300.000 milions d'euros entre 2007 i 2009, període en què l'atur va augmentar en 2,5 milions de persones, a l'Estat Espanyol), a la qual els banquers responien amb el tancament absolut del crèdit, no només cap a les economies familiars (ja de per si víctimes de l'especulació i atrapades en el deute immobiliària), sinó també cap a les petites i mitjanes empreses, amb la consegüent destrucció del teixit productiu, i la sagnia de milers de llocs de treball perduts cada dia.

L'empobriment generalitzat anava arribant a milions de persones, pensionistes, aturats, joves, persones dependents, etc. i, mentre tot això succeïa, la majoria del moviment sindical romania passiu, amb protestes esporàdiques, però sense arribar a plantejar-se seriosament la possibilitat de plantar cara al capital i a les seves titelles polítiques i mediàtiques. Cada vegada que se'ls preguntava per la Vaga General, representants de CCOO i UGT negaven l'oportunitat de la mateixa, de manera gairebé obsessiva. Diguem que, abans que arribés el mes de juny de 2010, posaren més obstinació a rebutjar la Vaga General, que en preparar les condicions per fer-la possible.

El primer semestre de 2010 (en coincidència, potser no casual, amb la presidència espanyola de la UE) i davant la que se'ns venia a sobre, les cúpules de CCOO i d'UGT varen mostrar el seu perfil més baix. El 23 de febrer van convocar una jornada de protesta, davant el globus sonda del govern d'un hipotètic (o no tant) retard en l'edat de jubilació, fins als 67 anys. Ja aleshores l'atur sobrepassava els 4,5 milions de persones, i l'erosió de la protecció social arribava a nivells alarmants (la protecció social a Espanya és més d'un 5,7% inferior, respecte al PIB, que la mitjana dels països de la UE, ocupant el lloc 20, dels 27). L'amenaça sobre els drets en matèria de pensions, sent un tema importantíssim, no era ni de bon tros l'únic, i el conjunt de la situació avalava àmpliament el anunciar i començar a preparar la convocatòria d'una Vaga de caràcter general. Però la mobilització del 23-F, controlada, es va utilitzar, més com a vàlvula d'escapament, que com avantsala, escalfament o preparació de futures i més contundents lluites.

El mateix va passar amb el segon episodi d'enguany, com va ser la vaga en l'administració pública del 8 de juny, davant la retallada del 5% del salari dels funcionaris, mesura inclosa en el Pla d'Ajust. Va ser convocada i desenvolupada mentre CCOO i UGT no s'havien aixecat encara de la mesa de negociació de la Reforma Laboral, amb la patronal representada per personatges de la mena de Díaz Ferrán. Aquesta contradictòria conducta condicionava una vaga predestinada a no ser seguida majoritàriament pels treballadors de l'administració pública ja que, a la manca de credibilitat de la convocatòria, es va afegir el que no va ser preparada en absolut, i la informació i les assemblees en els dies previs van brillar per la seva absència.

Sectors de treballadors públics, no precisament mancats de consciència, argumentaven resignadament que si, com es pressuposava, ells anaven a ser els pagans de la ronda de copes, no valia la pena regalar, a més, el sou d'aquest dia a Zapatero. Poc es podia fer per convèncer-los que, per contra, calia secundar aquesta vaga, per acumular forces de cara a continuar la lluita de tots. Malgrat tot, el rebuig a les mesures del govern era generalitzat, com ho demostra l'èxit de participació de les manifestacions convocades per l'horabaixa del 8 de juny, comparats amb els limitats percentatges del seguiment de la vaga d'aquest dia, entre els treballadors de la funció pública.

La vaga general del 29-S, èxit o fracàs?

José Luis Rodríguez Zapatero i el seu govern van abraçar definitivament les tesis neoliberals en la reunió del Consell d'Economia i Finances, ECOFIN, celebrada el dia 9 del passat mes de maig. Com Sant Pau recent caigut del cavall, Zapatero imprimeix un gir de 180 graus al seu discurs (alguns menys a la seva política), al dictat de l'FMI, la Comissió Europea i el Banc Central Europeu (organismes tots ells fora de qualsevol control democràtic), i immediatament anuncia el Pla d'Ajust, la Reforma Laboral i la modificació, a la baixa, dels drets en matèria de pensions.

Els dirigents de CCOO i UGT van veure que, amb semblant andanada, desapareixia de cop l'espai de la concertació social, veritable columna vertebral del seu esdevenir institucional durant dècades, i es van veure obligats a la convocatòria de la Vaga General. No obstant això, ho van fer … per al 29 de setembre, a tres mesos vista i l'estiu per passar. Una convocatòria descontextualitzada, perquè tot el que estava més o menys informat sabia que, per aquestes dates, la Reforma ja estaria aprovada pel legislatiu i publicada al BOE, com així ha succeït. Sóc de l'opinió que, si hi hagués hagut una Vaga General a temps, molt probablement Zapatero, i els que el mouen els fils, s'haguessin pensat dues vegades la conveniència de consumar semblant agressió.

Però, en definitiva, més val tard que mai, i després de vuit anys i tres mesos de l'última contra el "decretaço" d'Aznar, finalment va arribar la Vaga General del 29 de setembre. Tot el moviment sindical, exceptuant els sectors estrictament grocs (a més d'ELA i LAB a Euskadi, posició difícilment comprensible), vàrem convocar i secundar la Vaga General del 29 de juny. Malgrat els factors que jugaven en contra, la mateixa convocatòria de la Vaga General va tornar a tenir la virtut de dividir les aigües, mostrant, de manera diàfana, l'escenari de lluita de classes.

• D'una banda, el gran capital amb els seus especuladors (els anomenats "mercats"), el Govern al seu servei, el conjunt de l'administració, els seus submisos parlamentaris (amb la sola excepció d'Antonio Gutiérrez, que es va abstenir), també els seus teòrics enemics polítics, la dreta en conjunt, l'extrema dreta, la CEOE de Díaz Ferrán, la CEPYME de la seva titella Terciado, les cambres de comerç, etc, tots ells, amb la "brunete mediàtica" al seu servei, clamant per activa i per passiva contra la Vaga General de l'29-S, i insultant i criminalitzant als sindicats.

• D'una altra, un sindicalisme bastant debilitat per dècades de concertació social, però amb sectors encara combatius. Un moviment sindical gairebé orfe de representació parlamentària, amb una classe treballadora minvada en la seva capacitat de resposta, i anestesiada per un còctel format per precarietat, empobriment, desinformació i por. La batalla es plantejava desigual i, en aquestes condicions, la Vaga General de l'29-S, si bé no va paralitzar la vida quotidiana dels barris i les ciutats, sí que va tenir un se-

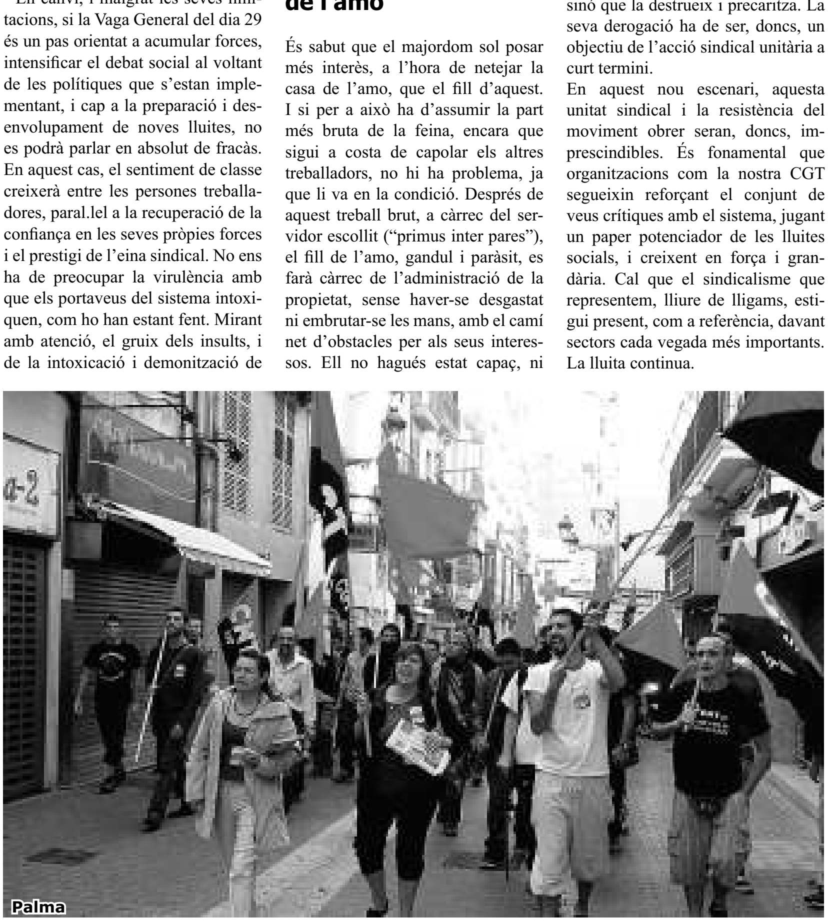

Sabadell

guiment massiu en sectors industrials (automoció, petroquímic, siderometal.lúrgic, miner. ..), a més de la distribució d'energia, serveis públics, transport, alguns ports (Barcelona, València, Algesires …), transport públic estatal (amb serveis mínims del 25%) i mitjans de comunicació audiovisuals, amb la paralització completa d'alguns i altres amb els serveis mínims.
Cal assenyalar que en la jornada del 29-S es va registrar una caiguda del consum elèctric propera al 20%, en relació a un dia laborable, dada aquesta a la que semblen posar sordina els mitjans afins al règim.
Als portaveus del sistema els interessa molt centrar el debat sobre el seguiment quantitatiu de la Vaga. És lògic. Però per a una valoració molt més ponderada, s'hauria de tenir en compte que, de la població activa de l'Estat espanyol, més d'un 20% està en atur i, dels que tenen un lloc de treball, gairebé el 40% són temporals i precaris, amb uns drets, en el cas que els coneguin, que no passen de ser paper mullat. A més, cal tenir en compte que el 80% dels contractes laborals totals se situen en empreses petites i mitjanes, moltes d'elles amb personal sense dret a tenir representació sindical (en empreses de 6 o menys treballadors). Hem de concloure que bona part de la gent treballadora destinatària de la convocatòria del 29-S va beure bàsicament de la informació tergiversada o obertament hostil a la Vaga General. Tot això és convenient tenir-ho present per valorar que, donades les circumstàncies, el potencial màxim real de la Vaga del dia 29 es situava, com a molt, bastant per sota del 50% de la població assalariada.
Cal destacar que, igual que succeís amb la mobilització del 8 de juny, les manifestacions de la tarda del dia 29 de setembre van ser un clam massiu contra la Reforma Laboral i les polítiques neoliberals del govern de Zapatero. Independentment que també totes les enquestes demoscòpiques apunten en el mateix sentit, la jornada del 29-S va suposar un pas en el grau d'informació a la ciutadania sobre la Reforma Laboral, i presa de consciència per part dels treballadors, molt més enllà del grau de seguiment de la Vaga General.
Així, amb l'ampolla mig buida o mig plena, segons es miri, l'èxit o fracàs de la Vaga General del 29 de setembre ho serà en la mesura que el moviment sindical decideixi, o no, seguir plantant cara a les polítiques neoliberals, i que les direccions dels sindicats majoritaris comprenguin, o no, que ja no hi ha possibilitat de continuar jugant el seu ja clàssic paper de garants de la pau social.
• Si l'29-S suposa el punt i final d'un procés, només es podrà valorar com un fracàs col.lectiu. Si CC.OO i UGT accepten, a canvi d'algun "regal" compensatori en una possible negociació de la reforma de les pensions, tornar a la concertació social i a la col.laboració de classes, la Vaga General no haurà servit per res més que per un rentat de cara.
• En canvi, i malgrat les seves limitacions, si la Vaga General del dia 29 és un pas orientat a acumular forces, intensificar el debat social al voltant de les polítiques que s'estan implementant, i cap a la preparació i desenvolupament de noves lluites, no es podrà parlar en absolut de fracàs. En aquest cas, el sentiment de classe creixerà entre les persones treballadores, paral.lel a la recuperació de la confiança en les seves pròpies forces i el prestigi de l'eina sindical. No ens ha de preocupar la virulència amb que els portaveus del sistema intoxiquen, com ho han estant fent. Mirant amb atenció, el gruix dels insults, i de la intoxicació i demonització de la lluita dels treballadors, per part d'alguns mitjans, sempre ha estat un bon termòmetre per valorar el veritable potencial de la lluita obrera. Ladran, luego cabalgamos. Si tot això succeïa abans de la celebració de la Vaga, és molt d'esperar que continuï, també com a element de pressió cap a les febles cúpules de CCOO i UGT, per intentar que tornin al corral. Els que comanden saben, i nosaltres també, que una vegada ha claudicat la política, el principal bastió de resistència, al capitalisme depredador, se situa en el sindicalisme, i és per aquest motiu que l'ataquen amb l'artilleria pesada.

El majordom i el fill de l'amo

És sabut que el majordom sol posar més interès, a l'hora de netejar la casa de l'amo, que el fill d'aquest. I si per a això ha d'assumir la part més bruta de la feina, encara que sigui a costa de capolar els altres treballadors, no hi ha problema, ja que li va en la condició. Després de aquest treball brut, a càrrec del servidor escollit ("primus inter pares"), el fill de l'amo, gandul i paràsit, es farà càrrec de l'administració de la propietat, sense haver-se desgastat ni embrutar-se les mans, amb el camí net d'obstacles per als seus interessos. Ell no hagués estat capaç, ni s'hagués atrevit, a una neteja tan a fons. D'aquesta manera, els privilegis dels de dalt respecte als de baix creixen i es perpetuen, amb el joc de l'alternança en l'administració de la possessió, segons convingui, entre el majordom i el fill de l'amo. I a tot això li diuen democràcia.
Zapatero, amb el fervor del convers, s'ha encarregat de la feina bruta, encara que sigui a costa d'immolar-se políticament. De fet, la victòria de Tomàs Gómez en les primàries del PSOE de Madrid sembla iniciar la seva agonia, i en això alguna cosa hauran tingut a veure les mesures del seu govern i la Vaga General. Sense desgastar-se gens ni mica, la dreta té a l'abast unes més que previsibles victòries electorals (CiU a les eleccions catalanes d'aquest any, el PP a les autonòmiques i municipals de la primavera que ve, i les estatals, dins d'un any i mig), el que no fa sinó afegir tints més ombrívols al panorama general. El majordom Zapatero portarà de la mà a la dreta parasitària, per desgràcia de les classes treballadores, i dels sectors amb més desprotecció social.
Les mesures del Pla d'Ajust, la Reforma Laboral i les pèrdues de drets en matèria de pensions, lluny d'aportar ni la més mínima solució a la crisi, l'agreugen substancialment per a la majoria social, el que requerirà mesures de resposta i resistència, i fibra social per dur-les a terme. En aquest sentit, les xifres de l'atur, referides a setembre de 2010, no deixen cap dubte: fins i tot les maquillades estadístiques oficials reconeixen més de quatre milions d'aturats, amb un augment de gairebé 50.000 en l'últim mes. Teníem i tenim raó: la Reforma Laboral no només no crea ocupació, sinó que la destrueix i precaritza. La seva derogació ha de ser, doncs, un objectiu de l'acció sindical unitària a curt termini.
En aquest nou escenari, aquesta unitat sindical i la resistència del moviment obrer seran, doncs, imprescindibles. És fonamental que organitzacions com la nostra CGT segueixin reforçant el conjunt de veus crítiques amb el sistema, jugant un paper potenciador de les lluites socials, i creixent en força i grandària. Cal que el sindicalisme que representem, lliure de lligams, estigui present, com a referència, davant sectors cada vegada més importants. La lluita continua.

Palma

LA MIRADA INDISCRETA

Altres aspectes a valorar de la vaga del 29-S

Emili Cortavitarte Carral

Opino que per fer una anàlisi acurada i plantejar-nos la comparació amb altres vagues generals anteriors i per anar pensant en futures mobilitzacions cal que tinguem en compte l'empedrat. La situació de la classe treballadora a Catalunya i a l'Estat espanyol és substancialment diferent que en 1978, 1985, 1988, 1992, 1994 i, fins i tot, al 2002; anys en els quals també es van convocar vagues generals per motius fonamentalment sociolaborals.
D'una banda, la creixent fragmentació en sis grans nuclis quant a la seva relació amb el treball remunerat (aturats, eventuals, indefinits, submergits, autònoms i jubilats) que alhora tenen profundes diferències en el si dels seus grups (amb dret a prestació o no; amb un ampli ventall de models de contractació i, com a conseqüència, amb escassos o sense drets laborals; amb el contracte antic o nou i, per tant, més o menys indemnització hipotètica en cas d'acomiadament improcedent...)
A aquest ventall de situacions contractuals, d'obtenció de rendes del treball o externes a l'anomenat mercat laboral hem d'afegir la creixent terciarització i l'informalisme del món laboral. Cada vegada més persones treballen al sector serveis, en el qual es donen les diferències contractuals i remuneratives més elevades: des de la funcionària de nivell A1 fins a la treballadora domèstica sense relació contractual. Cada vegada més les relacions laborals presencials són substituïdes per relacions eventuals, esporàdiques i telemàtiques, en determinats àmbits d'aquest sector.
Tot plegat (la dimensió de l'article no dóna per entrar més a fons) ens dóna una radiografia força difusa i centrífuga, si no directament fragmentada, d'això que anomenem classes populars. A la qual cosa, hem d'afegir el consumisme i l'endeutament de una part de les mateixes, la situació en el llindar de la pobresa d'una altra, així com una important permeabilitat al discurs neoliberal i a les proclames antisolidàries de la immensa majoria de mitjans de comunicació públics i privats.
Entre els aspectes més destacables d'aquesta darrera vaga ha estat el treball de coordinació i activitats conjuntes (xerrades, propaganda, piquets, actes, manifestacions...) que s'han fet en algunes localitats i barris per tractar de fer confluir a persones que formen part dels diferents fragments de la classe treballadora. Aquesta és la línia en la qual hem de continuar treballant si volem recuperar elements bàsics de solidaritat en el sindicalisme i respostes massives i contundents davant noves agressions.

Com els governants prolonguen el rescat dels poderosos

A fons: la reforma laboral i el pla d'ajust

Ivan Gordillo i Elena Idoate (Seminari d'Economia Crítica Taifa)

Per tal de satisfer les exigències dels mercats i evitar sancions de la Unió Europea, el govern espanyol ha imposat un pla d'ajust que permeti reduir el dèficit públic provocat per la crisi econòmica. En comptes d'optar per una reforma fiscal progressiva, s'han retallat les despeses, cosa que ha fet recaure el pes de les restriccions sobre la població treballadora. No prou satisfetes, les institucions internacionals i els mercats financers han instat a adoptar reformes estructurals i el govern espanyol ha respost per mitjà d'una reforma laboral que representa un nou afebliment dels drets laborals. Ben lluny de proporcionar-nos una sortida a la crisi, aquestes mesures només serviran per empitjorar les condicions de vida de la població, mentre l'empresariat veu salvaguardats els seus interessos.

La reforma laboral i les mesures d'ajustament adoptades recentment per pal·liar el dèficit són una continuació lògica de la política econòmica portada a terme no només des del reconeixement de la crisi per part del govern espanyol, sinó també durant els darrers anys de creixement econòmic. Les polítiques anticrisi han acabat traslladant les pèrdues ocasionades per l'esclat de la bombolla immobiliària i la davallada del sector financer a la població, en un primer moment, a través del rescat pagat pel contribuent i, actualment, amb la retallada de drets socials i serveis públics bàsics. El marcat accent neoliberal d'aquestes mesures té molta relació amb l'acció o la inacció de l'administració durant l'època de creixement econòmic, en què es van promoure un seguit de mesures legals i fiscals que van incentivar l'auge de la construcció i de l'endeutament privat.

Els efectes de la crisi

La situació econòmica actual es caracteritza pels més de 4,5 milions de persones aturades a l'Estat espanyol –el gran drama social de la crisi– i per una estructura productiva col·lapsada. La incapacitat de vendre la sobreproducció dels temps de bonança es va agreujar després de la congelació del crèdit fruit de la crisi financera. L'esclat de la bombolla immobiliària va deixar un milió d'habitatges buits que, ara per ara, són invendibles i el gruix del personal del sector sense feina.

El sector financer va passar a ocupar una posició privilegiada en l'àmbit de les polítiques públiques, ja que les administracions es van llançar al rescat de les entitats financeres, tot brindant-los un xec en blanc per afrontar les pèrdues –que van ser fruit dels negocis arriscats i fallits que van emprendre aquestes entitats durant els anys anteriors– i satisfer els terminis dels deutes contrets amb els mercats financers internacionals. Actualment, el nivell de deute privat és impagable i molt superior al deute públic que genera tantes alarmes.

La segona fase de la crisi va afectar el teixit productiu. La manca de crèdit, la davallada de la demanda i l'arrossegament de la caiguda de la construcció van provocar una forta destrucció de l'activitat; i la frenada de la inversió i l'augment de l'atur semblen no tocar fons. Ara mateix, no s'entreveu un sector capaç de generar, a curt termini, un creixement econòmic més enllà de les finances especulatives.

Davant d'aquesta situació, ens hem vist perjudicades per una classe política inoperant. Després d'un primer moment de negació de la crisi, que es va prolongar uns quants mesos, les mesures de política econòmica s'han caracteritzat per ser erràtiques i, en molts casos, contradictòries; tot un seguit de pedaços que servien per ajudar determinats sectors (finances, construcció, automòbil) a mesura que anaven caient.

El pla d'ajust

La tercera fase de la crisi és la que estem patint durant aquestes últimes setmanes. El deute públic (que es troba per sota del 60% del PIB, xifra molt inferior a la de països com Bèlgica o la Gran Bretanya) i el dèficit (que ronda el 12%) han servit de pretext per aplicar mesures d'ajustament fiscal que pretenen reduir 15.000 milions d'euros de despesa pública per any. Les dificultats d'obtenir finançament pel dèficit públic en un context de restricció del crèdit i la penalització del deute públic espanyol per part de les agències de qualificació reforcen el poder dels mercats financers per imposar polítiques d'ajust.

A aquestes pressions, s'hi afegeix el constrenyiment de la política econòmica en les pautes de la Unió Europea i del Banc Central Europeu (que pressionen per l'aplicació de retallades i reformes estructurals), així com l'aterratge al sud d'Europa del Fons Monetari Internacional, que vol imposar les mateixes receptes neoliberals que ha anat sembrant a l'Amèrica Llatina i a l'Àfrica durant dues dècades.

El pla d'ajust representa un dels episodis més lamentables de la història econòmica de l'Estat, tant per la manera com s'ha decidit dur-lo a terme com –sobretot– per les conseqüències que tindrà sobre la població. Com a eixos bàsics de la mesura, el govern s'ha vist forçat a reduir el dèficit dràsticament per continuar obtenint el finançament dels mercats i evitar sancions de la UE i ha prioritzat l'ajust de les despeses congelant les pensions i retallant el salari del funcionariat públic i de les inversions en infraestructures.

El problema del dèficit públic està emmarcat dins d'un context de crisi més ampli. La retallada proposada no reduirà el deute a mitjà termini perquè deteriorarà la capacitat de reactivar l'activitat econòmica i de generar ingressos. Limitar la inversió en infraestructures té un impacte negatiu immediat perquè retalla l'activitat de la construcció i dels sectors que aquesta arrossega i, a la llarga, debilita el sistema productiu, que necessita d'unes bones infraestructures per poder desenvolupar-se. Reduir els salaris i les pensions retallarà la demanda, ja força afeblida. El pla d'ajustament, doncs, accentuarà la crisi, fet que probablement agreujarà el dèficit per la caiguda dels ingressos públics.

El govern podria haver optat per augmentar els ingressos públics a través d'una reforma fiscal. Es podria augmentar el gravamen de les rendes més altes passant –per exemple– els trams de l'IRPF del 40 i 43% al 45 i 50%. Alhora, caldria incrementar l'impost a les rendes del capital augmentant en dos o tres punts l'impost de societats, que grava els beneficis de les empreses amb diferents trams segons les seves dimensions. Es podria recuperar l'impost sobre el patrimoni i exigir un major esforç recaptador, tot augmentant-lo lleugerament respecte als barems anteriors. Un altre element on hi hauria marge d'actuació són les SICAV, societats d'inversió que tenen un gravamen de l'1%, que fàcilment podria ascendir al 3%, o taxar els fons d'inversió. En definitiva, recuperar tots aquells gravàmens que s'han anat reduint des de fa anys i augmentar els impostos a les rendes altes i del capital. És sorprenent veure com el lobby financer surt indemne de la crisi de la qual és responsable. Se li podria exigir una mena de taxa a les seves transaccions, o la dotació d'un fons per fer front a futures crisis, com ja s'està fent a altres països.

Això contribuiria a reduir progressivament el dèficit, sense treure uns estímuls que l'economia necessita per reactivar-se i tornar a generar llocs de treball. Però no s'ha dut a terme res d'això: el pla d'ajust és una política de classe en la línia neoliberal per fer que la crisi la paguem els treballadors i les treballadores.

La reforma laboral

Les mesures d'ajustament en el terreny fiscal no semblen suficients per defensar la solvència de l'economia davant dels mercats financers i les institucions internacionals del capital, que reclamen les anomenades reformes estructurals, entre elles, la reforma laboral. Els arguments neoliberals, que diuen que el mercat laboral espanyol pateix unes rigideses (cost d'acomiadament, convenis poc flexibles i salaris massa elevats) que no permeten que s'adapti a les necessitats de la competitivitat, ressonen com a mentides repetides sense descans que s'acaben convertint en veri-

Girona

tats necessàries.
El govern ha hagut d'abandonar el diàleg social, del qual tant havia fet gala, per llançar una reforma laboral al gust de les pressions internacionals. El resultat és un indubtable apropament a les demandes del món empresarial, el Banc d'Espanya, la Unió Europea i els sectors experts més reaccionaris del món acadèmic, a més dels grups polítics que intervinguin durant la tramitació de la llei: tota una autèntica aliança de classe.
La reforma laboral només es pot entendre com un atac contra els drets laborals. Es pot incidir ben poc des de l'àmbit laboral per crear ocupació quan l'estructura econòmica encara pateix les dinàmiques de fons causants de la crisi. Al contrari: un major retrocés dels drets de les treballadores (que és el que impliquen les reformes laborals dels darrers temps) tan sols pot suposar una sortida dubtosa de la crisi, basada en la devaluació de la força laboral.
Les successives reformes dels darrers anys han anat desmantellant la regulació laboral general per desvirtuar una gran part dels drets de les treballadores i les relacions individuals empresariat-treballadores han anat guanyant pes. La liberalització de l'acomiadament, la pèrdua del caràcter excepcional dels contractes temporals i la possibilitat de modificar les condicions de treball per part de l'empresariat han permès que les empreses disposin de formes de contractació precàries (de les quals fan un ús fraudulent generalitzat) i de més poder per determinar les condicions laborals i imposar retallades salarials. Amb la crisi, això ha comportat acomiadaments massius, el bloqueig de la negociació col·lectiva i la caiguda dels salaris. És obvi que, si es manté aquest marc laboral, és impossible incidir en les pràctiques empresarials per aturar la destrucció dels llocs de feina, objectiu que pretén el ministre de Treball espanyol (que ja no aspira a crear ocupació).
Però la reforma encara va més enllà. Es tracta d'una reforma àmplia, molt imprecisa i embolicada en les formes, però alhora molt clara i dura quant a continguts.
En l'àmbit de la contractació, es dóna un nou impuls a la liberalització de l'acomiadament, ja que es rebaixen les causes que justifiquen l'acomiadament objectiu i el col·lectiu, així com les seves exigències, cosa que facilita el tràmit judicial a l'empresariat; d'altra banda, també es disminueix el cost de la contractació, amb la generalització del contracte de foment de l'ocupació –amb menys indemnitzacions–, l'impuls de l'acomiadament objectiu –també més econòmic– i la subvenció de part de l'acomiadament.
En contrapartida, tan sols s'introdueixen uns requisits gairebé innocus a l'ús de la contractació temporal. La complexitat de les fórmules no aconsegueix amagar la pretensió de fer l'acomiadament més lliure i més econòmic, tot i que són aspectes que ja estan àmpliament desenvolupats en la normativa reguladora vigent.
Però les qüestions més perilloses són les que es refereixen a la flexibilitat interna. S'amplien les possibilitats de la modificació substancial de les condicions de treball i de les clàusules de despenjament. Es debilita la negociació col·lectiva i es reforça la capacitat dels empresaris d'incomplir els acords del conveni col·lectiu i modificar unilateralment les condicions de treball i, especialment, el règim salarial. És sota aquest plantejament que s'introdueix la distribució irregular de la jornada (i es possibilita que l'empresariat imposi les reduccions de jornada i dels torns de treball) com a alternativa als acomiadaments. També es facilita el contracte a temps parcial a costa de compensar el descens d'ingressos salarials amb les prestacions d'atur.
El cinisme s'extrema amb les rebaixes a les cotitzacions en alguns contractes precaris i amb la creació del fons de capitalització, amb el qual les cotitzacions socials –que són un complement als salaris de les treballadores– financen els acomiadaments.
Finalment, el govern espanyol s'ha atrevit a fer el gran salt en la mercantilització de la intermediació laboral, amb l'eliminació de la prohibició de les agències de col·locació amb finalitats lucratives i permetent que les ETT operin en el sector públic, la construcció i els sectors de risc.
L'aspecte més destacat d'aquesta reforma laboral, però, és la tergiversació d'idees. Es proposa normalitzar la precarietat amb noves fórmules de contractació i treball a temps parcial, culpar els drets laborals vigents de la manca de llocs de feina i acostumar-nos que la força de treball hagi de ser un cost variable, que les condicions laborals depenguin de la situació econòmica i les decisions de l'empresa. També és una reforma laboral que se sosté en un gran nombre de mentides, ja que se'ns diu que equilibra els interessos de les treballadores i l'empresariat i que pretén combatre la precarietat, que no empitjora el cost de l'acomiadament, que frenarà la pèrdua de llocs de feina i en crearà de nous, però justament aconseguirà tot el contrari.

La crisi com a coartada per a mantenir el nivell de beneficis

Les polítiques dutes a terme recentment per la classe governant posen de manifest que estan aprofitant la crisi per rescatar els sectors més poderosos i garantir que les taxes de benefici de les empreses es deteriorin el menys possible (això quan no es cobreixen les seves despeses directament amb els diners de les contribuents, tot fent valdre la màxima de privatitzar els beneficis i socialitzar les pèrdues). La classe governant ha servit de garant dels interessos del capital mentre, cada dia, més i més persones se n'anaven al carrer. Una economia que no pot oferir el mitjà per aconseguir les condicions materials de reproducció social –és a dir, tots aquells elements que qualsevol persona necessita per sobreviure i realitzar-se mínimament– és una economia malalta.
Per totes aquelles persones que l'únic que tenen és la seva força de treball i la possibilitat de vendre-la a canvi d'un salari, el capitalisme no pot ser una alternativa viable. Cal denunciar que és la pròpia dinàmica del capitalisme la que genera les crisis com a mecanisme per regenerar-se i permetre al capital iniciar un nou cicle d'acumulació.
Els darrers esdeveniments són d'una gravetat alarmant: sembla que la propera tasca del govern serà emprendre la reforma de les pensions –avantsala de la seva privatització– i la venda de serveis públics al capital privat. Ens trobem davant del desmantellament de l'estat de benestar i de la pèrdua dels drets socials aconseguits després de moltes dècades de lluites obreres.

Publicat als Quaderns d'Illacrua 25. Més informació: informes.seminaritaifa.org/informe-07

Valoració 29-S a Barcelona

CGT Barcelona

Des de la CGT de Barcelona considerem un èxit la mobilització que s'ha produït en la ciutat el 29-S, a pesar de l'assetjament i constants càrregues que durant tota la nit i el dia van realitzar els mossos d´esquadra, veritables defensors dels patrons sota les ordres de Joan Saura i experts en rebentar actes que transcorrien pacíficament. 10.000 persones en la concentració-manifestació del matí en que CGT va confluir amb els grups dels barris, i altres 10.000 en la manifestació de CGT de la tarda, a la qual van assistit moviments socials de la ciutat que no es van deixar condicionar per les càrregues policials del migdia.
Ningú ha pogut parar la ràbia dels que des de fa anys estem vivint en la precarietat, de qui s'ha autoorganitzat en grups de barri per canviar el futur sense cap tutela, amb un funcionament assembleari. Des de CGT hem confluït en el carrer amb molts grups farts de la docilitat sindical i dels polítics, posant-nos a tots l'etiqueta d'antisistema. Suposem que hi haurà els pro-sistema i que aquests seran els bons, els que accepten que les coses són com són, els que estan d'acord amb la societat actual, plena d'injustícies, i nosaltres devm ser els problemàtics, doncs bé que se sàpiga que ens considerin anti-aquest-sistema és un orgull, ja que volem un món nou, sense misèria, amb justícia i sense desigualtats.
Per a nosaltres la Vaga General ha de ser l'inici de les lluites per a canviar la situació sindical i social. La CGT

Barcelona

hem de recollir l'inconformisme generat i continuar proposant mobilitzacions, treballant amb qui hem estat en el carrer i que tenen com finalitat un canvi social, no la lluita pel poder polític.
Des de la CGT de Barcelona també denunciem el gran desplegament informatiu sobre els talls de tràfic espontanis i no obstant això han aplicat el silenci total al fet que en moltes empreses s'ha vulnerat el dret de vaga, sobretot de treballadors i treballadors joves a qui se'ls ha amenaçat amb que si feien vaga no tornessin a l'endemà al treball. Resulta curiós que cap mitjà consideri important la lesió d'un dret que tant ha costat aconseguir.
El 28 de setembre, dia anterior a la Vaga General, la Inspecció de Treball de Barcelona havia tancat a les 14 hores deixant a molts treballadors sense lloc on acudir per a denunciar als seus empresaris, és a dir l'administració no s'ha preocupat de defensar el dret fonamental a la vaga, garantint la presència d'alguns Inspectors de Treball. Però l'Administració si que ha tingut la capacitat de posar serveis mínims a tota la policia que disposa per a controlar als piquets i per a assaltar el banc okupat de plaça Catalunya. que des del dissabte havia esdevingut un perill per al sistema al demostrar que la societat civil podem organitzar-nos fora de la tutela administrativa, dels polítics i sindicats oficials.
Segur que la joventut rebel de la ciutat continuarà mobilitzant-se i la CGT donarem suport o convocarem mobilitzacions que considerem van dirigides a assolir aquest canvi.

29-S: i ara i demà… què i com

Desiderio Martín,
Secretari Salut Laboral
Comitè Confederal CGT

Tant el procés del 29-S, com el dia material mateix de la Vaga General, expressió del conflicte de confrontació de forces entre el món del treball -sobretot de l'ocupació-, i el capital (empresariat, mercats i la classe política que els representa), és que no han estat capaces de trencar "l'encanteri" i el "miratge" en el qual es troben -ens trobem-, subsumits les classes populars, les classes assalariades.

La realitat segueix mostrant o millor, demostrant, aquesta paradoxa de difícil resolució. D'una banda els nostres desitjos (els de la majoria social, les víctimes de l'acció bàrbara del capitalisme i en particular en resolucions de les seves crisis), se segueixen movent entre "la bona voluntat" d'esperar un canvi de cicle econòmic: tornar a tenir ocupacions (explotats i precaris), tornar a tenir capacitat d'endeutament (crèdits consum, hipoteques, etc.), tornar a un estat de benestar encara que sigui cada vegada "més concertat", "més privat" (educació, sanitat, transport), i d'altra banda, l'avanç i desenvolupament del cicle de la desposesió de les classes assalariades i populars i la cada vegada major desigualtat, que en el capitalisme es troba.

Com arribem al 29-S?

El procés fins al 29-S, fins a la Vaga General és significatiu i en ell trobem claus explicatives, que ens ajudin a discutir del demà. Per a CGT almenys aquest procés va començar fa més de dos anys, mentre que per a CC.OO i UGT, solament té de vida menys de 6 mesos i només comença davant el canvi de ruptura de les regles de joc per part de l'empresariat i tota la classe política, representada pel PSOE en la Taula de Diàleg Social. Diàleg Social o Concertació Social que durava més de 6 anys (des del 2004).

En aquest procés no han caigut certs mites en els quals s'han constituït les relacions socials i laborals en la dècada de "la xocolata del lloro" de l'economia espanyola (1998-2007), és a dir, sobre les bases materials i ideològiques sobre les quals es construïa dia a dia aquesta realitat de barbàrie. El mite del productivisme-desarrollisme-consumisme, sense límits ecològics, mediambientals i socials, si cap, encara més, ha sortit reforçat.

Des del costat dels Sindicats CCOO i UGT i un ampli espectre de l'arc parlamentari, pel cap alt que s'arriba és a teoritzar, sobre un "nou model productiu", basat, com no, en la competitivitat. Ara no sobre el "totxo", però si sobre la reactivació de la demanda (consumir i consumir per les classes populars) i des del costat polític social-liberal, sobre supòsits falsos, tramposos i "enganya-babaus", condensats tots ells en una Llei d'Economia Sostenible (LES).

El cabrejant és que els uns i els altres, capital – treball, aplaudeixen mesures absolutament contràries al que s'enuncia (desenvolupament sostenible): finançar compra d'automòbils, finançar grans infraestructures viàries (alta velocitat i autopistes), finançar la gestió privada de tot allò públic que faci olor a negoci (pensions, hospitals, comunicacions, etc.), finançar els beneficis empresarials per totes les vies possibles (subvencionant la contractació, els costos laborals, la impositiva).

L'altre mite significatiu (hi ha alguns més), és el del conflicte, la lluita col·lectiva, com garantia dels drets (laborals i socials) i la llibertat.

El procés ha estat per a la CGT una lluita molt desigual en el convenciment del món salarial i del social que la recerca del "benefici privat" no havia de ser la lògica que regís les relacions socials.

La nostra ètica sindical de cooperació, repartiment del treball, repartiment de la riquesa i prou per a tots i totes, era "matxacada" ERO darrere d'ERO, acomiadament després d'acomiadament, dobles escales salarials i flexibilització després de flexibilització del temps de treball, de la jornada, de les condicions de treball, per empresaris, sindicats CCOO i UGT i classes polítiques.

En aquest procés tan curt, qui van ser garants d'un capitalisme de casino, especulador i "global" van sostenir i, el més greu és que encara ho sostenen, doncs no se'ls coneix crítica o autocrítica referent a això, que l'economia espanyola estava molt ben inserida en la UE, matisos a part. En aquest procés, els ha faltat legitimitat per a convèncer a les classes assalariades que ara toca canviar la música, que ara toca el conflicte, la lluita col·lectiva. El personal camina "mosquejat" i seguirà caminant bastant temps, doncs no entenen gens bé ser educats des de l'individualisme, com garantia de les seves ocupacions, els seus consums, les seves rendes, etc. I, en menys de 6 mesos pretendre canviar el pas.

I com continuar a partir d'ara?

El conflicte com necessitat de realitzar-lo, materialitzar-lo, si ha calat en la classe obrera que va anar a la Vaga General el 29-S, la classe obrera industrial i de serveis de neteges, transports, que representa numèricament el que representa, entre un 18% a un 22% i classe obrera on es troba la major sindicalització.

La desestructuració de la Classe Obrera és de tal intensitat, que ni funcionariat (aquests tampoc van anar a la seva), com treballadors en general dels sectors públics, bé generals, bé autonòmics, bé locals, ni la majoria dels treballadors/es assalariats enquadrats en el sector Serveis (hosteleria, turisme, comerç gran, mitjà i petit), que ocupen al 73% de tota la població activa d'aquest país, i els desocupats/des, han comparegut i el conflicte l'han "patit", amb por a perdre les condicions precàries per cabreig "del patró" (ocupacions i salaris) i amb cabreig absolut molts, doncs davant la pèrdua massiva de les seves ocupacions, els sindicats sostenien que "no s'havia agredit als drets laborals".

La Vaga General del 29-S, no va poder ser "seguida", no només no secundada, per més del 70% de la població activa i es fa necessari pensar i reflexionar del perquè i mirar en clau del dia després i una conclusió (de segur hi ha algunes més) és que aquesta Classe Obrera d'hosteleria, del petit, mitjà i gran comerç, de les contrates i subcontrates, del telemarqueting, dels desocupats/des, dels que treballen en l'economia submergida, que representen numèricament la majoria d'assalariats/des, se sentien aliens a les reivindicacions més immediates, les que mobilitzen consciències i cossos, doncs entenen que els seus contractes, els de tota la vida laboral que porten, han estat sempre febles, precaris i d'absoluta "llibertat patronal" per a disposar d'ells i acabar-los quan li dóna "la gana" i amb minsa indemnització.

Aquesta classe obrera considera que els drets laborals (els que han estat ignorats, trepitjats i robats amb la Llei 35/2010 de Reforma Laboral), entesos com pertinença, és a dir més enllà de la retòrica jurídica, mai els han conegut, després difícilment anaven a anar a una lluita per alguna cosa que els és "aliè" i pertany als "altres" (als de 45 dies, als industrials, als de les grans empreses, als treballadors de banca, etc.).

La pràctica sindical de CGT, no només la teorització, es troba inserida només en part en aquesta classe obrera "no compareixent" i el matí, el dia després, requereix que els assalariats i assalariades i les classes populars ens canviem el "xip" i duguem a les nostres pràctiques quotidianes el conflicte, la lluita com l'única garantia de les nostres ocupacions, els nostres salaris, les nostres condicions de treball i de vida i la nostra llibertat.

Lleida

Reus

Espanya, segon estat de l'UE amb major taxa d'ocupació temporal

Redacció

Espanya és el segon estat de la Unió Europea amb major percentatge de treballadors amb contracte temporal, el 25,4%, superat tan sols per Polònia, amb el 26,5%, i seguida de Portugal, amb un 22%, i Holanda, on aquest tipus de contractes suposen el 18% del total, segons les dades publicades per l'Oficina estadística europea Eurostat.

L'elevada temporalitat en l'ocupació és un dels aspectes que intenta combatre la reforma recentment aprovada laboral del Govern de José Luis Rodríguez Zapatero. Tanmateix, per als sindicats, els nous mecanismes de contractació i acomiadament introduïts per aquesta reforma no garanteixen que vagi a disminuir l'elevada temporalitat al mercat laboral.

Al pol oposat d'aquesta situació, se situen Romania, Lituània i Estònia, on la contractació temporal oscil·la entre l'1% i el 2,5%.

En el conjunt de l'UE, la taxa de contractes de durada determinada es va situar en el 2009 en el 13,5%, mig punt menys que en el 2008. Pel que es refereix a l'ocupació a temps parcial, Espanya va registrar el 12,6%, per sota de la mitjana de l'UE del 18%.

Els països amb més treballadors a temps parcial són Holanda (47,7%), Suècia (26,0%), Alemanya (25,4%), Dinamarca (25,2%) i el Regne Unit (25%).

Eurostat reflecteix igualment que, en el 2009, es va reduir per primera vegada en sis anys la taxa d'ocupació femenina, que ha passat del 59% en el 2008 al 58,6%. Les taxes més altes són a Dinamarca, Holanda, Suècia i Finlàndia, amb percentatges que oscil·len entre el 73% i el 68%, mentre que Espanya és per sota de la mitjana europea, amb un 52,8%. No obstant això, en tots els estats membres la taxa d'ocupació masculina és superior a la de les dones, llevat de Lituània.

Més enllà de les reformes (laborals) del sistema capitalista

Com pot sortir de l'actual situació la classe treballadora?

Laura Moreno Cabello, professora Dret del Treball Universitat de Castella-La Manxa

Per sobre de la reforma laboral presentada pel govern, al que assistim ara és a la fugida cap a endavant d'un sistema caníbal.

Avui, qui té el poder econòmic –i això ens distingeix d'altres períodes històrics previs a la globalització del segle XXI–, té tots els mitjans possibles al seu abast per a convèncer a la gent de forma massiva que la realitat no és el que viuen, el que tenen davant dels seus nassos, sinó una construcció virtual –un Matrix– que es dissenya en funció dels seus propis interessos de supervivència capitalistes i patriarcals i que posa el llindar de la sobreexplotació encara més lluny. En l'actualitat, en aquest enfrontament dialèctic, sembla ser que és el poder que precisament va causar la crisi econòmica global qui força els límits al seu favor, no la classe treballadora, que només sembla patir-la. El món al revés.

No obstant això, en poc més de 200 anys, el sistema capitalista ha tingut clar que, per a la seva pròpia supervivència, ha d'haver-hi un límit a l'explotació: després de dues guerres mundials, la pròpia escassesa de mà d'obra sana per a produir; avui –en una crisi de sobreproducció– la pròpia escassesa de mà d'obra per a consumir.

Però aquest límit a l'explotació que defineix la supervivència del sistema va canviant, es va traslladant d'un lloc a un altre a la recerca de mà d'obra més barata, de matèries primeres, de governs més permissius amb l'explotació de les seves gents i els seus recursos… va buscant les maneres de posar el llindar d'aquest límit en el punt més llunyà possible.

I en aquest córrer ràpid i globalitzat del capital dels últims anys del segle XX i la primera dècada del XXI, la classe treballadora europea s'ha desconcertat, s'ha desmobilitzat, està perdent la seva identitat com classe. Ha assumit en massa la seva condició de classe consumidora a crèdit i no sembla despertar ni amb la pròpia caiguda del flanc més feble –per virtual– del sistema, els seus mercats financers. Mercats que s'estan recomponent sense massa problema gràcies a les injeccions milionàries de diners públics dels diferents Estats més "poderosos", és a dir, amb l'esforç una vegada més dels treballadors i treballadores que ara, en un nombre alarmant, ja no poden pagar els seus deutes per molt que baixi l'interès, però que col·laboren a saldar els deutes dels bancs amb els seus impostos. L'interès bancari, serà aquest el llindar variable que marca el límit a l'explotació en les nostres socialdemocràcies? I el lloc de treball, ja no és el lloc per a forçar els límits? Sí, sembla ser el lloc on córrer el llindar cap al màxim de l'explotació com solució de la crisi econòmica.

Precisament en aquests dies, a Espanya, a Grècia, a França, governs d'esquerres i de dretes rumien reformes laborals com solució d'aquesta crisi orgànica del capitalisme. De nou, el poder posa sobre la taula el binomi crisi econòmica- reforma laboral, és a dir, la tensió capital-treball com eix de sortida als seus problemes a través de la rebaixa de drets laborals. Si tenen problemes de superproducció, ens proposen que la solució sigui baixar els costos d'aquesta. El capital crea ocupació només quan ho necessita per a produir i, quan no, en destrueix i ho intenta fer al menor cost possible. Per això, la seva demanda d'acomiadament lliure suposa un abaratament de la seva pròpia destrucció d'ocupació i no la manera de crear-lo.

La quadratura del cercle: per a combatre la seva crisi econòmica proposa l'acomiadament lliure i profecies vàries sobre la inviabilitat econòmica del sistema de Seguretat Social per culpa de les pensions de jubilació i l'augment de l'atur. I així l'economia millorarà per al capital, incentivant les subscripcions a plans de pensions privats i augmentant el nombre d'aturats que han estat acomiadats "perquè sí" i gratis. I la classe treballadora com sortirà d'aquesta? Només amb baixades del tipus d'interès? I l'atur? I el sindicalisme?

Doble 'sí': la reconciliació

El capitalisme està en crisi perquè no pot créixer més, perquè destrueix la riquesa que hi ha. I, en aquest escenari, com sempre, necessitem un sindicat –un subjecte col·lectiu fort– que lluiti per un dret del treball resistent i un sistema de Seguretat Social potent que posin límit a l'explotació, a la destrucció de la riquesa amidada, en aquest cas, en destrucció de llocs de treball.

Però també necessitem un sindicat i un dret del treball que no funcionin només a la defensiva sinó que se situïn més enllà de la crisi –d'aquesta o de qualsevol altra–, amb força per a alliberar-se del pensament únic, de la por, i oferir eines jurídiques que facilitin tot allò que moltes dones i alguns homes estan ja inventant en el treball més enllà de l'ordre establert. Penso, per exemple, en el doble 'sí' que les dones d'avui estem dient a la maternitat i al treball, en les fórmules impensables que estem practicant perquè això sigui possible. I en el gran límit que es posa així a l'alienació quan en la relació de treball hi ha una mica innegociable –no mesurable en diners– i és que volem ser mares i, a més, treballar.

Així, posem sobre la taula i de manera inajornable –també per als homes– la reconciliació de la vida laboral i familiar, la reconciliació dels temps de vida i de treball, que la barbàrie del sistema capitalista patriarcal estan portant a l'espantall del no poder viure.

** Article extret del núm. 125 de la revista Diagonal*

El Moviment del 25 de Setembre a Barcelona

http://movimentdel25.org/

Davant del desallotjament del banc reapropiat de plaça Catalunya i arran de la jornada de vaga general del 29 de setembre a Barcelona.

La vaga general va començar a la mitjanit. Al llarg de la matinada i el matí, hi va haver piquets a tots els barris i punts estratègics de la ciutat. A les dotze del migdia els piquets dels barris van confluir a la plaça Catalunya, on l'Assemblea de Barcelona havia convocat un piquet central unitari. Els mossos d'esquadra van intentar impedir que el piquet marxés per on estava previst, cosa que va generar moments de tensió.

A les tres de la tarda, mentre els establiments de les Rambles i voltants estaven sent tancats, els mossos van procedir a 'escombrar' plaça Catalunya i van irrompre al Banc Espanyol de Crèdit reapropiat, que havia esdevingut des del 25 de setembre un espai de confluència multitudinària de cara a la vaga general i més enllà.

Al final de la jornada de vaga, hi ha 33 persones detingudes de la jornada de vaga i algunes desenes de ferits per la policia.

La denúncia interposada per part de la propietat de l'edifici havia estat arxivada pel jutjat tres dies enrere. Els mossos van desallotjar sense l'ordre pertinent del jutge: es tracta per tant d'un desallotjament il·legal. El pretext adduït per fer aquesta actuació d'excepció és que s'havien tirat objectes des de l'edifici. Però els mossos no van detindre ningú dels que romanien dins l'immoble ni van trobar res incriminador, procediment policial que denota per si mateix que no es pretenia aturar algú que feia quelcom des d'un edifici, sinó desallotjar un espai per raons polítiques. Altres irregularitats van ser l'absència del número de placa visible en molts agents, així com la contractació de seguretat privada quan la denúncia de la propietat estava arxivada.

Per altra banda, cal dir que la intensa jornada de vaga que ha tingut lloc aquest 29 de setembre ha desbordat completament l'adscripció particular a un espai com el Banc Reapropiat de plaça Catalunya, a un ens com el Moviment del 25 de setembre, l'Assemblea de Barcelona, o a les diferents manifestacions dels diversos sindicats, incloses les dels sindicats majoritaris. És una evidència per a tot aquell que hagi passat pels carrers del centre de Barcelona aquest ja històric 29 de setembre del 2010, que el caràcter combatiu de la vaga era transversal, compartit i general. Adscriure la seva tonalitat excepcional a un sol sector respon tan sols a una lògica repressiva que pretén desvirtuar l'expressió d'un malestar col·lectiu de caire estructural.

A aquestes alçades de la crisi, només el cinisme o l'autoengany poden seguir justificant un sistema que salva els bancs amb diners públics mentre imposa retallades socials i laborals a les classes populars, que ataca les condicions de vida de la majoria de la població mentre intenta mantenir a qualsevol preu els beneficis empresarials i financers.

El Banc Reapropiat de plaça Catalunya ha estat durant cinc dies un espai increïble on han acudit centenars de persones. Entre moltes altres activitats (assemblees, xerrades, grups de treball, mapa de recursos, àpats, projeccions, punts d'informació, centre de mitjans, etc.), el diumenge 26 es va celebrar una assemblea amb 500 assistents que van apropar-se a la crida de "quina és la teva vaga?". Persones amb condicions laborals i vitals molt diverses van agrair emocionades l'existència d'aquest espai, la possibilitat de posar en comú la seva situació i de començar a pensar plegades eines de lluita, alternatives i suport mutu per fer front a la crisi.

Això tot just comença. Perquè la nostra vaga no cap en un dia. Perquè sabem que la Barcelona de la Rosa de Foc va conquerir millors condicions de vida per a tothom a través de formes d'organització i lluita en el seu moment il·legalitzades o criminalitzades, com la vaga general. Perquè hem perdut la por. Perquè hem descobert que juntes ho podem tot.

Un miler d'anarcosindicalistes es manifesten a Barcelona

Secretaria Comunicació CGT Catalunya

Les mesures neoliberals del govern Zapatero obliguen a portar una acció sindical ferma i un aprofundiment en les pràctiques anarcosindicalistes per tal de frenar la dinàmica de pèrdua de drets. El matí del dissabte 18 de setembre, al voltant d'un miler d'anarcosindicalistes s'han manifestat pel centre de Barcelona per cridar que la solució a les retallades socials i laborals es troba en una acció sindical de combat que faci recular la ofensiva capitalista en l'àmbit social i laboral. CGT Catalunya, CNT Catalunya i Solidaritat Obrera formaven el gruix de la manifestació, que va suposar una protesta contra la reforma laboral i un escalfament de motors de cara a la vaga general del 29-S.

La manifestació sortia passades les 12 h. del migdia de Plaça Universitat en direcció a la Plaça Maura, seu de la patronal Foment del Treball, passant per Pelai, Plaça Catalunya, Plaça Urquinaona i Via Laietana, aplegant militants i amics de les tres organitzacions anarcosindicalistes, així com joves activistes i membres de moviments socials. Va transcórrer en un ambient combatiu, amb consignes constants, realització de pintades en locals representatius del capitalisme, enganxades de cartells i adhesius i repartiment de propaganda (entre ella el diari "La Gota que Fa Vessar el Got: Quina és la teva vaga?").

"Maleïts empresaris, no sou necessaris", "En diuen democràcia i no ho és", "Unió, acció, autogestió", Contra l'estat i la patronal, vaga general", "Reforma laboral, estafa social" o "Reforma laboral, terrorisme empresarial" han estat les consignes més cridades en el transcurs d'una mobilització històrica que ha aconseguit aplegar les diferents famílies anarcosindicalistes i que esperem serveixi per anar teixint ponts de contacte i per a fomentar dinàmiques conjuntes de mobilització.

Segons les declaracions de Bruno Valtueña (Secretari General de CGT Catalunya), "Les mesures neoliberals del govern Zapatero obliguen a portar una acció sindical ferma i una aprofundiment en les pràctiques anarcosindicalistes per tal de frenar la dinàmica de pèrdua de drets".

Es va cridar contínuament a la mobilització per a la vaga general del 29 de Setembre, demanant la continuïtat d'aquesta vaga després d'aquella data. La manifestació va acabar amb la lectura del manifest i la interpretació de l'himne "A las barricadas", davant la seu de la patronal catalana.

Breus sindicals

Acomiaden un delegat de CGT a Emte Service Tarragona

A només dos dies de la vaga general del 29 S, els empresaris no perden el temps i utilitzen la reforma laboral per a acomiadar als treballadors més combatius. El 27 de setembre, en el seu primer dia de treball després de les vacances, Emte Service de Tarragona acomiada a Manu Vidal, delegat LOLS de CGT, al·legant causes objectives. Manu ha destacat en els últims anys per la defensa d'un sindicalisme combatiu, per la defensa dels llocs de treball en la seva empresa i per l'organització dels treballadors del sector del metall dels polígons industrials de Tarragona.

El Congrés aprova definitivament la reforma laboral: acomiadament lliure i més explotació

El 9 de setembre el Congrés dels Diputats va aprovar la reforma laboral amb els vots del PSOE i gràcies a l'abstenció del PNB, una reforma marcada per la flexibilització i l'abaratiment de l'acomiadament. Entre els aspectes més destacables tenim: el text facilitarà l'acomiadament per motius d'absentisme laboral; hi haurà un major control dels aturats; generalitza el contracte Foment de l'Ocupació a pràcticament tots els col·lectius (el dels 33 dies per acomiadament); abarateix l'acomiadament, assumint el Fogasa una part de les indemnitzacions; les causes econòmiques per a l'acomiadament objectiu, de 20 dies d'indemnització (abans 45 dies), podran justificar-se per pèrdues "actuals o previstes" o la "disminució persistent del nivell d'ingressos", etc.

Per accedir al document elaborat per la Secretaria de Jurídica de CGT Catalunya sobre els punts claus i definitius de la reforma laboral i al text definitiu de la reforma publicat al BOE, aneu al web: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article4370

Contra l'ERO a SAS

Els treballadors de SAS s'han mobilitzat per protestar contra l'ERO que vol portar a terme l'empresa per als seus 124 treballadors. SAS és una proveïdora que treballa per a Seat dintre de la seva factoria de Martorell i que es dedica al muntatge de cockpits (el quadre de comandament i els seus components; cablejat, calefactor, pedalera, rellotges, comptaquilòmetres).

Una altra empresa, Peguform, sembla que es podria quedar amb la producció que feia ara SAS. El 4 de setembre es van es concentrar. davant del Departament de Treball a Barcelona. L'11 de setembre es van concentrar a Sant Boi amb motiu de la visita del president Montilla a la tomba de Rafael Casanova.

Declarats nuls els acomiadaments d'afiliats a CGT en l'ERO de Roca

La lluita serveix, una prova més en son les sentències dels 14 companys afiliats a la CGT que van denunciar el seu injustificat acomiadament per mitjà de l'ERO d'extinció que afectava en el mes de febrer als treballadors/es de Roca, tots ells han obtingut la nul·litat en l'acomiadament per vulneració de drets fonamentals.

CGT guanya el judici d'Air Comet contra el president de la patronal

El Jutjat de Primera Instància núm. 43 de Madrid va dictar el 10 de setembre, una sentència que estima la petició interposada per CGT en representació d'un dels treballadors de Air Comet, condemnant al president de la CEOE a abonar del seu patrimoni personal, els salaris d'octubre i novembre del passat any. Aquesta resolució és la primera de les vàries presentades pel sindicat reclamant els salaris dels treballadors al president de la patronal, que havia signat un document pel qual garantia personalment el pagament d'aquests salaris, ja fora mitjançant pagaré o ingrés bancari, tot i que quan

la companyia va entrar en concurs de creditors en cap moment el senyor Díaz Ferrán va fer cap intent de plantar cara a les seves obligacions.

A FGC la lluita comporta resultats

El Comitè d'Empresa de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, va decidit desconvocar la vaga prevista pel 21 de setembre, en arribar-se a un principi d'acord per a la devolució del 1,5% del salari dels mesos de gener a setembre del 2010. Els treballadors esperaran que s'aprovi el Contracte Programa 2011-2014, esperant que sigui aquest el marc per recuperar els diners que els han estat retinguts en els seus salaris. Si no s'aconsegueix recuperar el 5% del salari que el Govern va retallar mitjançant decret el juny passat, tornaran les convocatòries de vaga per al mes de novembre. El 14 de setembre ja s'havia portat a terme una altra jornada de vaga en la que no es van respectar els abusius serveis mínims durant les aturades del matí, aconseguint aturar totalment el trànsit de trens de 7 a 9 h. del matí.

CGT Balears en lluita contra els acomiadaments a Acciona i l'Hospital de Manacor

L'Hospital de Manacor va acomiadar a principis de setembre sis treballadores i un treballador. Aquesta mesura disciplinària s'ha adoptat després que la Jutgessa de Manacor, considerant que els fets denunciats per aquests treballadors/res, d'abusos de determinats directius, no arribaven a ser constitutius de delicte, decretés l'arxiu de la causa, resolució que ha estat impugnada. Hem de considerar l'acomiadament d'aquestes treballadores i treballador com una mesura repressiva, venjativa i en tot cas desmesurada, perquè l'únic que han fet aquests companys és plantar cara a una situació d'abusos que feia anys que s'estava produint. Dins la campanya de suport s'han convocat concentracions tots els dimecres davant la seu de la Conselleria de Salut i Consum a Palma.

Per altra banda, CGT Balears també està portant a terme una campanya de suport a dos treballadors acomiadats per Acciona de manera repressiva, en el marc de la celebració d'una vaga legal al juliol de 2008, convocada per CGT i ratificada per l'Assemblea de treballadors/res d'Acciona, en demanda d'un Conveni Col·lectiu digne. Aquests dos companys havien aconseguit la nul·litat del seu acomiadament al Jutjat Social nº 4 de Palma, però la Sala del Social del TSJB va recolzar amb posterioritat els arguments de l'empresa i, en una sentència que fa vergonya llegir, va anul·lat la sentència favorable als treballadors i va decretar la procedència dels seus acomiadaments. Ara s'han quedat en el carrer, sense feina ni cap indemnització. Per suposat, ja han presentat recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.

Tema del mes

L'inútil intent de salvar el "titànic" immobiliari

El mite de la propietat es comença a esquerdar, el mercat ja no és intocable

Adrià Alemany, Plataforma d'Afectats per la Hipoteca

Malgrat l'obstinació del Govern per retornar aire a la bombolla, la crisi ha tirat per terra el dogma de la propietat en que aquella es va basar.

El creixement econòmic dels últims anys ha anat estretament lligat a la construcció i a la concessió indiscriminada de crèdit. Les polítiques orientades a promoure el règim de propietat com única manera estable de tinença, al costat de l'absència de lloguer assequible, van empènyer a una part important de la població a sobreendeutar-se per a poder accedir a un habitatge. Avui, l'esclat de la bombolla immobiliària, ha deixat al descobert els fràgils fonaments sobre els quals s'assentava el "miracle espanyol".

Amb la depreciació dels immobles, part de la població ha vist com el seu patrimoni es reduïa substancialment. Per a qui van comprar en ple boom immobiliari, el valor actual dels seus béns està molt per sota fins i tot del valor dels deutes contrets per a adquirir aquests béns, aquest fet perjudica en major mesura a les classes mitges i populars, eixamplant la bretxa de la desigualtat entre uns pocs que posseeixen molt i uns molts desposseïts.

Aquesta situació es torna dramàtica per a qui s'han quedat en atur i no poden plantar cara al pagament de la hipoteca. Quan això passa, el banc interposa una demanda i s'inicia el procés d'execució hipotecària que acaba amb la subhasta de l'immoble. Donada la devaluació dels preus, les subhastes queden desertes. Llavors, d'acord amb la legislació actual, les entitats bancàries s'adjudiquen l'habitatge pel 50% del valor de taxació i continuen reclamant el pagament del deute restant, més interessos i costes judicials, a la persona en situació d'insolvència mitjançant l'embargament de nòmines i l'alienació dels béns dels avalistes. No és una situació anecdòtica: segons el Consell General del poder judicial, entre 2008 i 2010 s'hauran iniciat més de 350.000 execucions hipotecàries. És a dir, mes de 350.000 unitats familiars perdran la seva casa i a més arrossegaran un deute de cent, doscents o fins i tot 300.000 euros.

L'oferta de pisos en lloguer segueix sent escassa en relació a una demanda que, arran de la crisi, s'ha revitalitzat. Les condicions d'accés i les exigències en forma d'avals s'han endurit. Amb una taxa d'atur propera al 20%, els ingressos per unitat familiar s'han reduït, incrementant l'esforç que han de realitzar les famílies per a pagar l'habitatge. Amb 1,22 milions de llars amb tots els seus membres actius en atur, l'amenaça del desnonament pesa sobre milers de famílies. Mentrestant, els pisos desallotjats passen a engrossir el parc d'habitatges buits, el més gran de la UE.

Aquesta situació aguditza les contradiccions d'un sistema que sobreprotegeix el dret a la propietat en detriment de les necessitats més bàsiques. L'administració, amb un parc públic d'habitatge que no arriba al 1% del parc total, sembla poc disposada a donar resposta a la situació d'emergència habitacional. A pesar dels cants de sirena d'apostar pel lloguer, les mesures impulsades fins a la data van majoritàriament dirigides a reactivar el sector immobiliari i detenir la caiguda dels preus.

Atrapats en un bucle

En aquesta línia s'emmarca el desenvolupament d'una normativa que permet reconvertir l'estoc immobiliari invendible en una nova figura d'Habitatge de Protecció Oficial (VPO) de compra, a preu concertat. Aquestes VPO gaudeixen d'avantatges fiscals, subvencions directes als tipus d'interès i estan garantides amb avals públics. De manera que es facilita l'accés dels particulars al finançament i el risc que assumeix el banc en cas d'impagament és nul. Així, es fabrica una demanda, d'una altra manera inexistent. Crida l'atenció que en molts llocs el preu d'aquest tipus d'habitatges sigui superior al dels habitatges del mercat lliure.

Sota la mateixa lògica operen les polítiques socials d'ajuda a l'habitatge. Quan la política pública es redueix a una política de xecs i no s'integra en un programa de reformes més ampli, les ajudes monetàries suposen un transvasament directe que beneficia als propietaris i consumeix els pressupostos públics. Igualment reveladores resulten les declaracions de la ministra, Beatriz Corredor, quan recomana comprar aprofitant la conjuntura històrica de baixos tipus d'interès a pesar que les previsions dels experts coincidien a apuntar que els tipus començarien a remuntar a mitjan any. De la mateixa manera, l'anunci d'eliminar el desgravament fiscal per la compra d'un habitatge en un termini de dos anys serveix per a estimular la demanda a curt termini.

D'altra banda, el Govern ha aprovat recentment una normativa que agilita els desnonaments per impagament en les rendes de lloguer.Així, en plena crisi i amb 4,3 milions de persones en atur, moltes sense prestacions socials, s'anteposa la seguretat i els beneficis dels grans propietaris per sobre de la funció social de la propietat i la garantia del dret a l'habitatge.

Però, a pesar de les teràpies de xoc aplicades pel govern per a reanimar la compravenda, la sortida sistèmica a aquesta crisi de sobreproducció no és realista.

El mercat està saturat, la demanda efectiva esgotada, les famílies, endeutades, i la inversió especulativa s'ha pulveritzat. Passaran anys abans d'absorbir l'estoc i digerir tant deute i maó. Els esforços desesperats de l'administració per reactivar l'economia amb el mateix guió de sempre representen un tràgic intent per reflotar un Titanic que s'enfonsa irremeiablement.

Però no tot són males notícies. El mite de la propietat es comença a esquerdar. El mercat ja no és intocable. La crisi i els seus estralls han dinamitat el projecte d'una societat de petits propietaris que, concebuda des de les esferes de poder, havia funcionat com un mecanisme de control social alineant-se amb els interessos corporatius.

Amb milers de famílies desnonades, milions de pisos buits i una demanda social de lloguer en augment, s'obre un nou escenari polític. Fins a ara, les injeccions de fons públics al sector bancari no han servit perquè els bancs assumissin la seva part de responsabilitat. Segons càlculs de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, amb els 100.000 milions d'euros del FROB, l'Estat podria haver adquirit 700.000 pisos al preu pel qual els bancs els hi estan adjudicant en el procés d'execució. Aquesta plataforma i altres veus crítiques porten temps exigint la reconversió del parc immobiliari que atresoren els bancs en un parc públic de lloguer. La batalla encara està per lliurar.

El paper de les entitats financeres

L'acumulació de sòl i habitatges a les mans d'entitats financeres procedents d'execucions i fallides concursals, accentua la concentració de la propietat. Amb tant maó en els seus balanços, la gestió dels actius immobiliaris es converteix en una prioritat. La reestructuració del sistema bancari respon a aquesta nova dimensió del negoci. La banca, convertida en la major immobiliària del país, exercirà la pressió necessària perquè les polítiques que s'adoptin en matèria d'habitatge no contravinguin els seus interessos.

D'altra banda, la paràlisi del sector immobiliari amenaça seriosament la viabilitat de les entitats financeres. Es calcula que hi ha entre 0,8 i 1,2 milions de pisos en estoc que no es poden vendre. Les immobiliàries deuen als bancs 325.000 milions d'euros i el saldo viu hipotecari de les famílies ascendeix a 675.288 milions.

Un recent estudi de Pricewaterhouse assenyala que les refinanciacions hipotecàries a particulars i empreses que es van signar quan va esclatar la crisi només han servit per a comprar temps. S'acosta una altra onada de fallides immobiliàries que podria acabar arrossegant a les entitats financeres. Si això ocorregués, els salvaments bancaris dispararien el deute públic. Ens trobem, així, davant un joc de suma zero, on els guanys d'uns s'obtenen en perjudici dels altres. Cada vegada resulta més difícil conjugar els interessos de les entitats financeres amb les necessitats de la major part de la població. Davant aquesta disjuntiva no se sap cap a on bascularà l'administració.

Parlem

Stuart Christie, escriptor, editor ana

Dels explosius a la fabric

Txema Bofill
Traducció: Arnau Galí

Stuart Christie, 63 anys, nascut a Escòcia, viu actualment en un petit poble del sud de la Gran Bretanya. És editor de llibres essencialment anarquistes i escriptor freelance. El seu pare, perruquer, com en les pel·lícules, se'n va anar a buscar cigarrets i no va tornar en 20 anys. Fou educat per la mare, i una àvia presbiteriana molt oberta d'esperit: «Bàsicament fou la meva iaia qui em va donar un baròmetre moral que encaixava quasi bé amb el socialisme llibertari i l'anarquisme i em va donar l'estrella que em guia».
Als 18 anys decideix participar activament en la lluita contra la dictadura de Franco, motivat per l'exemple dels brigadistes internacionals anglesos, i per la brutalitat de les execucions de Granados i Delgado al garrot vil. Stuart participa en l'últim atemptat per a liquidar a Franco. El detenen a Madrid amb explosius plàstics i se salva del garrot vil per pressions internacionals. Finalment el condemnen a 20 anys i surt lliure al cap de 3 anys. Stuart Christie fa el seu aprenentatge vital a les presons d'Espanya. Es fa amic de per vida de molts dels anarquistes empresonats: Miguel García, Luis Andrés Edo, el maquis Joan Busquets, Alen Pecunia, el pedagog racionalista Fèlix Carrasquer, el falsificador Miguel de Castro, etc. Stuart va saber transformar el seu temps de presó en temps d'aprenentatge, de conscienciació social i política. En sortir va fundar amb l'escriptor Albert Meltzer la Creu Negra Anarquista. Actualment hi ha grups de la Creu Negra Anarquista arreu del món, dedicats a denunciar el que passa en les presons i a donar la veu als presoners. Visiteu la Web: http://ca.wikilingue.com/es/Creu_Negra_Anarquista. La persecució i repressió, policial, mediàtica i judicial, als grups de la Creu Negra Anarquista ens indica el seu bon treball de denúncia.
Stuart conegué també les presons angleses. El varen detenir a Escòcia acusat de formar part del grup «Brigades de la Còlera (Angry Brigade)». Fou alliberat per manca de proves al cap d'un any i mig.
Per conèixer a Stuart Christie, visiteu la seva web: www.christiebooks.com/ChristieBooksWP, on hi podem trobar multitud de vídeos, films, documentals i texts, molts en castellà, i copsar així el seu meritori treball de divulgació de les idees anarquistes. Hi ha documentals de la CNT rodats durant la revolució del 1936!
També podeu llegir el seu llibre, traduït a l'espanyol Franco me hizo terrorista. És un llibre històric, autobiogràfic sobre la seva participació a l'últim atemptat contra el dictador, i un testimoni sobre les presons espanyoles. És amè i fàcil de llegir. Hi constatem la seva gran solidaritat amb els companys presoners, el seu compromís en la lluita, i una gran capacitat d'anàlisi i observació. A la sortida de la presó es mostra perspicaç sobre la manipulació dels mitjans de comunicació que el volien utilitzar. Fa de la presó una arma per a conscienciar-se i formar-se. Diu Stuart: "«la presó fou la meva escola de la vida".». Però hem de recordar que és gràcies a la seva voluntat i disciplina de superació, ja que, com tots sabem, les presons estan fetes per a destruir les persones.
Stuart Christie és de les persones irreductibles que quan s'impliquen i es comprometen és per sempre i a tot arreu, a la presó i fora de la presó, de jove i de gran. Stuart no ha deixat de ser anarquista, i amb els amics ha sigut lleial de per vida. És dels que lluiten sempre, siguin quines siguin les circumstàncies.
L'entrevista l'hem fet per correspondència i ha respost en castellà, fet que li agraïm, tot i que ens deia que ara ja no el domina com abans i li costa. En algunes preguntes ens ha dirigit a entrevistes en anglès.

- Has estat fent una gran tasca de difusió de la cultura anarquista i revolucionària mitjançant les editorials Cienfuegos press, Refract publications, Melzer Press i l'actual Christiebooks. Pots explicar-nos el motiu de tantes editorials?

- La raó de tantes editorials fou simplement econòmica. Per manca de diners vam haver de tancar comptes bancaris i començar de nou. Amb Cienfuegos Press, per exemple, devíem al banc 25.000 lliures esterlines i ens van embargar la casa on vivíem al nord d'Escòcia. Fou també per manca de fons que ens van obligar a tancar Refract Publications i l'editorial Meltzer. L'actual editorial ChristieBooks i el seu lloc Web es mantenen per un fil.

- Llavors, no hi ha negoci editorial...?

- Com entendreu, no sóc editor per a ferme ric, però seria bo aconseguir el que nosaltres en anglès en diem «break–eve», cobrir les despeses. John Patten, el company que s'encarrega de la llibreria «Kate Sharpley» ha fet un estudi molt detallat de totes les nostres editorials a l'obra Illes d'Anarquia: Simian, Cienfuegos i Rafract 1969–1987.

- Com editor i investigador, sobre què estàs treballant?

- Actualment estic treballant amb les memòries de Farquhar McHarg que publiquem amb el nom Pistolers! Les Cròniques de Farquhar McHarg. 1918 – 1924. Hem editat ja dos volums: 1918 i 1919. Ara estic preparant el període 1920–1924. Al setembre la universitat de València editarà el meu llibre sobre la història de la FAI. En anglès es titula Nosaltres, els anarquistes. Una història de la Federació Anarquista Ibèrica. 1927 – 1937. No sé com es titularà en castellà, ja ho veurem.

- Explica'ns sobre la teva activitat de conferenciant. Quan et podrem escoltar a Barcelona?

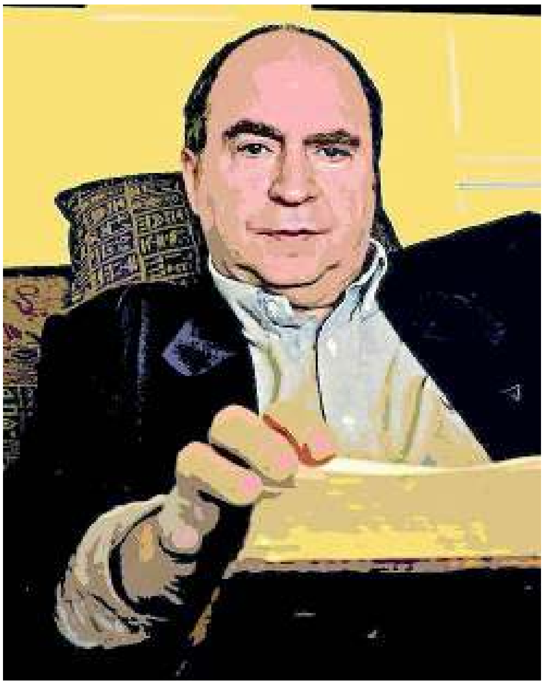
- Realment no estic massa còmode com a conferenciant, especialment en castellà, que ja no el domino com abans. Els seminaris són una altra cosa; són més íntims. Però no puc dir quan estaré lliure per venir a fer una xerrada a Barcelona o a qualsevol altre lloc.

- A Madrid, Servando Rocha ha escrit un llibre, molt documentat i ben escrit, sobre la «Història de l'Angry Brigade», editat per Felguera. Quina és la teva opinió sobre el llibre?

- Per mi, l'obra de Servando Rocha és el millor estudi publicat sobre el tema de l'Angry Brigade. Millor i més detallat que l'excel·lent llibre escrit per Gordon Carr, el director del documental fet per la BBC sobre el mateix tema l'any 1973. Realment l'obra d'investigació de Rocha és extraordinària i a la vegada és un molt profund anàlisi de l'ambient i els fets polítics del període entre 1968 i 1974 a la Gran Bretanya, com també en l'àmbit Europeu i global. Una obra molt valuosa.

- Segons Servando Rocha, cap membre de l'Angry Brigade ha fet el balanç o ha escrit la història o memòria d'aquest grup de guerrilla urbana. Com és?

- Probablement no vulguin parlar d'allò perquè és el passat, i prefereixen avançar amb el present. No volen ser definits pel que van fer en aquell moment. John Barker és l'únic que ha escrit la seva opinió sobre aquest període en la introducció a la nostra recent edició de llibre The Angry Brigade. I també a les seves memòries de les presons angleses a Bending the Bars , publicades per nosaltres ara fa tres anys. Anna Mendelsohn i Jake Prescott van morir fa uns mesos. Jim Greenfield ja té una altra identitat i està sota protecció policial per haver donat un testimoni contra uns barons del narcotràfic europeus. Hilary Creek resideix a Itàlia i Ian Purdie al nord d'Anglaterra, vivint la seva vida. L'únic dels condemnats que es manté actiu és John Barker.

- Coneixes de primera mà les manipulacions, persecució, seguiments i repressió policial i estatal contra els anarquistes. Quins consells ens pots donar per afrontar les operacions repressives?

- Per respondre aquesta pregunta s'hauria d'escriure un llibre. T'envio una ressenya de El món que Mai va ser: Una història real dels somiadors, els fustigadors, anarquistes i agents secrets d'Alex Butterworth. En aquest llibre veiem com les tàctiques d'infiltració policial no han variat al llarg de l'història. El Libertario, revista llibertària de Venezuela va publicar un article amb un seguit de consells, que podeu llegir anant a: http://venezuela.indymedia.org/en/2010/03/26596.shtml

- Als 17 anys contactes amb el grup Defensa Interior de l'exili espanyol. Com ho fas per entrar en contacte amb activistes de la lluita armada?

- Vaig conèixer anarquistes espanyols exiliats a Bristol i els vaig dir que volia fer alguna cosa més que manifestar-me. Els vaig oferir els meus serveis. A París, em van assignar una missió arriscada: transportar explosius a Madrid.

- Què els vas contestar?

- «Zut, alors! ». Era de les poques paraules que sabia en francès.

- Et vas espantar?

- No del tot. Era divertit, d'una banda em procurava una pujada d'adrenalina i d'altra banda era conscient que estava fent una bona acció. Ningú ho sabia. La meva mare es pensava que havia anat a recollir raïm.

- Com vas passar la frontera?

- Fins a Perpinyà vaig anar-hi amb tren. I de Perpinyà fins a Figueres amb autoestop. Anava vestit amb falda escocesa. Això va portar alguna confusió: es va dir a la premsa d'Argentina que l'home que volia assassinar Franco era un escocès transvestit.

- Quina incultura, la de la premsa argentina! Stuart, constato que sempre t'ha agradat vestir de manera tradicional i clàssica. Per què essent de la generació de la contracultura, se't veu sovint amb corbata?

- Jo no vaig ser mai hyppie, ni tenia res a veure amb els barbuts. Tenia la costum de vestir-me amb un vestit normal... I a vegades em va salvar en les manifestacions. La policia pensava que era un d'ells!

- Tornem a Espanya. Com va ser que et detinguessin?

- El moviment llibertari a l'exili estava in-

amb...

arquista i defensor de les persones preses

ació de llibres i editorials

filtrat. Vaig ser detingut a les primeres de canvi, en recollir una carta de contacte a Madrid a correus.

- Et van torturar?

- No, però m'obligaren a presenciar com torturaven el meu contacte a Madrid, Fernando Carballo Blanco.

- A la presó, rebies informació del que passava a fora?

- Els del consolat britànic em deien que el meu empresonament estava provocant nombroses manifestacions a Anglaterra amb torxes i protestes, incloses les de Jean Paul Sartre i Bertrand Russell i que es produïen manifestacions per tot el món. El més beneficiós fou que els mass media estaven posant el focus sobre la repressió de la dictadura i sobre la situació de milers de presoners polítics, molts torturats i alguns assassinats. El monstre de Franco estava tornant a créixer. També rebia proves de solidaritat dels companys anarquistes de l'exili. M'enviaven diners però no volien ser reconeguts, pel que firmaven amb els únics noms anglesos que coneixien, John, Paul, George i Ringo. Les autoritats policials van assumir que era finançat pels Beatles.

- Veig que no perds el sentit de l'humor. Es nota també en els teus llibres. Stuart, com te les vas arreglar als 17 anys per a ser ja un personatge mediàtic i sortir en un dels programes de gran audiència del periodista Malcolm Muggeridge, dedicat a Perquè l'anarquisme?

- Fou un atzar. Em vaig presentar com un revolucionari radical anarquista. Em va preguntar si pensava que era justificable l'assassinat de Franco. I jo li vaig dir que sí. Sabia que aniria a Espanya, però no sabia el perquè. Aquest programa televisiu després es va utilitzar contra meu en el Consell de guerra a Madrid. El periodista Malcom Muggeridge em va donar molt suport durant el meu empresonament, fet inesperat i commovedor, i m'ha enviat una postal de Nadal cada any pel resta de la seva vida.

- Com veus el moviment anarquista avui?

- El moviment anarquista actual afronta seriosos problemes d'apatia i alienació, i la falta d'un moviment obrer cohesionat. Als anys 60 i 70 teníem un proletariat industrial, avui es una industria dels serveis precaritzada i tenim un creixent desarrelament. De qualsevol manera, això son problemes que els actuals i futurs moviments anarquistes resoldran a la seva manera, i possiblement d'una manera mes intel·ligent del que nosaltres hem estat capaços.

- Has escrit diversos llibres autobiogràfics sobre la teva vida i implicació en lluites diverses.

- Originalment l'obra consistia en tres volums de més de 300 pàgines cadascun, editats per la meva pròpia editorial, ChristieBooks, que es titulaven: 1. La meva iaia em va fer un anarquista, 1946-1964. 2. El general Franco em va fer terrorista, 1964-1967, traduït i editat a Espanya per Planeta. 3 Edward Heath, em va fer de la Brigada del Còlera, 1967-1975.

- Per què en el títol Franco em va fer terrorista utilitzes la paraula «terrorista», que els poders utilitzen per criminalitzar-nos?

- El títol s'ha d'entendre irònicament i es refereix també a l'expedient militar, segons el qual vaig ser acusat de "Bandidatge i Terrorisme". Podia haver titulat «Franco em va fer 'bandit 'i 'terrorista'! ». És clar, per raons comercials no volien reeditar tres volums grans, amb annexos, fotos, etc., i així, per tant van fer un compendi dels tres per a l'edició anglesa i per a l'edició espanyola van traduir només Franco em va fer terrorista.

- Com neix la Creu Negra Anarquista?

- Quan vaig sortir de la presó a Espanya, una de les meves preocupacions era la falta d'un grup de defensa pro-presos. I l'Albert Mentzer va suggerir que rellancéssim la difunta Creu Negra Anarquista. El resultat va ésser Bandera Negra, que es subtitulava, "Òrgan de la Creu Negra Anarquista". L'Albert va comprar una desfasada impremta i vaig aprendre a utilitzar-la. Després l'Albert va llogar unes instal·lacions a Kings Cross- i d'aquí ens vam traslladar al que es va convertir en el Centre Ibèric a Havelock Hill, tot pagat de la pròpia butxaca de l'Albert Meltzer.

- Quan vareu editar Bandera Negra el 1970 esperàveu funcionar encara 40 anys després?

- No hi pensàvem aleshores, la nostra única preocupació era el següent numero, i fer les altres coses que fèiem.

- Què és l'anarquisme per a tu?

- L'anarquisme es troba en la pràctica. No és una doctrina dictada per "homes d'idees", ni una estratègia ideològica. És l'autoactivitat de la gent comuna per a fer front a les injustícies dels poders i per a l'adopció de tot de mesures per aconseguir més igualtat en la nostra relació amb els altres i més llibertat en les relacions socials que constitueixen les nostres vides.

- Ens pots dir un companys per entrevistar?

- En Joan Busquets

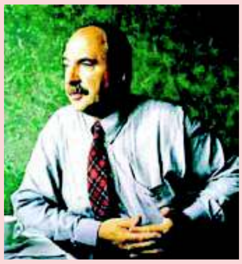
- Ens pots presentar a Miguel García, un dels grans anarquistes, amic teu, relacionat amb Barcelona ja que hi va néixer i hi va viure els últims anys, on va obrir el bar restaurant la Fragua, punt de reunió d'anarquistes aquells anys.

- Molt aviat s'editarà en castellà el llibre de Miguel Prisionero de Franco. Mentrestant aquí us adjunto ratlles sobre Miguel que he escrit per a la presentació del seu pròxim llibre a Espanya: La meva primera trobada amb Miguel García García fou a la presó Carabanchel de Madrid. Ell estava en trànsit i jo estava a la infermeria de practicant. Miguel passa a través de Carabanchel en diverses ocasions al llarg dels anys, anant cap enrere i cap endavant entre els centres penitenciaris i l'Yeserías, hospital de la presó principal d'Espanya a Madrid.
Miguel i jo establirem una relació estreta, que havia de durar una dècada i mitja fins a la seva mort el 1981. El que més em va impressionar d'ell era la seva força de caràcter - forjada per les seves experiències en la Resistència com a guerriller urbà i "falsificador", i en les presons de Franco. També em va sobtar l'extraordinària qualitat de la seu angles parlat, l'idioma après sol gràcies a presoners de parla anglès.
Les nostres converses es van centrar en com exposar el caràcter repressiu del règim franquista i elevar el perfil dels presos polítics de Franco en els mitjans de comunicació internacionals, una cosa que estava en condicions de fer-ho donada la meva posició relativament privilegiada en qualitat de pres polític estranger amb el món exterior
El 1969, després de complir vint anys d'una condemna de trenta anys (commutada de la mort), Miguel va venir a viure amb mi a Londres. Li va prendre una mica de temps per aclimatar als profunds canvis socials i tecnològics que han tingut lloc en el món des que va ser detingut com un home jove a la Barcelona de 1949.
Amb Albert Metzer es va embarcar en llargues gires per Anglaterra, Escòcia, Gales, Irlanda del Nord, Alemanya Oriental i Occidental, França, Bèlgica, Dinamarca i Itàlia, debatent amb una nova generació de joves europeus radicalitzada sobre l'anarquisme, la solidaritat internacional i, per descomptat, la necessitat d'enfrontar-se la tirania amb la cooperació pràctica i l'acció directa.
Miguel va posar en marxa (amb l'ajuda d'Albert) el Centre Ibèric a Londres, un lloc cosmopolita que es va convertir en un imant per als anarquistes de tot arreu, com a club internacional d'anarquistes a Londres, i el seu èxit es va deure completament a la poderosa personalitat de Miguel. A través de l'Albert, en Miguel va aconseguir una petita pensió del govern britànic.
Va ser, sens dubte un gran comunicador. També en el Centre Ibèric va reunir gent de tot el món, convertint-se en el lloc d'origen de molts grups d'afinitat que estaven actius a Amèrica Central i Amèrica del Sud i Europa.
En 1970-71 Albert estava treballant pel Daily Sketch, un dretà diari britànic sensacionalista, i després de molt debat i discussió - i creguin-me Miguel podria ser molt agressiu i argumentatiu - Albert finalment va convèncer a Miguel per escriure les seves memòries. I el manuscrit de Presoner de Franco va ser elaborat entre Miquel i Albert en una habitació en desús d'un dels principals diaris populistes conservadors de la Gran Bretanya - i pagat per la Premsa Associada.
El 1979 Miquel va tornar a la seva Barcelona natal on, finançat per l'escriptor José Martín Artajo, ex diplomàtic i anarquista, fill del ministre d'exteriors de Franco, va complir una de les ambicions de la seva vida, obrir el seu propi bar. Igual que el Centre Ibèric, La Fragua es va convertir en una meca pels anarquistes i llibertaris de tot el món.
La humanitat de Miguel era el més característic d'ell, com la seva tenacitat i la seva capacitat per a perseverar i sobreviure malgrat totes les probabilitats. Ell no va viure les baralles internes que van caracteritzar la vida del Moviment Llibertari Espanyol a l'exili. La resposta de Miguel davant les divisions i baralles era sempre la mateixa - "hem de fer alguna cosa!"
El seu treball amb la Creu Negra - proporcionar ajuda pràctica als presos llibertaris de tot el món i fent de la solidaritat un trampolí eficaç a l'acció militant - va influir en una nova generació de anarquistes no només a Espanya sinó en moltes altres parts del món, incloent Gran Bretanya, França, Bèlgica, Itàlia i Alemanya Occidental.

Gràcies. T'esperem per Barcelona!

> LES FRASES...

"El moviment anarquista actual afronta seriosos problemes d'apatia i alienació, i la falta d'un moviment obrer cohesionat"

"L'anarquisme es troba en la pràctica. No és una doctrina dictada per "homes d'idees", ni una estratègia ideològica"

II Marxa contra l'atur a Catalunya

FEMEC-CGT

Quan us arribi a les mans aquest exemplar del Catalunya ja haurà tingut lloc la II Marxa contra l'atur, del 4 al 9 d'octubre, amb inici a l'Hospitalet i final a Barcelona, però com que el periòdic confederal tancava la seva edició abans del final de la marxa, no podem informar-ne del transcurs diari d'aquesta mobilització.
Des de la FEMEC-CGT, que hi participa i feia una crida a donar-hi suport, us informem sobre la IIª Marxa contra l'atur a Catalunya. En la Plenària de la FEMEC del passat 13 de setembre es va aprovar donar suport i participar en la IIª Marxa contra l'atur a Catalunya. Encara que la CGT a nivell confederal de Catalunya va valorar no participar, la realitat que hem comprovat és que en diversos sindicats del metall, afiliats/des de la CGT, estaven participant en aquesta Marxa.
Per això, per a donar cobertura i suport a aquests companys i sindicats, la Federació Metal·lúrgica de la CGT de Catalunya (FEMEC-CGT) va acordar participar en aquesta Marxa.
Des del Congrés de Màlaga es va acordar promoure l'autoorganització dels desocupats per a defensar les alternatives que autònomament plantegin a la societat, la gent més afectada per les urpades de la crisi capitalista que vivim.
Aquesta Marxa havia de començar el dia 4 d'octubre a les 9 del matí a L'Hospitalet i transcórrer fins al dia 9 per tota la zona metropolitana i comarques properes, concloent el dissabte dia 9 d'octubre en la plaça de Sant Jaume de Barcelona.
La primera Marxa es va realitzar el 1995 i va ser una iniciativa de la CGT de Catalunya. Encara que al principi marxàvem un centenar de persones, al final més de 10.000 persones protagonitzàvem una manifestació final fins a la Plaça Sant Jaume.
La situació actual és, si cap, molt més preocupant sobre una sortida d'aquesta crisi que el 1995. Però encara més perillosa per a la part de la societat més castigada per la precarietat que significa l'atur. Per això els companys/es mereixen el màxim suport i solidaritat de qui tenim treball i salari actualment.
En la CGT diem que la Vaga General del 29-S no és el final de res, si no el principi d'una lluita contra el Capital. Aquesta Marxa és una altra més de les lluites en les quals podem enfrontar-nos al sistema. Per això us vam animar a unir-vos a la Marxa o almenys a les etapes que pugueussiu.
* Tota la informació sobre la II Marxa contra l'Atur a: http://assembleadeaturats-barcelona.blogspot.com

Jornades sobre els mitjans de comunicació alternatius

Ateneu Enciclopèdic Popular

L'Espai Obert de Barcelona acollirà del 19 al 30 d'octubre unes jornades sobre els mitjans de comunicació alternatius avui.
L'Espai Obert es troba al c/Violant d'Hongria 71, 1er. Barcelona-Sants

Presentació de les jornades i l'exposició

- 19 d'octubre a les 19 h. "La premsa llibertària de la clandestinitat 1939-1974", que ens servirà de marc i de punt de partida de les jornades. També projectarem entrevistes inèdites i documentals de la transició.

Taules rodones

- 22 d'octubre a les 19 h: "Contra-informació per les antenes: Les Ràdios Lliures"
- 23 d'octubre a les 18 h.: "Navegant a contracorrent: Webs i premsa digital alternativa".
- 29 d'octubre a les 19 h. "Creant informació pròpia: La Premsa alternativa"
- 30 d'octubre a les 18 h. "Conclusions i final de les jornades".

Llancem una crida a tots els mitjans, grups, ateneus, associacions, etc., que estan treballant en aquests camps per a reunir-nos i debatre junts per tal d'enfortir, millorar i estendre els nostres mitjans alternatius.
Així dons, desitgem que els grups, persones i moviments socials, vinculats a mitjans alternatius, es donin per convidats a les jornades i hi participin activament. Igualment esperem que la participació i la reflexió entre tots ens permeti adquirir noves idees, nous coneixements per seguir avançant i creant contrainformació.
No rebis informació, fes-la!
Stop als mitjans formatius de masses!
Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona

Què passa si trobes un treball quan estàs a l'atur...

El dret a prestacions i les seves diverses modalitats

ICEA

Si estàs cobrant la prestació d'atur contributiva i trobes treball per compte aliè a temps complet, poden passar les següents coses:

- Que el nou treball duri menys de 360 dies (un any). Al tornar a estar en situació d'atur, pots tornar a cobrar el que quedi de la prestació que vas deixar de cobrar per a treballar.
- Que el nou treball duri més de 360 dies. Al tornar a estar en situació d'atur pots triar entre tornar a cobrar el que quedi de la prestació que cobraves abans de trobar l'ocupació, o cobrar la prestació derivada d'aquest últim treball. Si optes per la prestació anterior, les cotitzacions derivades del nou treball no podran ser computades per a obtenir l'altra prestació d'atur (les "perds").

Exemple: Si et quedaven sis mesos de prestació, i obtens una ocupació d'un any, a l'acabar de treballar pots triar entre els sis mesos que et quedaven per cobrar, o els quatre que has reportat amb el nou any de cotitzacions. Si tries els sis anteriors, ja no podràs computar l'any de noves cotitzacions per a posteriors prestacions.

Si el treball per compte aliè que trobes és per temps parcial, pots triar:

Interrompre el cobrament de la prestació mentre et duri el nou treball i quan acabi:
a) Si el nou treball va durar menys d'un any, tornar a cobrar el que et quedava de la prestació anterior.
b) Si el nou treball va durar més d'un any triar entre cobrar el que et quedava de la prestació anterior o la nova prestació reportada per aquest treball. Les cotitzacions tingudes en compte per a reportar la prestació que no hagis triat ja no podràs computar-les per a cap prestació posterior.
Compatibilitzar el nou treball amb el cobrament de la prestació. En aquest cas, la teva prestació es reduirà en el mateix percentatge que el de la jornada de treball que realitzes sobre la normal.
Exemple: Si trobes un treball de mitja jornada (50 % de la jornada habitual en la teva empresa o sector), pots compatibilitzar-lo amb la prestació d'atur que estaves cobrant. Cobraries un 50% de la prestació d'atur que et correspon, i el que et paguessin de sou pel 50% de la jornada treballada.

Cal tenir en compte que per a poder cobrar qualsevol de les prestacions (tant la nova com l'anterior) cal estar en situació legal d'atur, és a dir, no haver perdut el treball (ni l'anterior ni el nou) per baixa voluntària, mutu acord o abandó de l'ocupació pel treballador, encara que sigui en període de prova.

Per a dirimir casos dubtosos o veure quines situacions estan dintre de la condició legal d'atur i quines no, pot consultar-se la web del Servei Públic d'Ocupació (www.redtrabaja.es)

(*) Document elaborat per l'Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió (ICEA): www.iceautogestion.org

Conferència de delegats sobre el futur de les pensions

El futur de les pensions, una altra amenaça als treballadors i treballadores.
Desmuntem els seus arguments sobre el suposat dèficit de l'actual sistema de pensions.

Conferència de Delegats i Delegades, el dijous 14 d'octubre a les 10:00 hores al Centre Cívic Fort Pienc, c/Ribes 14, Barcelona (Metro: L1 Arc de Triomf – Marina) / Bus: 6, 10, 42, 54, 141)

Intervindran:
Miren Etxezarreta (Seminari d'Economia Crítica Taifa)
Paloma Monleón (Secretaria d'Acció Social de la CGT)

Organitza: Confederació General del Treball de Catalunya (CGT)

El govern dels EEUU va deixar que Lehman Brothers fes fallida i va donar el tret de sortida a una crisi econòmica i financera global

Les polítiques de la UE agreujen la crisi socioambiental

Wall Street està inquiet i a Jackson Hole en parlen

Miquel-Dídac Piñero

La cimera capitalista de Jackson Hole, situat en el parc nacional del Grand Teton, a Wyoming, que reuneix cada estiu economistes, banquers i presidents de banc centrals de diversos estats del món, aquest any coincidia amb un seguit de noves alarmes en l'economia nord-americana, la qual es troba amb l'aigua al coll i això afecta considerablement l'ambient especulador de Wall Street, encara que, de moment compta amb la possibilitat de que la Reserva Federal (FED) renovi la compra de bons del Tresor. Al mateix temps, el Banc Central Europeu (BCE) compra bons públics davant les turbulències del deute dels estats de la Unió Europea (UE) i els perills en la zona euro, especialment al Regne d'Espanya, Portugal i Grècia.

En les trobades d'alt nivell capitalista de l'economia política a Jackson Hole es tracta de polítiques monetàries i aquest estiu en van parlar, entre altres participants, Jean-Claude Trichet i Ben Bernanke, ja que l'economia política de la UE i dels Estats Units es poden considerar unes economies entrecreuades, doncs l'economia nord-americana no abandona, de cap manera, la seva recessió en decreixement mentre apareix en l'horitzó una temuda recaiguda depressiva, que en el cas de mal menor podria correspondre a una deflació a la japonesa però que tot apunta a una depressió en la depressió, com ja va passar l'any 1937 en relació a la gran depressió capitalista de 1929, que segons alguns analistes també tocaria la UE.

De moment, el panorama de decreixement nord-americà passa per la caiguda del sector immobiliari (un 27% menys de vendes que l'any passat) i en una desocupació laboral del 10%, coses que provoquen el pessimisme en el mercat i que també desanimen el consum. En aquest sentit, Wall Street està inquiet, ja que l'estat de l'economia política nord-americana i de la UE espanta els inversors. Els tipus d'interès de la nord-americana Reserva Federal giren a l'entorn del 0% al 0,25% des de desembre de 2008. L'administració d'Obama va fer un pla d'estímul l'any 2008 per intentar aturar la depressió econòmica, però, finalment, aquesta estratègia tampoc es capaç d'aturar la desocupació laboral i generar llocs de treball fins ara perduts, puix no hi ha creixement als Estats Units. El descontrol del pressupost i la politització electoralista a l'entorn de les legislatives nord-americanes del pròxim novembre fan impossible la creació de nous estímuls governamentals.

El 15 de setembre del 2008 el govern dels Estats Units va deixar que Lehman Brothers fes fallida. I va donar el tret de sortida a una crisi econòmica i financera global que els experts auguren que durarà almenys 10 anys, amb els costos socials i empresarials que això implica. La crisi, tanmateix, va provocar l'abaratiment de les quotes hipotecàries espanyoles des del novembre del 2008. Aquest abaratiment hipotecari espanyol, però, ja ha quedat enrere, perquè a l'agost, després de 22 mesos consecutius de descensos, la quota tornava a pujar, encara que molt lleugerament. En efecte, amb un Euríbor a dotze mesos a l'agost de l'1,421%, la tendència a la baixa de les quotes hipotecàries s'ha estroncat i, segons els experts, inicia una llarga però molt lenta escalada. I és que l'índex de referència en la constitució d'hipoteques fa cinc mesos que registra increments, amb una tendència alcista que els experts preveuen que deixarà l'Euríbor entre l'1,5% i l'1,6% a finals d'any.

L'encariment de les quotes espanyoles serà molt modest. Així, una hipoteca de 200.000 euros, a 25 anys i un tipus d'interès d'Euríbor més 0,75 (2,171%), s'incrementarà, respecte a l'any anterior 8,55 euros. I una hipoteca de 250.000 euros, a 30 anys i un tipus d'Euríbor més 1 (2,421%) s'haurà encarit 11,2 euros. Increments moderats que eliminen l'únic aspecte positiu d'una crisi que, segons els economistes, acaba de començar.

Tornant als Estats Units, trobem economistes que ja parlen d'una deflació nord-americana i també europea davant d'altres, com ara el president de la Reserva Federal dels Estats Units, Ben Bernanke, que consideren que una política monetària molt laxa amenaça inflamar noves bombolles.

La societat nord-americana és polaritza entre un vèrtex de poderosos molt rics i una àmplia massa empobrida, amb feines mal pagades i una creixent bossa de desocupació laboral. Tot plegat, unes condicions objectives per generar la lluita de classes en l'esperança d'un principi de transformació social.

El Banc Central Europeu és reunia a partir del 2 de setembre i la reserva federal el dia 21 en un context internacional en el qual molts analistes el defineixen com el pròleg d'una depressió en la depressió, com ja va passar l'any 1937 i va comportar la segona guerra mundial interimperialista.

La UE planeja sancionar als països que no segueixin l'ortodòxia neoliberal

Ecologistes en Acció

La Comissió Europea ha proposat un dur paquet sancionador per als estats que no s'atinguin a l'ortodòxia neoliberal plasmada en el Pacte d'Estabilitat i Creixement. Ecologistes en Acció denuncia aquesta nova aposta per polítiques que aprofundeixen la crisi socioambiental que vivim.

Mentre la geografia espanyola vivia una important jornada de vaga general, la Comissió Europea presentava la seva proposta de règim sancionador per a reforçar el govern "econòmic" de l'eurozona. Aquestes mesures avancen les que es presentaran en breu per al conjunt de la Unió. L'objectiu d'aquestes sancions és forçar àdhuc més el compliment del Pacte d'Estabilitat i Creixement, l'eix director de la política comunitària, així com convertir a Brussel·les en un agent amb més capacitat d'imposar mesures econòmiques als estats membre.

Entre les mesures proposades es plantegen una sèrie de sancions "preventives", de fins al'0 2% del PIB (uns 2.000 milions d'euros en el cas de l'Estat espanyol, un quart del Pla E) als països que no segueixin les "recomanacions" de Brussel·les, encara que no hagin infringit el Pacte d'Estabilitat i Creixement.

Ecologistes en Acció recorda que aquestes "recomanacions" es caracteritzen per seguir l'ortodòxia neoliberal que ha generat la crisi actual. El Pacte d'Estabilitat i Creixement posa límits a la inflació, el dèficit pressupostari i el deute públic. En aquest eix director de la UE, no només està totalment absenti qualsevol criteri social o ambiental, sinó que els criteris són fins i tot criticats per economistes de tall keynesià.

Per exemple, un control estricte del pressupost encotilla necessàriament les despeses socials i ambientals. O, amb l'establiment del tipus de canvi fix controlat pel BCE, ja no és possible apel·lar a la devaluació de la moneda com mecanisme per a guanyar competitivitat en els mercats.

A partir d'aquest moment, l'increment de l'explotació i la precarietat laboral es converteixen en elements claus que han de dotar a l'economia de major competitivitat. Però no només això, sinó que l'explotació de la naturalesa també es força més per a aconseguir les divises imprescindibles.

La reforma laboral i de les pensions, o les retallades en protecció ambiental del Govern de Zapatero són exemples clars de les implicacions de les polítiques de la UE.

Per a assegurar el compliment del Pacte d'Estabilitat es preveuen multes de la mateixa quantia (0'2% del PIB) a qui superin els límits de deute i dèficit. A més hi haurà sancions de fins al'0 1% del PIB als estats que incorrin en desequilibris macroeconòmics, és a dir, que se surtin dels marcs neoliberals.

Ecologistes en Acció considera que és fonamental respondre a aquestes polítiques amb la mateixa contundència de la vaga general del 29-S, doncs són les que donen origen als motius d'aquesta aturada.

Legalment no es poden instal·lar controls policials d'identificació massiva a la caça de l'immigrant en situació irregular

Manifestem-nos el 7 de novembre a Ascó contra el cementiri nuclear

BALA PERDUDA

Pillatge

Toni Àlvarez

L'espoli de les terres i imperis conquerits és una pràctica tan antiga com les maleïdes guerres, de fet no tenen sentit l'una sense l'altre. Possiblement el pillatge és la força motriu de les guerres, en major o menor grau, amb més o menys evidencia, de forma més o menys emmascarada, intensa o laxament.

El darrer pillatge més comentat va ser el que els soldats israelians es van cobrar al atacar a la flotilla de la pau que anava a envair Gaza aquest estiu. Estava clar que, els riscos assumits per aquests gloriosos i valerosos soldats hebreus, havien de tenir una recompensa, un botí. Així va ser com van pillar material informàtic i fotogràfic que després va revendre un oficial per 250 euros a altres soldats. Poca cosa si tenim en compte les tones de material humanitari que havia de servir per allargar l'agonia palestina a Gaza i que l'exèrcit va pillar a la flotilla després d'assassinar a nou dels activistes. El pillatge és una pràctica comuna en les guerres i n'hi ha a diferents escales, el d'aquests assassins hebreus és a petita escala, com ho és el dels assassins que es troben a Irak robant les poques pertinences a les famílies iraquianes al regirar les seves vivendes.

També entren en aquesta categoria la del tràfic de drogues que hi ha des de països com Afganistan per part dels militars ocupants o la dels soldats espanyols quan creuen l'estret de Gibraltar per tornar des de Ceuta o Melilla. Per citar els que ens agafen més de prop.

Però el pillatge que realment dona fondament a les guerres que dessagnen a milions de persones al mon té nom de societats anònimes, de corporacions, de bancs, de multinacionals, de governs submisos i col·laboradors en la sangria quotidiana a Irak, Afganistan, Palestina, a gran part d' Àfrica, Txetxenia...

Als desgraciats assassins que van robar a la flotilla els han encausat, tot un símbol, diuen els demòcrates, de la voluntat i qualitat demòcrata d'Israel. També, cada pocs anys, cau decomissat un camió militar espanyol ple de haixix, el tràfic i consum de cocaïna i heroïna a Afganistan per part de militars és vox populi, cada any surten testimonis de dones violades a l'Àfrica negra per part de "forces de pau" internacionals...I malgrat tota aquesta brutalitat, sense voluntat de dir que és menys o més fastigós i cruel, els altres mercenaris, els de coll blanc continuen immunes, parlant en tribunes publiques, escrivint llibres de memòries, fent negocis amb el pillatge, amb immensos botins de guerra, davant dels nostres nassos, despistats amb les misèries del pillatge...que no sempre purguen, ni molt menys, els seus delictes, malauradament, comuns.

Controls policials a immigrants: una pràctica il·legal

José Miguel Sánchez Tomás, professor de Dret Penal i membre de Inmigrapenal

Tot i que la llei prohibeix les redades indiscriminades i les detencions en comissaria a persones documentades que no han comès cap delicte, els controls policials d'identificació sistemàtics en vies i espais públics són el principal instrument operatiu del Ministeri de l'Interior per a l'expulsió dels ciutadans estrangers en situació irregular. La realitat d'aquests controls, i que la seva finalitat exclusiva és la localització d'aquests ciutadans estrangers, resulta incontrovertible. El Ministeri de l'Interior ha negat amb reiteració, fins i tot en seu parlamentària, la seva existència. La seva realitat, no obstant això, ha estat confirmada pels sindicats policials, qui es van dirigir al Consell de Policia per a manifestar la seva preocupació per les garanties jurídiques dels policies i per la pràctica policial d'identificacions massives i indiscriminades en la via pública.

Per quina raó el Ministeri de l'Interior nega l'evident? Són controls il·legals i ho saben. La Llei Orgànica per a la Protecció de la Seguretat Ciutadana autoritza a la Policia perquè, en l'exercici de les seves funcions d'indagació o prevenció, requereixi la identificació de les persones. Ara bé, la realització de controls massius i indiscriminats d'identificació en llocs públics només queda autoritzada quan hi hagi constància de l'existència d'un delicte causant de greu alarma social i la seva finalitat exclusiva sigui la de descobrir als seus autors per a detenir-los i recaptar proves d'aquest delicte. Fora d'aquests concrets pressupostos, no és possible instal·lar controls policials d'identificació massiva com els que acostumem a veure en les nostres ciutats a la caça de l'immigrant en situació irregular.

Alarma social

És evident que qualsevol operatiu muntat en un intercanviador de transport o en espais públics freqüentats per determinades comunitats d'immigrants, que només es requereix la documentació a aquelles persones que, per determinats trets ètnics o racials, se sospita que no són nacionals, no és un operatiu de policia judicial en recerca dels responsables d'un delicte que causi greu alarma social. És una actuació de policia administrativa en recerca d'eventuals infractors de la legislació d'estrangeria freturosa de la més mínima cobertura legal.

El més greu està per arribar. A la falta de cobertura legal se suma que l'actuació d'aquests operatius, seleccionant les persones a identificar només pels seus trets ètnics, suposa un greu atemptat a la prohibició de discriminació racial de l'article 14 de la Constitució. El recent dictamen del Comitè de Drets Humans de Nacions Unides de 17 d'agost de 2009 (Comunicació núm. 1493/2009) va condemnar a l'Estat espanyol al considerar que aquest tipus d'actuacions són racialment discriminatòries. El dictamen fa exprés que, quan s'efectuen requeriments d'identificació, les meres característiques físiques o ètniques no han de ser preses en consideració com indicis d'una possible situació il·legal en el país i que tampoc han d'efectuar-se de manera tal que només les persones amb determinats trets físics o ètnics siguin seleccionades per a la identificació. Això es justifica no només perquè afecta negativament a la dignitat de les persones afectades, sinó perquè, a més, és una conducta que contribueix a la propagació d'actituds xenòfobes entre la població en general i resulta contradictòria amb una política efectiva de lluita contra la discriminació racial.

No és possible que Interior utilitzi dreceres vulnerant els drets garantits per la Constitució amb el pretext d'una major eficàcia en la política migratòria. El ministeri fiscal i el poder judicial no poden mirar per a l'altre costat mentre es lesionen drets fonamentals i som assenyalats per això des d'instàncies internacionals. La Llei Orgànica d'Estrangeria estableix que els immigrants han de conèixer i respectar els valors i drets constitucionals. Cal predicar amb l'exemple.

Queixa sense resposta

La queixa presentada davant el Ministeri de l'Interior i davant el Defensor del Poble pel caràcter il·legal de les redades massives contra immigrants encara no ha tingut resposta. El dia 1 de febrer el grup de juristes Inmigrapenal i la xarxa Ferrocarril Clandestino van presentar la queixa, amb el suport de 140 associacions, en la qual exigirien una compareixença pública del Ministeri per a anunciar la revocació de les circulars que ordenen la detenció preventiva d'immigrants sense regularitzar i la fi de les redades.

"La lluita contra la MAT qüestiona les pràctiques claudicants"

Pascual Aguilar i Manuel Prieto, Plataforma No a la MAT

Al Catalunya del mes de setembre es va publicar un article titulat "Interconnexió de la MAT i domini capitalista de l'energia", signat per Miquel-Dídac Piñero. Cal precisar les afirmacions que hi fa sobre la Plataforma No a la MAT.

L'article sosté, en clau conspirativa, que militants d'ERC i ICV "van segrestar" el moviment assembleari gestat contra la MAT i en van provocar la desmobilització.

L'actitud d'aquests dos partits sempre ha estat ambigua perquè sembli que s'oposen a aquesta infraestructura mentre que, realment, amaguen el cap sota l'ala i deixen fer. Per això no han qüestionat la designació del Director General d'Energia –i exnúmero dos de Red Eléctrica de España– ni la feina que fa a favor del lobbi elèctric i de la MAT.

La lluita contra la MAT qüestiona les pràctiques claudicants de pseudoecologistes i pseudoindependentistes, que no discuteixen les decisions d'estat que afecten el territori català, ni tenen cap perspectiva de defensa de la terra.

Mentre va governar CiU, els tres partits que avui es reparteixen les engrunes del poder polític van rebutjar la MAT. L'oposició popular i l'agenda política francesa van fer que s'implantés una moratòria del projecte. Però amb l'adveniment del tripartit es van reprendre els papers amb l'impuls de tots dos estats i la Unió Europea. Llavors, els militants dels tres suposats partits d'esquerra no es van incorporar al moviment opositor ni van col·laborar en la gestació de la Plataforma No a la MAT. Simplement van desaparèixer ja que ara eren els gestors de la Generalitat. Els càrrecs vinculats a ERC i ICV han fet el que el govern i REE els ha manat.

Atribuir als militants d'ICV i ERC la capacitat i el poder de manipular un moviment que aglutina bona quantitat d'entitats del territori afectat, amb un criteri autogestionari i descentralitzador, és donar-los un poder que o bé no tenen o bé no s'han atrevit a exercir ja que haurien estat expulsats de les assemblees de No a la MAT.

Si avui dia es produeix una desmobilització del territori davant la MAT no és per fosques maniobres dels infiltrats de torn. La MAT és un projecte estratègic per a l'estat espanyol i la Unió Europea. Aquesta situació permet que Red Eléctrica de España actuï amb la política de fets consumats i la prepotència per sobre de plataformes ciutadanes, mobilitzacions, legislacions... Aquest fet ha significat que bona part del territori percebi la MAT com a inevitable, sobretot en el tram Sentmenat-Bescanó que malgrat els sabotatges que pateix es troba en un punt molt avançat de construcció.

Una altra afirmació que voldríem aclarir és la suposada existència d'un bloc llibertari ecologista dins de la Plataforma No a la MAT i com aquest sector hauria estat marginat i neutralitzat per les maniobres dels estalinistes de rigor. Les dues persones que signem l'article provenim de l'àmbit llibertari i treballem dins de la Plataforma.

La Plataforma pretén aturar una infraestructura que no obeeix a l'interès públic i des del seu origen ha apostat per la creació d'un moviment social ampli i divers, que aglutini entitats, veïns, alcaldes, propietaris... Les persones que des de l'àmbit llibertari treballem a la Plataforma ho fem des del respecte als criteris de funcionament assemblearis, descentralitzadors i autogestionaris, com la resta d'integrants del moviment i no ens hem sentit en cap moment marginats ni menystinguts.

*** En resposta a l'article sobre la MAT del Catalunya 120**

Criminalitzen els criminals

Carlos García, afiliat a la CGT de Terrassa

A finals d'agost assistíem estupefactes, malgrat que no sorpreses, a un show que ja havíem presenciat abans però que aquesta vegada ha portat un segell especialment dur i amb voluntat d'escarni contra la nostra companya Laura Riera, a la que envio una forta salutació, en els dies previs a la seva sortida en llibertat.

El show mediàtic va seguir el passos propis de la desinformació, la manipulació i la criminalització, donant una imatge de la situació de Laura Riera, totalment esbiaixada i, prou parcial i partidista, com no podia esser d'una altra manera tractant-se d'els mitjans burgesos al servei de d'immobilisme capitalista.

Cap, ni un dels mitjans de comunicació del liberalisme capitalista va mencionar (ni mencionarà mai) que la companya Laura, va reconèixer sota amenaces i tortura, després d'una incomunicació de 5 dies, que facilitava informació a la organització armada ETA, cosa totalment falsa ja que no hi havia cap connexió real i tampoc inventada. Tota una lliçó de democràcia, en l'Espanya que ha signat els protocols internacionals de respecte als drets humans i condemnat ferotgement a d'altres pobles, que tenen bastant més autoritat moral, però que no tenen el mateix megàfon mediàtic de criminalització sistemàtica.

Tampoc es va comentar ni es comentarà que tant la companya Laura com en Zigor van ser absolts al judici per l'atemptat contra l'edil del Partit Popular Francisco Cano. Ni es va demostrar que res tenien a veure amb aquella acció. Tampoc es va poder demostrar que facilitessin informació al comando Barcelona d'ETA. No ho dic jo, afiliat a la CGT i militant en diferents fronts anticapitalistes, ho diu la Vanguardia, el Periódico, l'Avui... només heu de consultar hemeroteques on-line.

Malgrat tot això els mitjans de comunicació del règim parlaven obertament de la nostra companya Laura com a "etarra" i parlaven d'un currículum delictiu i una voluntat manifesta d'escarni contra unes víctimes que, com ja hem dit, no existeixen. No seré jo qui faci festa davant la mort de ningú. Però si que hi ha un munt de gent que posaria a refredar champagne francès celebrant un desgraciat final de qualsevol de nosaltres.

I es que estar en possessió i fer cantar el mitjans al ritme que el feixisme dicta, és força comú al nostre país. La llibertat d'expressió consisteix a dir el que els grans lobbies i potencies econòmiques volen, quan volen i com volen, exercint amb una rigidesa monolítica i uns dogmes econòmics i socials molt més salvatges que els dels Talibans, que ja és dir-la gruixuda.

El sistema podrit capitalista és conscient de la seva decadència, una decadència permanent, que implica sistemàticament una continua fugida endavant. En el cas espanyol, una fugida endavant per evitar la qüestió de l'autodeterminació, l'ordre econòmic, la ruptura amb la dictadura feixista i, per suposat, la qüestió de la mobilització social i amb ella la polèmica dels dissidents polítics.

Que en fem del desafectes al sistema? La resposta es prou fàcil: Com no els hi agrada el sistema els col•locarem fora del sistema. Evidentment, això només, no desmobilitza els desafectes o dissidents, que continuen la seva activitat fora de la legalitat, si cal. El problema no és sortir de la legalitat, cosa que en cap moment vol dir que es porti una lluita violenta i ni tan sols armada, el problema arriba quan la il•legalitat es converteix en quotidiana per al més poderós, i torna allò legal en absolutament intolerable. Per exemple el dret a decidir, la lluita pels llocs de treball o la protesta al carrer.

Quan les lleis depredadores del drets individual i col•lectius topen amb les bones paraules i límits que els propis burgesos s'han autoimposat per tal que, els que no ho som, ens acabem empassant el pastís de la llibertat igualtat i fraternitat, la democràcia recula i dona pas a les pràctiques més aberrants. Tortura, xantatge, assetjament, dispersió... campi qui pugui...

La suposada democràcia liberal s'ha demostrat incapaç sistemàticament d'assumir ideologies que no li son funcionals, especialment les que tenen per objectiu una abolició total dels privilegis. Sí, quan parlem de la Laura, del Zigor, de l'Alfonso, del Franki, del Juanra… parlem d'abolir privilegis. Parlem clar, la seva militància seria irrellevant, o be fàcilment assumible per al sistema, si li fos funcional.

Si la lluita es centra en eliminar privilegis (econòmics, territorials, socials…) per aprofundir en la fi de les necessitats no satisfetes, és necessariament contraria al sistema. El capitalisme necessita aquests privilegis i privilegiats per mantenir-se flotant. La lluita social en la democràcia del garrot, els danys col•laterals i la llibertat a cop de guerra, implica repressió.

Com un gran iceberg que mostra la seva cara més bonica, espectacular i majestosa costa d'una gran massa de gel soferta que roman sota el nivell del mar, el capitalisme no son les gran avingudes, grans rètols il•luminats amb cridaners colors, ni les grans urbanitzacions amb piscina i camp de golf. Més aviat la corrupció a Itàlia, la pobresa a Nigèria, l'exclusió social al Perú, l'espoli al Congo, el narcotràfic a Colòmbia, la repressió a Catalunya, o el feixisme de la audiència nacional espanyola.

És clar que per a enganyar a algú no poden amagar els fets com a una vulgar dictadura convencional (parlem de dictadura 3.0). Han de donar una visió distorsionada sobre allò que tothom sap que existeix però ningú no gossa parlar honestament. Evidentment que apareixen documentals, notícies i reportatges sobre aquestes penúries però sempre la responsabilitat recau en unes relacions internacionals amb origen desconegut, unes relacions comercials molt injustes fruit del mercat, o inclús unes tensions militars quasi sempre inspirades per la egolatria dels governants, sempre dels altres països. Com son les coses... la culpa mai la te la carnisseria capitalista de la qual son conseqüències totes aquestes situacions de desigualtat. Des de la superfície tot sembla menys fondo.

De la mateixa manera la repressió soferta pel nostres companys i companyes, arriba de ma de la llei antiterrorista, del tot és ETA i del "si estás contra mi vas a la carcel". Arriba també de la ma del borreguisme i la alienació del discurs dominant, que elimina matisos i ofereix un negre molt negre. Però sobre tot arriba perquè actuen i estan al carrer, d'allà on ja fa temps que han fet fora al gruix de la societat, i on ells i nosaltres restem, encara avui, atrinxerats.

Els moviments en que militen els nostres companys i companyes, preses als abocadors del capital, no son més que la expressió de la lluita per aconseguir la igualtat i la llibertat i és per això que lluiten contra el capital. És per això que son empresonats injustament i és per això que reben la repressió més cruenta.

Vista la situació caldria un canvi de nom a la llei. En comptes d'antiterrorista podria passar a anomenar-se tranquil•lament "contra-anticapitalista". Per una vegada deixarien de banda el cinisme i es mostraria la veritable cara dels criminals que criminalitzen.

Tan debó algun dia tothom s'adoni que ja fa temps que la careta de la democràcia de baixa intensitat ja no pot cobrir les vergonyes del feixisme a l'estat espanyol.

SALUT I ANARQUISMES

Dinosaures

Josep Cara Rincón
www.berguedallibertari.org/pepcara

El passat 18 de setembre vaig estar molt content de poder assistir a una manifestació contra la situació social i laboral creada per polítics i empresaris.

La manifestació estava convocada per Solidaridad Obrera, la CNT de Catalunya (sector Joaquim Costa) i per la CGT. Feia molts i molts anys que això no passava, probablement des d'abans de l'inici de les primeres i lamentables divisions de l'anarcosindical. I per això, per a moltes la manifestació de dissabte era important. Un primer pas imprescindible que demostra per fi una mica de sentit comú, racionalitat, generositat i ganes d'avançar en l'àmbit antiautoritari.

Per tant, vull felicitar, de tot cor, a les persones que ho han fet possible, primer a les que van negociar amb ganes d'arribar a acords, i clar, també a les que han fet pancartes, banderes i han assistit a la mani i, sobretot, als que vam il·lusionarnos ni que només fos una mica enmig d'aquesta apatia generalitzada.

Per ser una mica crític diré que pensava que seriem més gent, tot i que no érem poques i vaig trobar la majoria de les persones amb qui comparteixo companyerisme i amistat.

Una companya deia que era una mani en què alguns no se sentien prou identificats i que era una mica de «dinosaures». Tant de bo que no s'extingeixin mai aquests dinosaures ja que em sentiria molt sol i, al meu entendre, estariem venudes del tot.

El 29 de setembre vaga general. D'aquelles domesticades que fan CCOO i UGT per quedar bé i que res no canviï. Espero que puguem desbordar la farsa. Ja veurem com va la cosa.

D'altra banda, l'amic Joan Busquets «el Senzill», exmaqui, ve a Catalunya els primers dies d'octubre amb ganes de reivindicar la lluita dels maquis i exigir la reparació moral, jurídica i econòmica d'ell i els seus companys.

Farem moltes xerrades per explicar qui van ser els maquis, que van fer i que recoi exigeix el Senzill. També protestarem i, segurament, els qui tant parlen de memòria històrica quedaran retratats.

Tot plegat ens servirà per recordar els qui sí que van donar la cara i malhauradament la vida en la lluita contra el franquisme. Dinosaures i altres bèsties: ens veiem el dijous 7 d'octubre a les 19 h a Urquinaona amb el Joan Busquets. Salut i anarquia!

La banca pressiona per a sostenir la bombolla immobiliària

Pablo Elorduy
Diagonal nº 121

Els desnonaments d'habitatges llogats i els embargaments han augmentat arran de la crisi. Enfront d'això, la política d'habitatge segueix afavorint els interessos de banca i promotors immobiliaris.

Si vostè té pensat deixar de pagar les mensualitats del seu lloguer ha de saber que, des de finals de desembre de 2009, el procés fins que li treguin de la casa on viu serà ràpid. N'hi haurà prou amb que l'administració clavi un edicte en la porta de l'immoble en el qual habita perquè sigui oficial el seu pròxim desallotjament. Virginia, una funcionària de justícia, comenta que amb l'entrada en vigor de la Llei, "la gent es rendeix abans, vénen al jutjat i deixen la clau, quan abans passaven mesos fins que es duia a efecte el desallotjament".

El 2008, últim any del que es tenen dades, el percentatge de processos de desnonaments va ser el més alt des de 1994, i és previsible que aquesta xifra hagi crescut en 2009 i es mantingui alta el 2010, a tenor de les estimacions del Consell General del Poder Judicial. La Llei de mesures de foment i agilització processal del lloguer, coneguda com la "Llei de desnonaments exprés", va ser aprovada al novembre de l'any passat per a "estimular" als propietaris a llogar els seus habitatges desocupats, ja que el Govern pretén augmentar l'11% que representa el lloguer en l'Estat, un percentatge escàs si es compara amb la mitjana europea, situada en el 40%.

Però aquest estímul per als arrendataris no ha dut comportat un descens dels preus. Tal vegada perquè el desnonament exprés no ha motivat a l'excés als possibles arrendadors, el Ministeri d'Habitatge va presentar finals de febrer passat noves receptes per a incentivar el lloguer. Aquestes s'encaminen a seguir beneficiant fiscalment als arrendadors, mentre que els arrendataris beneficiats per les modificacions, emmarcades en la Llei d'Economia Sostenible, seran els joves que vulguin emancipar-se.

L'interventor municipal de fons i economista expert en urbanisme, Fernando Urruticoechea, considera que "aquestes ajudes, independentment de quin sigui el sector social al que van destinades, sempre acaben en mans de propietaris d'habitatge". Per a aquest expert, al marge de pegats conjunturals, el problema de l'accés a l'habitatge és més complex: "El mite neoliberal que la necessitat se satisfà construint més habitatges és absolutament fals, com s'ha demostrat en aquesta dècada 'prodigiosa' del 97 al 2007, en la qual s'han construït uns quatre milions d'habitatges en l'Estat espanyol amb el resultat que el nombre de persones que necessiten un allotjament independent és superior al que hi havia el 1997". La urbanista Raquel Rodríguez apunta en una línia semblant: "el problema és que les competències estan repartides entre les tres administracions; el que fa l'Estat és pressupostar, però no té capacitat legal per a intervenir en totes les fases del procés".

A qui s'ajuda?

"La banca no pot assumir el deute immobiliari". Aquest avís a navegants del president de l'Associació Hipotecària Espanyola va tenir el seu eco en la intervenció de Beatriz Corredor en una Fira d'Outlet immobiliari celebrada a Madrid. La ministra d'Habitatge va declarar que 2010 "és un bon moment per a comprar habitatge", ja que els desgravaments es mantindran aquest any. Per a resumir la situació en la qual es troben promotors, banca i Estat, podem dir que s'estima que els bancs tenen prop d'un milió d'habitatges en els seus balanços. A això se suma que un bon nombre de persones hipotecades corren el risc d'acabar embargats i amb un important deute per la rebaixa de les taxacions dels seus pisos provocada per l'esclat de la bombolla.

"La banca és la propietària accidental, ells no volien pisos, el que volien era cobrar interessos. L'habitatge els convenia perquè totes les famílies en necessiten un i perquè aquests preus els garanteixen que ningú ho podrà pagar trinco-trinco", apunta Raquel Rodríguez, per a qui la situació s'ha complicat molt ja que "si la banca comença a perdre, qui anirà darrere serà qui estigui pagant la seva hipoteca. Crec que no hi ha manera de fer això sense que al final les víctimes siguin les mateixes", assenyala aquesta experta en Urbanisme.

Urruticoechea tem que al llarg de 2010 assistim a la compra pública o a enormes subvencions en les qualificacions d'Habitatge de Protecció Oficial (VPO) de part de l'estoc que té la banca i la patronal immobiliària. "Sabem quanta pressió estan ficant els lobbies bancaris i de promotors per a fer líquid tot aquest estoc d'habitatges, per a poder-lo vendre, i veiem com apel·len a les ajudes, subsidis i subvencions públiques per a desfer-se d'aquest patrimoni".

Paralitzada per l'enfonsament de la demanda d'habitatge lliure, la conversió en VPO pot servir perquè els amos de la pedra es desfacin de part d'aquest excedent, encara que, com assenyala Juankar, de la plataforma contra l'exclusió social, Berri Otxoak, molta gent a la qual li toca un pis protegit, "ha de renunciar a ell perquè no tenen recursos per a mantenir-lo".

Darrere d'aquests intents per donar aire a la construcció, es troba la dependència del model i certa predisposició ideològica a la compra i inversió en habitatge que, per a Urruticoechea, enfonsa les seves arrels en la sacralització de la propietat fomentada pel franquisme i popularitzada per Margaret Thatcher i l'animenat "capitalisme social". Això, apunta aquest economista, "té conseqüències implacables, perquè la gent s'hipoteca per 20, 30 i fins a 50 anys per a pagar el seu habitatge, consagrant-se com esclaus socials de la banca, una cosa que té enormes conseqüències col·laterals pel que fa al mercat laboral". En aquest últim punt, Urruticoechea veu increïble que quan es parla de la reforma del mercat laboral, "ningú posi en la taula el factor estructural que diferencia el nostre mercat laboral de la resta dels europeus, que és la rigidesa en la residència".

A l'hora de buscar remei al problema de l'accés a l'habitatge, cobra una importància clau l'ús que es fa del sòl públic: "Sóc testimoni, com funcionari públic, que hi ha hagut un saqueig de milions d'euros, perquè s'ha dilapidat el sòl públic a preus irrisoris; s'ha permès l'apropiació privada per part dels promotors de milers i milers d'hectàrees públiques per a major satisfacció d'aquests i aquests diners ha tornat en moltes ocasions com comissions per a finançar als partits polítics", denuncia Urruticoechea.

Cap al lloguer social

Per a sortir d'aquesta situació Raquel Rodríguez creu que cal modificar els principis que s'ha basat fins a ara l'habitatge protegit. En lloc de seguir qualificant el sòl com residencial de protecció, per a aquesta urbanista, ajuntaments i autonomies han de demanar un percentatge dels habitatges ja construïts "així, a més, no faria falta segregar a la gent en un racó del municipi". Rodríguez aposta per la rehabilitació d'immobles i per un règim de lloguer que atengui a les necessitats estudiant cada cas. Urruticoechea creu que la forma de regular el dret a l'habitatge passa perquè es destini almenys un 3% del PIB per a crear un parc immobiliari d'habitatges públics, una cosa que és pràcticament residual en l'Estat espanyol però que, en llocs com França, ha pal·liat, fins a cert punt, la necessitat d'habitatge.

Una altra mesura que proposa aquest economista és fiscalitzar l'ús de VPO perquè només les usin qui realment tenen necessitat d'elles, així com gravar fiscalment als propietaris d'habitatges privats buits, de manera que tant aquesta recaptació com els habitatges que formin part d'aquest parc públic siguin posades a la disposició de la població en règim d'Habitatges de Lloguer Limitat. I és que, la punxada de la bombolla ha tornat a demostrar, opina Urruticoechea, que no existeix cap lloc en el món en el qual el mercat resolgui la necessitat d'allotjament de la gent necessitada.

Cementiri nuclear a Ascó: el perill continua, segueix la mobilització

Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya

El Govern de Zapatero utilitza Zarra com una cortina de fum i per guanyar temps per decidir-se per Ascó. L'anunci del Ministre d'Indústria, Miguel Sebastián, que la candidatura valenciana és la millor posicionada des del punt de vista tècnic només intenta desviar l'atenció i desmobilitzar a la ciutadania de Catalunya davant les properes eleccions al Parlament.

El Govern espanyol continua menyspreant les decisions preses per Catalunya. Davant les diverses informacions que van aparèixer el 17 de setembre, que apuntaven que el Consell de Ministres hauria pres la decisió d'ubicar el cementiri nuclear a Zarra (València), la CANC vol manifestar el següent:

- El Consell de Ministres del 17 de setembre no ha pres cap decisió al respecte de la ubicació definitiva del cementiri de residus radioactius.
- El mateix consell de ministres ha anunciat que ha rebut la informació de la Comissió Interministerial que li indica que Zarra és la millor posicionada des del punt de vista tècnic, anunciant també que demanarà uns informes complementaris abans de prendre una decisió definitiva.
- Fins que aquesta decisió no sigui ferma la CANC continuarà treballant per evitar que el cementiri s'ubiqui a Ascó, que continua sent el principal candidat.
- Entenem que aquestes informacions que s'han fet públiques només pretenen desmobilitzar a la societat catalana davant les properes eleccions al Parlament de Catalunya, intentar treure la qüestió del cementiri de la campanya electoral, i guanyar temps per allargar la presa de decisió fins després dels comicis catalans.
- Exigim que el Govern de l'Estat espanyol desestimi definitivament la candidatura d'Ascó, donant compliment al que han aprovat el Congrés dels Diputats i el Senat, en el sentit que cal respectar el posicionament de les comunitats autònomes i els territoris afectats.

La CANC fa una crida a la ciutadania, a les associacions i als partits polítics catalans per defensar els acords presos per les institucions i la societat catalanes, que han expressat clara i rotundament la seva oposició a aquesta instal·lació, tal i com han manifestat 147 ajuntaments, 12 consells comarcals, les Diputacions de Tarragona i Lleida, el Parlament de Catalunya, el Govern de la Generalitat, més de 250 entitats, més de 500 membres de la comunitat universitària de la URV, més de 10000 signatures, i per gairebé 7000 al·legacions; i tres de les quatre Cambres de Comerç de la demarcació de Tarragona en qüestionen la seva idoneïtat.

El 7 de novembre manifestació a Ascó

La CANC i Veïns d'Ascó continuaran amb les mobilitzacions mentre no es retiri definitivament la candidatura d'Ascó per acollir el cementiri nuclear. La Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya i el Grup Intercomarcal Veïns d'Ascó organitzen una tardor "calenta" que culminarà el 7 de novembre amb una manifestació a Ascó.

Fins que el Govern espanyol no descarti definitivament la candidatura d'Ascó a acollir el cementiri nuclear, la CANC i Veïns d'Ascó continuaran amb les mobilitzacions tal i com han fet fins ara. Aquesta és la principal conclusió de la reunió que dissabte van mantenir les dues entitats i on es va acordar un calendari de protestes per a les properes setmanes.

Un dels altres objectius és aconseguir que tan el PSC com CiU es posicionin sobre el cementiri nuclear de cara a la propera legislatura. Tots dos partits fins ara han dit no al cementiri nuclear, però han anat donant llargues al plantejament de la CANC de posicionar-se de cara a la propera legislatura.En aquest sentit, la CANC i Veïns d'Ascó mantindran reunions amb aquests partits, al mateix temps que assistiran a tots els actes comarcals de pre-campanya als que assisteixin els líders de PSC i CiU, per exigir-los un posicionament públic.

El calendari de protestes acordat entre la CANC i Veïns d'Ascó fins que no es descarti definitivament la candidatura d'Ascó s'iniciava el 26 de setembre a les 5 de la tarda amb un tall de la carretera C-12 al seu pas per Ascó.

De cara al mes d'octubre hi ha previstes quatre xerrades informatives a les capitals de comarca de les Terres de l'Ebre i el Priorat: a Amposta el dia 1 d'octubre, a Tortosa el 8, a Gandesa el 15, a Falset el 22; i una de final a Flix el 29 d'octubre.

Paral·lelament, el 17 d'octubre s'organitzarà una caminada anticementiri nuclear des de Móra d'Ebre fins Ascó seguint el Camí de Sirga (GR-99), i que culminarà amb una sentada, vermut i tall de carretera a la C-12. Per al dia 23 d'octubre hi ha prevista una jornada festiva-reivindicativa a Marçà, amb activitats per a infants per la tarda i concert per la nit amb grups de música del territori. Per al mateix cap de setmana (22, 23 i 24) es faran sentir les reivindicacions contràries al cementiri durant la celebració del Rally Catalunya.

Finalment, el 7 novembre es farà una manifestació a Ascó just abans de l'inici de la campanya electoral, on es detallarà quin és el posicionament dels diversos partits polítics sobre la qüestió del cementiri nuclear de cara a la propera legislatura.

La venda espanyola d'armes bat rècords

Tica Font / Institut Català Internacional per la Pau

L'Estat espanyol ocupa el sisè lloc en el rànquing mundial d'exportadors d'armes gràcies als seus pocs complexos a l'hora de triar els seus destinataris. Només EEUU, Rússia, Alemanya, França i el Regne Unit superen les xifres espanyoles.

L'any 2009 va ser el millor en la història de les exportacions d'armes espanyoles. Aquest any el Govern ha concedit autoritzacions a la indústria militar espanyola, perquè s'exportés material de "defensa" per valor de 1.346,52 milions d'euros, el que ha suposat un increment del 44,1% respecte al 2008 i un 232% respecte del 2004, any d'inici del govern Zapatero.

Aquestes exportacions representen el 4% de les exportacions mundials d'armament i han provocat que Espanya ocupi el sisè lloc en el rànquing mundial d'exportadors d'armes, darrere d'EEUU, Rússia, Alemanya, França i Regne Unit. El 39% de les exportacions han tingut com destinació països de la UE. Majoritàriament les exportacions a la UE són degudes a la participació en programes europeus de desenvolupament de noves armes. El pes de les exportacions a la UE en el conjunt de les exportacions any rere any disminueix, així la presència d'armes espanyoles en països no industrialitzats o en països en vies de desenvolupament agafa cada vegada més pes.

Pel que fa al panorama mundial, els cinc estats membres del Consell Permanent de Seguretat de Nacions Unides: EE UU, Rússia, França, Anglaterra i Xina, tots ells amb dret de veto, juntament amb Alemanya, controlen el 72% del mercat mundial d'armes. La missió d'aquest Consell és vetllar per la pau en el món, prevenir conflictes, organitzar missions de pau, decretar embargaments i mitjançar en els conflictes.

És a dir, que aquells que tenen per responsabilitat vetllar per la pau en el món tenen el control legal de les exportacions d'armes i són els principals exportadors del món.

Respecte als clients o destinació de les armes o del material de defensa espanyol són països que estan en conflicte armat com Colòmbia o Israel. Les armes espanyoles tenen per destinació altres països que no estan en conflicte armat, però que es troben en situació tibant o inestable, com Filipines, Indonèsia o Sri Lanka, o bé països on existeixen serioses preocupacions sobre el respecte als drets humans com Indonèsia, Kenya, Malàsia o Tailàndia. També podem observar que Espanya exporta armes a països històricament enfrontats com Índia i Pakistan, estats en els quals es produeixen incursions violentes, acusacions mútues d'atacs terroristes, disputes sobre la sobirania de Caixmir, i que compten amb les seves respectives inestabilitats i les seves insurreccions.

Entre els altres països receptors d'armament espanyol, destaca Turquia a causa de la repressió constant cap al poble kurd; Aràbia Saudita o el Marroc, per la seva falta de respecte als drets humans, o Angola, la situació interna de la qual és molt delicada ja que es troba en un procés de rehabilitació postbèl·lica i necessitaria destinar el gruix dels seus recursos a millorar la situació d'una població que ha sofert la violència armada durant molts anys.

Espanya també exporta armes a alguns dels països més pobres del món com Burkina Faso, Kenya i Mauritània o a països que a causa del seu elevat grau de militarització destinen més recursos a la despesa militar que a salut i educació, com és el cas d'Angola, Aràbia Saudita, Turquia, Pakistan, Brasil, Equador, Emirats Àrabs o Jordània .Pel que fa a les exportacions espanyoles d'armes curtes o lleugeres, destaca la preocupació que suposa Ghana. Aquest continua sent el primer país receptor d'armes curtes i lleugeres. Allí es destinen al voltant de 3,5 milions d'euros anuals en concepte d'escopetes i cartutxos a pesar de la moratòria decretada en 1998 per la Comunitat Econòmica d'Estats de l'Àfrica Occidental sobre la importació, exportació, producció i distribució d'armes curtes i lleugeres en tota la regió. A això s'uneix el risc de tràfic il·lícit des de Ghana cap a països veïns.

La llei de control d'exportacions d'armes espanyola estableix que no es vendran armes a països sancionats, inestables, en conflicte armat, que vulnerin els drets humans, que no condemnin el terrorisme, o que tinguin un nivell de benestar delicat. A la llum del que diu la llei, no està clar com cal interpretar les exportacions a aquests països que hem esmentat.

Per altra banda cal tenir present que la pròpia llei de control d'exportacions d'armes estableix que les dades sobre exportacions de material de defensa i material de doble ús estan classificats conforme a la llei de secrets oficials. Això suposa que les actes de les reunions on es decideix concedir o no a una empresa espanyola l'autorització per a exportar són secretes. Això comporta que els informes que realitza el Govern simplement recullen per cada país de destinació, la quantia de les exportacions, una lleugera informació sobre la destinació i l'usuari final.

Moltes de les exportacions d'armes empitjoraran la inestabilitat regional i els conflictes latents i allargaran els conflictes ja existents. En definitiva, exportar armes suposa exportar sofriment humà, sustentant-lo amb el secretisme en la presa de decisions i el negoci subjacent.

Cal remarcar també que els bancs espanyols participen en el negoci de la guerra, amb el BBVA i el Santander al capdavant, com a accionistes i atorgant crèdits als principals fabricants d'armes. També les caixes d'estalvis, com Caja Madrid, La Caixa, Caja Castilla-La Mancha, Cajastur, la Kutxa, etc.

Dinamita de cervell

Maputxes, un moviment d'alliberament nacional

Dídac Xavier Coliman

En les terres australs d'Amèrica Llatina, hi ha un país i una cultura ancestral que està dividida per dos estats, l'argentí i el xilè. Aquest país s'anomena, en el seu idioma, el mapudungun, Wallmapu (Terra envoltant) i el seu poble s'autoanomena maputxe (gent de la Terra). El país històric dels maputxes estava situat entre les proximitats de Buenos Aires i Santiago de Xile fins a Riu Negre, i des de la costa xilena fins a la costa de l'Argentina. Aquesta nació mil·lenària té els seus orígens en la Prehistòria amb un idioma propi, cultura i religió, i va conviure amb harmonia amb altres pobles del voltant com els huarpes, picuntxes, pehuentxes o els huilitxes. Després de l'arribada dels primers espanyols, va començar el conflicte.

La conquesta de Wallmapu

Històricament, la formació dels Estats-Nació moderns han sorgit de l'esperit conqueridor dels Estats Feudals i posteriorment els Estats Moderns. El cas de Wallmapu va ser inicialment per els Conqueridors Espanyols i posteriorment per l'Estat Xilè independent que va annexionar-se tot el territori Maputxe
El primer conflicte datat per l'esperit imperialista es va donar per Pedro Valdívia des de Perú a les terres Xilenes. Pizarro va concedir la possibilitat de conquerir i ocupar les terres xilenes. Va aconseguir ocupar el territori fins a Concepción, on es va trobar els maputxes que el van aconseguir frenar i va haver de tornar enrere. Anys després, va tornar en el que es va anomenar la Guerra d'Arauco, on un esclau de Valdívia Maputxe anomenat Lautaro va aconseguir fugir i organitzar els maputxes per vèncer i matar Valdívia. Fins els primers intents de conquesta, els diferents governadors de Xile van haver de fer tractats amb els maputxes i reconèixer la seva autonomia com a nació lliure, l'únic poble indígena que ha tingut aquest tracte per la seva resistència a ser conquerit. En aquest període, Xile arriba a independitzar-se d'Espanya, al 1810 (aquest any s'està celebrant el bicentenari de la Independència). Aquesta autonomia durarà fins a la Guerra de la Pacificació, quan va concloure amb l'ocupació per l'Estat Xilè de les terres maputxes el 1861. El procés postpacificació va suposar una desintegració de les comunitats maputxes, la pèrdua de terres ancestrals a mans dels colons i els terratinents europeus. En les primeres conquestes es van prendre la major par de territori ancestral, algunes comunitat van haver de marxar a altres zones abandonant les seves terres. En el territori argentí, la conquesta va ser uns anys posteriors i es va anomenar la Guerra del Desert (1869), en al qual es va fer una matança i disseminació dels maputxes de Puelmapu (la zona maputxe d'Argentina), molts van fugir a territori xilè.

Post-Pacificació i Moviment Maputxe

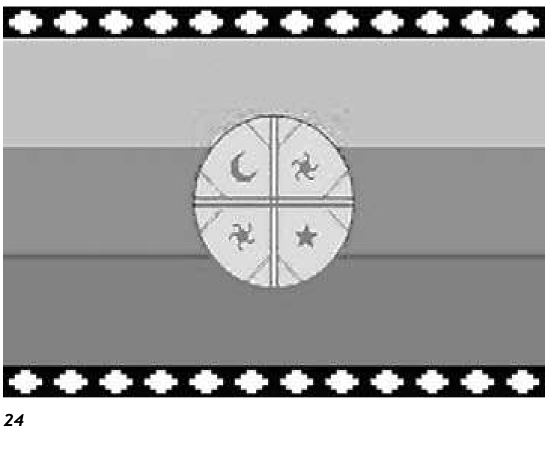
Posteriorment, durant el segle XIX i meitat del S. XX, el sistema legal que marginava els maputxes va facilitar la feina a diversos estafadors per anant robant les seves terres. Es el temps en què es van anant formant els grans latifundis que té Wallmapu, ocupat per terratinent d'origen europeu, que des de llavors estan relacionats amb les estructures de poder econòmiques xilenes. L'Estat, molt interessat a marginar i anul·lar els maputxes, els va anant evangelitzant, va practicar una política racista i va deixar-los en inferioritat de condicions. Als anys 60, dintre del procés de transformacions socials d'aquest període històric, van començar a néixer diferents organitzacions maputxes amb la finalitat de recuperar les terres ancestrals. Aquest procés va tenir el seu punt màxim a 1969 amb el Cautinazo, quan els maputxes de les comunitats de Cautin van començar a recuperar les seves terres per ocupació. Durant el govern de Salvador Allende hi va haver una llei que legalitzava aquest procés, influenciat per les col·lectivitzacions de la CNT al 36, es va fer una reforma agrària segons la qual es col·lectivitzava i es retornava les terres als autèntics propietaris. Aquest procés de recuperació de terres va ser dramàticament anul·lat pel Cop d'Estat al Palau de la Moneda l'11 de setembre de 1973 pel general Augusto Pinochet, amb el qual es va començar un procés de pèrdua de llibertats, violacions dels drets humans, execucions, tortures, violacions i la tornada de les terres recuperades als terratinents. Poc després de la finalització de la Dictadura Militar de Pinochet al 1990, es decideix crear una comissió en que es crearà una legislació que regularà els drets i deures indígenes per part de l'Estat amb la voluntat de solucionar el conflicte entre l'Estat i els indígenes. i crearà una organització gestora coneguda como la CONADI (Corporació Nacional de Desenvolupament Indígena) que fa de mediació entre l'Estat i les comunitats indígenes. Es en aquest context on podem situar la situació actual del conflicte maputxe.

Conflicte actual

El principal conflicte entre els Estat ocupants i les comunitat maputxes està arrelat en la pèrdua de les terres ancestrals davant diversos poders econòmics. En l'actualitat els principals propietaris són multinacionals de la indústria forestal i del paper, un altre conflicte va a ser a la vall del riu Ralco amb la multinacional espanyola Endesa que va construir un presa hidroelèctrica i es va donar una resistència heroica dels maputxes contra la multinacional i els agents repressius. Altres elements importants relacionats amb el desenvolupament tecnològic i l'impacte mediambiental, tallada de les xarxes ramaderes i agrícoles per part de carreteres per vehicles que dificulten el desenvolupament de les comunitats i industrialització contaminant que és entesa com a agressió dintre de la consmovisió maputxe a més que els occidentals no prenem consciència que la força de control de l'Estat que està molt relacionat amb el avanç tecnològic. Per ocupar les terres maputxes es necessari d'un cos de repressió i control social, que necessita d'una xarxa de comunicacions amb carreteres, autopistes, vies fèrries, ports i aeroports. L'Estat i el Capital utilitzen aquest mitjans per arribar a les zones agrícoles i controlar-les econòmicament i policialment.
Els maputxes són realment conscients que el creixement econòmic i industrial suposa pèrdua de llibertats i el reforçament de l'Estat. I en el cas de la IX i X Regió és realment evident per ser una de les zones més militaritzada i amb presència policial de l'Estat xilè amb l'objectiu de prendre el control total i contrarestar qualsevol rebel•lió per part de les comunitats maputxes. De fet, actualment Xile, afectat per la crisi, està patint per un increment de la delinqüència i les diferències socials. L'Estat està retirant els recursos policials a les ciutats principals per centrar-lo en la lluita contra les rebel•lions maputxes. Es a dir, que el no reconeixement de les demandes socials està suposant una pèrdua econòmica que ben bé podria utilitzar-se per ajudar les capes profundes de pobresa que envolten les gran ciutats. En el cas d'Argentina, trobem multinacionals de la roba com Benetton que ha ocupat les terres tradicionals per tenir ovelles que produeixen la llana per la seva roba a un cost molt baix. Tam-

bé ens trobem la plantacions intensives de soja transgènica que s'utilitza per fer pinso per al ramat.

Al 1990 es va celebrar el Consens de Washington, un any després de la caiguda del mur de Berlín i el final de la Guerra Freda, quan s'inicia la nova economia global i neoliberal, i totes les teories dogmàtiques neoliberals que ens ha portat a l'actual crisi econòmica.

Aquestes economies van començar a aplicar-se poc temps després d'aquests acords i van suposar l'empobriment dels països "no desenvolupats" i l'enriquiment dels països desenvolupats.

7 anys després de l'inici d'aquesta economia i amb la nova llei indígena no va suposar una solució a les demandes històriques, però hi ha un punt d'inflexió amb la Revolta de Lumaco a l'any 1997 tres anys després de la revolta zapatista i els maputxes llencen una proposta a l'Estat Xilè amb els següents punts: reconeixement de l'existència de la Nació Maputxe, un règim d'autonomia, una representació política pròpia i que l'Estat xilè acceptés i apliqués els convenis internacionals referents als indígenes com el Conveni 169 de l'OIT (Organització Internacional del Treball) és el primer conveni internacional referent als indígenes en què s'insta els estats a crear lleis i recursos per garantir les llibertats als indígenes.

Aquest va ser un triomf dels sindicats que dintre de l'OIT van aconseguir que l'organització reconegués els indígenes com a treballadors agrícoles i un marc de drets.

El president Eduardo Frei va convocar les comunitats indígenes a Palau de la Moneda per crear un conveni, en el qual es va reconèixer constitucionalment els pobles indígenes, es va ratificar el Conveni 169, es van crear recursos i medis per al desenvolupament dels indígenes, i un programa de devolució del dret indígena pels abusos del passat. El govern era conscient que el problema fonamental era amb les indústries forestals i les comunitats maputxes, que era molt difícil de resoldre amb els seus paràmetres polítics.

La realitat és que han passat més de deu anys des d'aquest acords i encara era el debat en la passada campanya electoral de les eleccions de 13 de desembre de 2009 i les amenaces de militaritzar tota la zona del conflicte. Realment, no hi ha cap voluntat per part de l'Estat de solucionar aquest conflicte ja que treu molts beneficis per les indústries forestals i papereres que va vendre a multinacionals i cobrir totes les pèrdues fins que hi fossin totalment rentables per les multinacionals, i que el cos de Carrabiners està a la protecció de les plantacions estan totalment sota control policial.

Hi ha massa interessos econòmics en joc, els quals depèn tot l'Estat xilè immersos en el que va suposar la nova economia mundialitzada als Acords de Washington. Però aquest punt d'inflexió no ha suposat un canvi favorable a la causa maputxe, sinó més aviat una militarització i una repressió més dura per garantir els interessos econòmics neoliberals de l'Estat xilè.

Endesa, Martín Villa, Manuel Pizarro i els maputxes

Quan faltava pocs temps pel final del mandat de Frei, el mateix president va iniciar un dels conflictes més forts entre l'Estat, el Capital i les comunitats maputxes, en el qual tenim com a principal actor la multinacional espanyola Endesa amb la gerència de Martín Villa 1997-2002 amb un passat d'exfranquista i de Manuel Pizarro durant els anys 2002-2007 amb un passat esplendorós vinculat al franquisme i en el que el seu avi s'encarregà de reprimir els maquis a Aragó.

Entre altres activitats irregulars del procés de saqueig de les terres maputxes del riu Ralco, es va combinar amb la política fent mediació entre l'Estat del Regne Unit i Estat Xilè per evitar la deportació del general Pinochet per part del jutge Garzón i ser jutjat per tribunals internacionals.

Es a dir, uns dels personatges més sinistres que tenim a les estructures de poder a l'Estat espanyol.

La gestió va ser del tot irregular i bastant agressiva. Segons la nova llei indígena, l'única manera de comprar terres era amb intercanvi de terres. Es a dir, que Endesa no podia comprar les terres als maputxes, sinó que n'havia de comprar de noves i donar-les en intercanvi. Gran part dels maputxes es van negar a abandonar les terres dels seus ancestres i Endesa, per aconseguir-ho, va enviar un plegat de comercials mafiosos que van enganyar i estafar molts propietaris cedint-los terres en llocs feréstecs i poc cultivables, es van comprometre al seu desenvolupament i encara avui en dia hi estan esperant. Endesa i Manuel Pizarro va aconseguir que l'Estat reprimís amb duresa la resistència heroica dels maputxes.

Ratzinger: Jo no t'espero

Ateus de Catalunya / Lliga per la Laicitat

Coincidint amb la visita a Barcelona, el 6 i 7 de novembre, del màxim responsable de l'Església catòlica, volem fer pública la nostra aposta en defensa de la laïcitat, un conjunt de valors que comprèn la llibertat de consciència, l'autonomia de l'individu, la separació entre l'Estat i les esglésies de qualsevol signe, i la recerca de la justícia i del bé comú de tots els ciutadans. La laïcitat és un marc de relació que permet als éssers humans viure en una societat més justa basada en el respecte i la convivència pacífica, per la qual cosa constitueix un dels principis fonamentals de totes les societats democràtiques modernes.

Malgrat això, alguns d'aquests valors són encara una utopia al nostre país perquè hi perviuen privilegis antidemocràtics que afavoreixen a uns més que a altres, que promouen algunes creences determinades per sobre de l'interès general.

Aquest fet resulta especialment preocupant si tenim en compte que aquestes idees, a més de conformar el món particular de cadascú, participen de forma activa i decidida en el debat polític per definir el model de societat que volem per a tots, de manera que aquest mateix debat es perverteix perquè algunes organitzacions disposen d'un poder considerable gràcies als avantatges il·legítimes que obtenen de la seva relació privilegiada amb l'Estat.

Moltes lleis del nostre ordenament jurídic estan pensades per afavorir la religió i les confessions religioses, però n'hi ha una en particular, o per dir-ho amb més propietat un conjunt de lleis, que estan específicament dissenyades per afavorir una confessió en concret: l'Església catòlica. Els Acords entre l'Estat Espanyol i la Santa Seu de 1976 i 1978, l'anomenat Concordat, pactats a les acaballes d'un règim franquista agonitzant que cercava una sortida desesperada al seu futur amb la col·laboració d'un Estat Vaticà, absolutista i clerical, nascut d'un pacte amb el règim feixista de Mussolini, es van fer exclusivament per blindar els privilegis de l'Església catòlica i evitar que aquesta organització pugués impedir la transició política a la democràcia.Aquests pactes de caràcter internacional són ara una rèmora del passat que cal superar, perquè encara avui en dia condicionen les llibertats i la salut democràtica del nostre país, serveixen entre d'altres coses per justificar el finançament de creences privades, per promoure l'adoctrinament ideològic als centres escolars, que haurien de ser laics, per encobrir delinqüents acusats de pederàstia i, enmig d'una crisi salvatge que colpeja les famílies dels nostres treballadors i treballadores, pagar despeses sumptuoses com les que comportarà la visita del cap suprem dels catòlics els propers dies al nostre país.

Aquests privilegis s'han d'acabar ja. És hora de revertir aquesta situació antidemocràtica i demanar amb veu alta i ferma la fi d'aquesta injustícia. Per això exigim:

1. Què les creences religioses deixin de ser finançades amb els impostos
2. Què les escoles deixin de ser utilitzades com a plataformes d'apostolat
3. Què les religions deixin d'imposar els seus prejudicis morals a tota la societat
4. Què els clergues pederastes i els seus encobridors siguin portats davant la justícia
5. Què els nens siguin protegits de la superstició i la irracionalitat
6. Què l'Estat deixi de promoure la caritat a costa de la justícia social
7. Què els actes i llocs públics deixin d'estar presidits per símbols religiosos
8. Què els representants públics deixin d'afavorir les confessions religioses
9. Què es respecti el dret de tothom a viure segons la seva condició sexual
10. Què la apostasia sigui un dret reconegut per la llei

Per la derogació dels acords entre l'Estat Espanyol i la Santa Seu!

Per la separació entre l'Estat i l'Església!

Per un Estat laic!

Contraanuncis

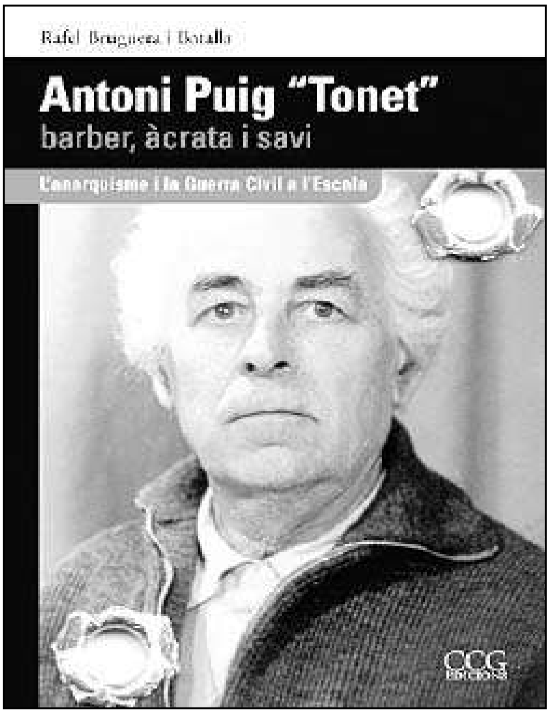
Tonet Puig i l'anarquisme escalenc de la primera meitat del segle XX

Miquel-Dídac Piñero

En Tonet Puig Artigas (l'Escala 1886 - Tolosa de Llenguadoc, 1960) i en Josep Vicens Juli (dit l'Avi Xaxu, l'Escala, 1870-1956) eren dos destacats sardanistes i anarquistes, com podeu llegir en el llibre "Antoni Puig "Tonet": barber, àcrata i savi. El moviment anarquista i la guerra civil a L'Escala" (Edicions CCG, Girona, juny 2010, 509 pàgines) escrit per Rafel Bruguera Batalla, antic senador del PSC i antic alcalde de l'Escala pel mateix partit, sobre Tonet Puig Artigas i l'anarquisme a l'Escala fins l'any 1939 i l'Exili militant.

Es tracta d'un brillant estudi biogràfic, fruit de cinc anys sense interrupció de recerca per part de l'amic Rafel Bruguera, seguit d'una primera i inèdita antologia d'escrits anarquistes, llibertaris i anarcosindicalistes d'un nombre considerable d'autors escalencs entre 1919 i 1959, entre els quals el propi Tonet Puig (aquest recull va de la pàgina 303 a la 509.)

Tonet Puig, teòric anarquista i militant molt actiu, formador de les joventuts llibertàries locals, articulista i compositor de sardanes, és una persona clau per entendre la puixança de l'anarquisme a l'Escala al llarg dels anys 20 i 30 del segle passat, fins a convertir-lo en el moviment hegemònic durant en procés revolucionari de 1936 fins el moment de l'entrada de les tropes feixistes italianes a la vila el febrer de 1939. Tot resseguint la seva biografia, en Rafel Bruguera intenta fer una aproximació a l'arribada de l'anarquisme social a l'Escala i el seu desenvolupament, així com als trets més importants de la revolució social autogestionària local entre 1936 i 1939. Finalment, en dos annexes, es transcriuen més de 100 articles escrits per Puig i altres anarquistes escalencs i publicats a la premsa llibertària de l'època.

Conegut en els ambients anarquistes i lliurepensadors empordanesos i catalans com en Tonet i a l'Escala amb els sobrenoms d'en Perruca, ja que portava el cabell llarg, i El Barberillo, pel seu ofici, Antoni Puig va néixer dins d'una família escalenca pobra i humil. Fou el segon de tres germans: Dídac, Antoni i Pere. El seu germà gran, seria primer tinent d'alcalde de Palamós durant la segona República, entre els anys 1931 i 1934, integrant la candidatura republicana encapçalada per Josep Fàbrega i Pou. El petit dels germans, conegut com en Perico Busqueta, viuria tota la vida al costat d'en Tonet, compartint amb ell l'anarquisme militant, ofici, trasllats de residència, llars familiars i exilis. A principis del segle XX la família traslladà la seva residència a Palamós, on en Tonet entrà ràpidament en contacte amb els cercles de joves llibertaris del municipi i de la comarca. Cal tenir en compte la importància de la indústria surera en aquella zona i, per tant, la puixança de l'obrerisme en general i de l'anarquisme social en concret.

Juntament amb Hermós Plaja es convertí en el l'ànima de la revolta obrera de la Setmana Tràgica a Palamós. Els principals caps del moviment: Puig, Plaja, Vilà, Mestres i altres, emprengueren el camí de l'exili, cap el Pirineu. Aquest seria el primer dels tres exilis que hauria de sofrir Antoni Puig al llarg de la seva vida. En tornar a l'Empordà foren detinguts i ràpidament alliberats sense càrrecs per la forta mobilització obrera i popular que s'originà. Els germans Puig havien muntat una barberia en una zona molt cèntrica de Palamós, però es veieren obligats a tancar-la i obrir-ne una altra en una zona més modesta i obrera pel boicot al qual foren sotmesos per les famílies benestants, a causa de les seves activitats polítiques. L'anomenat 'pacte de la pam', que en el seu moment va patir a Sant Feliu de Guíxols el company i líder local de la CNT del suro Panxo Isgleas, no solament era decretat políticament contra obrers, també contra artesans autònoms, cafeters, llibreters i barbers. A Palamós es casà amb Teresa Montaner la qual, juntament amb el seu germà Agustí, també formava part del Centre Instructiu Obrer, entitat que aglutinava els anarquistes de la població i rodalies. Tingueren dues filles: Pepita, nascuda el 1907, i Ofèlia, que va néixer tres anys més tard.

A principi de la segona dècada del segle XX, la major part dels elements més inquiets i compromesos en la lluita política, obrera i sindical (Martí Barrera, Plaja, Mestres, Montaner, Carbó, etc.) abandonaren Palamós i la comarca per establir-se a Barcelona, atrets pel l'efervescència obrerista i anarquista revolucionària que s'estava organitzant. També fou el cas d'Antoni Puig i Teresa Muntaner. A Barcelona, en Tonet es convertí en un anarquista molt actiu i casa seva en niu i refugi de perseguits per la policia. Precisament, un dels que s'hi amagà durant una temporada fou Salvador Seguí, el Noi del Sucre. En Tonet va notar que entre en Seguí i la seva dona hi havia alguna cosa més que amistat. Puig, digne, serè, conseqüent amb la seva vida de revolucionari i amb un gran aplom, els digué: "Res d'escàndols. Ja coneixeu els meus principis respecte a l'amor. Tu, Seguí, pots continuar amagat a casa fins que hagi passat el perill de la teva persecució. Després, ja que seguiu estimant-vos, aneu-vos-en a viure sols la vostra vida". Posteriorment, Seguí i Muntaner tindrien dos fills: Hel·leni, que morí als disset anys víctima d'una afecció pulmonar, i Teresa, que va néixer tres mesos després de l'assassinat per pistolers de la patronal catalana del Noi del Sucre, el 1923, i que s'exiliaria a Tolosa de Llenguadoc el 1939 amb la seva mare.

L'any 1917 Puig tornaria a l'Escala amb les seves dues filles i el seu germà Pere. Regentaren una barberia al carrer d'Enric Serra. Al primer pis hi vivia rodejat dels seus llibres. Segons Agustí Cabruja "… allí anava fent la viu-viu, formant una família ben unida i compenetrada". A l'Escala continuà la seva militància anarquista, convertint-se en formador i un dels líders locals, ja que tenia una gran capacitat oratòria i de convicció, d'un grup d'afinitat que, amb el pas dels anys, es convertiria en la majoria social del poble, especialment dins el sector de la pesca.

Durant la dictadura de Primo de Rivera la seva casa es va tornar a convertir en amagatall de moltes persones perseguides "… on no hi faltava mai un llit ni un plat a taula". En aquest període s'exilià durant una temporada, i per segona vegada, a França.

Al llarg dels anys 1936-1939 ocupà el càrrec de regidor de cultura en tots els consistoris que es varen anar succeint, portant a terme diverses iniciatives com la creació d'un museu i biblioteca en un edifici confiscat pel comitè local i una escola de belles arts a càrrec de reconegut escultor Ramir Rocamora (Reus, 1877-Verges, 1939).

Entre el bombardeig de l'Escala del dia 23 de gener i l'entrada i ocupació del poble per part de les tropes franquistes, el 8 de febrer, s'exilià per tercera vegada. Aquesta seria la definitiva. Mai més tornaria al seu estimat país. Després de passar per diversos camps de refugiats com els d'Argelers, Bram i Gurs, va recalar definitivament a Montauban, on va viure pobrament, gairebé miserable, fins que el sorprengué la mort el mes de gener de 1960. Va morir a casa de la família Montseny-Esgleas, de qui era íntim amic a causa de la seva amistat de sempre amb Federico Urales, en el decurs d'una de les freqüents visites que hi realitzava. Morí com havia viscut, en un ambient llibertari i entre els llibres que editaven la Federica i en Germinal.

Segons Rafel Bruguera, Antoni Puig fou un autodidacta en el sentit més ampli de la paraula. Al llarg de la seva vida va atresorar un immens cabal de coneixements en totes les matèries: filosofia, història, literatura, poesia, art, música i altres. També s'endinsà en l'esperanto. I tot això ho va adquirir llegint i llegint. "Sentia una passió febrosa pels llibres. A la seva biblioteca no hi falta res de res. Prioritzava la lectura i la compra d'un llibre per sobre de menjar", comenta d'ell Agustí Cabruja.

En una ocasió va afirmar: "les meves filles no rebran de mi cap diner, però heretaran un immens cabal de llibres". Va escriure molt però va publicar molt poc. Hi ha articles seus a 'Acció Social Obrera', de Sant Feliu de Guíxols, a 'Despertar', de Salt, i al diari 'Gerona-CNT' i, poc abans de morir, al setmanari 'CNT', de Tolosa.

En una ocasió, Frederica Montseny va dir que en Tonet "era un home extraordinari, una de les persones més cultes que mai he conegut". Federica admirava profundament el moviment llibertari escalenc amb el qual va mantenir una forta vinculació tota la seva vida, des de joveneta fins els llargs anys d'exili a Tolosa, sempre pendent de la supervivència de l'anarquisme social a l'Escala, fins i tot, poc abans de morir, Frederica es va interessar pel nucli social ecologista llibertari local i les seves intervencions en les mobilitzacions dels Aiguamolls o la

campanya contra l'ampliació de la base militar de l'Albera, com així va comunicar al company historiador Ricard de Vargas Golarons una vegada a Tolosa.
Les primers nocions de solfeig i composició, en Tonet, les aprengué de la ma del qui fou gran amic seu, Josep Vicens i Juli, l'Avi Xaxu. L'escalenc Lluís Colomeda Sastre ha dit d'ells que "eren com dues gotes d'aigua: barbers, músics i llibertaris". La resta de coneixements musicals també els aprengué tot sol. Tocava el violoncel i la guitarra que, com l'avi Xaxu, era l'instrument que utilitzava per les seves composicions sardanistes. Com en el cas de l'escriptura, composava per a satisfacció personal, sense cap interès perquè les seves sardanes fossin escoltades o ballades en els aplecs i festes majors dels pobles. Segons Bruguera, en alguna ocasió però, va sucumbir a petició de músics amics seus, com Vicenç Bou, i alguna de les seves composicions va entrar a formar part del repertori de les orquestres.
Un anarquista de primera hora, com era en Puig, també escrivia sardanes. En aquest sentit és molt reveladora una anècdota protagonitzada amb Francesc Macià. En el decurs d'una visita que realitzà el president Macià a l'Escala, a l'ajuntament tingué lloc una recepció a la qual fou convidat en Tonet Puig, conegut i apreciat per Macià. En un moment de la trobada, Macià li comentà el fet que fes sardanes. La resposta d'en Tonet fou immediata: "Escrit sardanes perquè estimo la meva terra i el seu folklore, però jo no sóc 'catalanista' i molt menys nacionalista; jo sóc internacionalista".
L'any 1957 es presentà als Jocs Florals de la Llengua Catalana de Mèxic amb dues composicions, 'Muntanya Amunt' i 'Ofèlia', el nom de la seva segona filla. Al cap d'un temps, els seus amics exiliats a Mèxic anaren a l'Orfeó Català mexicà a recollir les partitures i es trobaren amb Pere Foix, al qual comentaren que anaven a recollir unes sardanes del Barberillo de l'Escala. Foix, amb un to d'enfadat els respongué: "Si us referiu a en Puig de l'Escala, li tinc massa apreci per dir-li barberillo. Aquest home és un savi". Composà més de cent sardanes, de les quals fins al moment en coneixem vint-i-set. Pau Casals, de qui era amic, li estrenà una sardana a Béziers. Les dues composicions dipositades a l'arxiu del Museu de l'exili de la Jonquera (MUME), escrites l'any 1945 i dedicades a Martí Rouret i Lluís Companys, respectivament, amb tota probabilitat les lliurà a en Rouret, també escalenc, abans de marxar cap a Mèxic, el que havia estat diputat al Parlament de Catalunya per ERC el 1932 isecretari del Parlament, empresonat al vaixell Uruguai l'octubre de 1934, de juliol a setembre de 1936 conseller de sanitat i assistència de la Generalitat i, més endavant, comissari d'ordre públic i sotssecretari de la Presidència de la Generalitat. El 1939 s'exilià primer a França i després a Mèxic amb el seu cunyat Josep Maria Murià i Romaní el 1942. Allí va mantenir la seva vinculació a ERC i va donar suport el 1954 la presidència de Josep Tarradellas.
Agustí Carbó descriu la fesomia física de Puig amb aquestes paraules: "...era un home baixet i un xic robust, rodanxó, amb ulls d'il·luminat i una blanca i esplendorosa cabellera -una autèntica figura d'artista o de patriarca-; es pot dir que tant en temps de pau com de guerra va fer honor als seus ideals". Per la seva banda, en l'article que es va publicar al setmanari 'Solidaridad Obrera', de París, el 1960, amb motiu de la seva mort, s'hi pot llegir: "... sus maneras eran atildadas, su atuendo -chambergo, chalina y traje negro- poetizante: y su hablar -su mucho hablar-, atrayente por lo cuidado ...". Anava vestit com molts anarquistes del seu temps i dels nostres.

La societat europea mostra indiferència per la creixent legió de pobres

Del suïcidi de la classe mitjana

Xavier Díez

A l'agost ens deixà l'historiador britànic Tony Judt, un dels intel·lectuals més lúcids a l'hora d'analitzar el món posterior a la Segona Guerra Mundial. Judt comprengué que Europa es recuperà, i esdevingué un model de referència per haver bastit l'estat del benestar, un model econòmic keynesià fonamentat en la seguretat personal, l'accés a serveis fonamentals d'educació, salut, habitatge i sistemes públics de pensions, i una plena ocupació propiciada per la millora de les condicions laborals que permeteren l'elevació del nivell de vida, l'expansió de les classes mitjanes i el creixement econòmic més espectacular de la història, així com una cohesió social elevada que propicià el període de pau més perllongat en la nostra convulsa història.
A l'altra banda de l'Atlàntic, el sistema americà, destinat a esdevenir l'estil de vida a imitar, no convencé els europeus. Les polítiques socials no acabaren d'arrelar. El fracàs d'Obama a l'hora d'establir un sistema sanitari públic i universal evidencia una societat fragmentada, i com exhibeix el moviment del Tea Party, ens recorda les forces obscures que, ja sigui sota la forma de cacera de bruixes, discriminació racial, fonamentalisme religiós o neoliberalisme econòmic han caracteritzat la trajectòria nord-americana. No és cap secret que una de les principals causes del refractarisme de l'Amèrica blanca i benestant a l'estat del benestar sigui el racisme classista. Una sanitat universal tindria com a principals beneficiaris afroamericans i hispans, i els ajuts socials permetrien millorar ostensiblement les nombroses baixes causades per una societat obsessivament competitiva.

Thatcher i la involució social

El problema, i el mateix Judt ho observava lúcidament, és que des dels vuitanta hem viscut una època d'involució social iniciada per Margaret Thatcher, que liderà la revolta dels rics contra la progressivitat fiscal, els serveis públics i la cohesió social. Que esdevingués a un país tan summament classista com la Gran Bretanya no ens ha d'estranyar. Tanmateix, bona part de les classes mitjanes europees, el sector social més beneficiat per les polítiques de benestar, assumí el reaccionari discurs de la radical conservadora i s'estengué entre les elits continentals, de manera que, des dels vuitanta ençà, els governs europeus desmantellen l'estat protector.

La paradoxa és que aquestes polítiques (privatitzacions, desregulacions, desocupació induïda, degradació de serveis públics), no aporta major creixement, ans al contrari, sinó que concentra la riquesa col·lectiva en una porció cada vegada més reduïda, i deixa fora del sistema grans contingents. Com ha pogut passar això? En certa mesura, el procés de fragmentació social també s'ha aprofundit a Europa. Les grans migracions de les darreres dècades, una mena d'importació de pobres, han etnificat les desigualtats i, dissolt els llaços de solidaritat interclassista. La xenofòbia ha fet egoistes i insensibles les societats europees, que sovint tracten de blindar-se davant grups d'estranys i percebuts com a amenaçadors. I el discurs neoliberal ha incitat a la cobdícia i la insensibilitat davant la sort dels altres.
Precisament Judt, recorda el suïcidi de l'Europa d'entreguerres. La indiferència per la persecució del poble jueu esdevingué una malaltia moral que catalitzà en una catàstrofe universal. Avui, les societats europees, atiades per les creences neoliberals, mostren una absoluta indiferència per la creixent legió de pobres, pel gruix insuportable de desocupats, mentre s'incrementa el nombre de milionaris. Avui, mentre molts són enviats a la perifèria del sistema, les classes mitjanes, les que condicionen les polítiques, les que forneixen de vots i suports uns partits que actuen com a sucursals de les grans fortunes, només semblen sensibles a la reducció d'impostos i l'aprimament de l'Estat. No s'adonen d'aquest capteniment suïcida, car sense estat del benestar, no hi ha classes mitjanes.

"La nueva Utopía". Un petit gran llibre de Ricardo Mella

Redacció

En 1889 a Barcelona es va celebrar el segon certamen socialista llibertari, en qual a petició de l'Ateneu Obrer de Terrassa un dels temes va ser l'escrit d'una "Novela filosófica o cuadro imaginativo o descriptivo de costumbres en plena anarquía o de la sociedad del porvenir". L'obra de Ricardo Mella, de llavors 28 anys, va ser la guanyadora del concurs. Sent editada igual que l'escrit que va quedar en segon lloc, "El siglo de oro", de firmant anònim.
I això és la "Nueva Utopía". En analogia a "La Utopía" de Tomás Moro, en la que es descrivia una societat ideal des del punt de vista de l'humanisme renaixentista, Ricardo Mella mostra en la seva obra una població que ha aconseguit arribar a la societat anarquista, parlant-nos de la seva teòrica organització i manera de vida.
Si bé en alguns aspectes pot acostar-se al gènere de la ciència-ficció (perquè per a Ricardo Mella l'anarquia porta avanços tecnològics poc comuns en la seva època), en la "Nueva Utopía" es mostren les bases de tota societat anarquista ideal, tractant-se de la mateixa manera temes com ara els principis de la pedagogia llibertària (principis que pocs anys després posaria en pràctica Francesc Ferrer i Guàrdia), i és per tant un bon reflex del model de societat que el moviment llibertari desitja aconseguir.
Quant al seu autor, dir que Ricardo Mella, nascut a Vigo en 1861 i mort en la seva ciutat natal el 1925, va ser un dels més notables representants de l'obrerisme i de l'anarquisme a l'Espanya de finals del XIX i principis del XX (va formar part de la Federació de Treballadors de la Regió Espanyola , antecessora directa de la Confederació General del Treball i, posteriorment, va formar també part de la dita confederació), fundant i col·laborant en diversos periòdics de caràcter llibertari, traduint igualment obres d'altres autors com Bakunin o Malatesta i constituint-se com un dels principables impulsors de l'anarcosindical CNT durant els seus primers anys.

Podeu descarregar i llegir de forma gratuïta la "Nueva Utopía" en el següent enllaç: www.mundolibertario.org/index.php?pag=ver_libro&cat=&id=208

> EL FAR

Cultura i Revolució: 1) El CENU

Ferran Aisa

La victòria de les forces populars contra l'aixecament de l'Exèrcit a Barcelona va significar un important canvi en les relacions ciutadanes, tant en l'àmbit econòmic com en el cultural. La nova societat que començava a rutllar es nodria amb les millors armes de la civilització: la cultura. Cultura i revolució eren sinònims d'una mateixa obra que tenia com a objectiu bastir els fonaments de la nova societat. La primera obra revolucionària paral·lela a la creació de les milícies i de l'ocupació de les fabriques per autogestionar-les fou la pedagògica. Els fets revolucionaris es materialitzaven ràpidament amb la creació d'organismes com el Consell de l'Escola Nova Unificada (CENU) creat per un decret de la Generalitat del 27 de juliol. La Generalitat, per la força de les circumstàncies, es feia càrrec de l'ensenyament a Catalunya, d'aquesta manera desbloquejava la sol·licitud de traspassos pendents en matèria educativa de l'Estat espanyol. La Generalitat, amb el suport dels sindicats d'ensenyament i de les forces del Front d'Esquerres, va assumir el funcionament de totes les institucions docents de l'Estat a Catalunya, incloenthi des de l'ensenyament primari fins a l'Escola Normal, així com els organismes annexos, l'ensenyament secundari, i l'ensenyament professional, tècnic i especial en tots els seus graus i les institucions d'ensenyament superior de tipus universitari.

La línia mestra del CENU recollia l'esperit de la Renovació pedagògica, la filosofia dels pedagogs d'avantguarda i el racionalisme de l'Escola Moderna. El decret del CENU era encapçalat amb el text següent: "La voluntat revolucionària del poble ha suprimit l'escola confessional. És l'hora d'una nova escola, inspirada en els principis racionalistes del treball i de la fraternitat humana.

Cal estructurar aquesta escola nova unificada, que no solament substitueixi el règim escolar que acaba d'enderrocar el poble, sinó que creï una vida escolar inspirada en el sentiment universal de solidaritat i d'acord amb totes les inquietuds de la societat humana i a base de la supressió de tota mena de privilegis".

El decret de la Generalitat de Catalunya acordava també les competències del CENU: 1. Organitzar en els edificis apropiats per la Generalitat, el nou règim docent substituint el confessional. 2. Intervenir en el règim docent de la nova escola en totes les escoles de Catalunya, des de l'escola primària als estudis superiors, Universitat Obrera i Universitat Autònoma de Barcelona. 3. Intervenir en la coordinació dels serveis d'ensenyament de l'Estat, Ajuntament de Barcelona i de la Generalitat de Catalunya.

El CENU va elaborar un Reglament intern i va constituir un Comitè sobre la base de dotze membres elegits paritàriament: quatre de la CNT, quatre de la UGT i els altres quatre representant diverses institucions de la Generalitat.

El nou organisme s'estructurà en diverses ponències d'ensenyament: primari, secundari, professional, superior, tècnic i artístic. El president del Consell era el conseller de Cultura de la Generalitat i en el seu nom un president efectiu elegit pels membres del Comitè, el primer dels quals fou el mestre racionalista Joan Puig Elias. Des del mateix moment en què es va posar en funcionament el nou organisme, una consigna unitària es va fer popular: "L'1 d'octubre no hi haurà cap infant sense escola".

Els records del primer Secretari de la CNT

Redacció

En l'any del Centenari de la CNT s'ha publicat el llibre "José Negre. Recuerdos de un viejo militante" que transcriu els records del que va ser l'últim Secretari de la Federació Regional Solidaritat Obrera i el primer Secretari de la Confederació Nacional del Treball, José Negre, un militant destacat de l'històric sindicat 'Arte de Imprimir'. El llibre, editat per Tierra de Fuego i LaMalatesta, és un treball ben cuidat i estèticament agradable.

Aquests records de José Negre són la transcripció d'una conferència impartida ja en els anys de la Guerra Civil, quan ja és un home d'edat avançada. No obstant això, només s'ha conservat el contingut de la primera conferència, la qual versava sobre els anys anteriors a la fundació de la CNT: des de la crítica situació que es trobava el moviment obrer català cap a la meitat de la primera dècada del segle XIX fins al seu ressorgiment amb l'organització de la Federació Local Solidaritat Obrera i posteriorment amb la Federació Regional Solidaritat Obrera, que donaria pas a la CNT. La narració d'aquesta conferència, i per tant del llibre, es queda en les portes de la fundació de la CNT, doncs sembla ser que no s'ha conservat - o no va ser transcrit- el text de la següent conferència, que tractava precisament del naixement del sindicat, text que hagués estat fonamental en la seva aportació de detalls i aspectes tal vegada avui desconeguts.

El llibre és d'una lectura bastant amena, conserva la frescor pròpia del discurs, de la veu parlada que no té encara la reelaboració i la fredor del text composat directament per la ploma. Dues fites sobresurten en la narració de la conferència de Negre: la vaga del periòdic 'El progreso' i els successos de la Setmana Tràgica. José Negre, encara que testimoni i protagonista en ambdós, no se'ns apareix, no obstant això, com succeeix amb altres memorialistes, imposant el seu ego com si la seva actuació fos totalment imprescindible. Al contrari, veiem en ell un militant que ens parla amb humilitat i que ens fa desfilar tot un cor de companys, uns amb noms i cognoms i altres anònims, que van ser els veritables protagonistes d'aquells successos. José Negre, exiliat ja ancià després de la Guerra Civil i que moriria en un dels camps de concentració francesos per a refugiats espanyols, mereix ser recordat.

Receptes...

Llampuga amb ceba (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
1,5 kg llampuga
1/2 ceba
1 cabeça d'alls
1 pebre de cirereta
oli oliva i sal

Elaboració:
Introduir l'oli en una greixonera i quan estigui ben calent agregarem els alls xafats i un pebre de cirereta tallat a trossos. Quan els alls comencin a estar daurats els traurem de la greixonera, i també el pebre de cirereta.

Ja tindrem preparada la llampuga, ben neta, i la fregirem fins que estigui ben feta en el mateix oli on hem fregit els alls. Reservarem el peix en una altra greixonera.

Dins del mateix recipient, i el mateix oli, fregirem la ceba, tallada en juliana, a foc molt lent perquè no se'ns cremi.

Quan la ceba estigui feta l'escamparem per sobre del peix i ja es pot servir. Bon profit!

(*)La llampuga és un dels peixos més característics de la cuina mallorquina i d'altres punts del Mediterrani, però, per exemple, és gairebé testimonial en la cuina menorquina. Es pesca les darreres setmanes de l'estiu.

La història oficial

Joan Canyelles Amengual

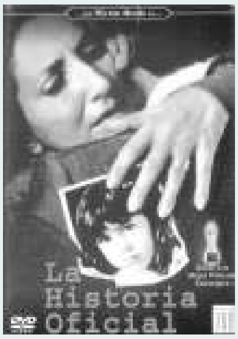

"Vendrás de cualquier lugar a recibirme y abrazarme, y en ese abrazo recuperaré todos los soles que me han robado."
(Anònim imprés en una samarreta del Grup de Suport a les Mares de la Plaça de Maig.).

Alicia (Norma Aleandro) es una professora d'institut feliçment casada amb Roberto (mai arribem a saber quina és la seva professió, però sembla un executiu) (Hector Alterio). Tenen una nena adoptada de cinc anys (Gabi). La varen adoptar pocs dies després de néixer. Ella és estèril i no fa masa preguntes sobre la mare biològica i accepta el que li diu el seu marit. La tornada d'una amiga que va perdre de vista set anys enrere (després del cop d'estat de Jorge Rafael Videla) la posarà en contacte amb una realitat que ella (voluntàriament) ignora. A partir d'aquí iniciarà el camí per averiguar la història "real" de Gabi.
Tercera pel.lícula de Luis Puenzo i de moment la millor (amb diferència) de totes les que ha realitzat fins ara.
Els seus inicis els trobem al mon de la publicitat com a guionista, dibuixant i director. L'any 1968 funda la seva pròpia productora: Luis Puenzo Cine que posteriorment es convertirà en Cinemanía S.A.
Debuta com a director el 1973 amb "Luces en mis zapatos" i dos anys després realitza un dels episodis de "Las Sorpresas" que titula "Cinco años de vida".
L'èxit internacional de crítica i públic (guanya l'Oscar a la millor pel.lícula de parla no anglesa), li permet rodar per a la Columbia el 1988 la superproducció "Old Gringo" amb Gregory Peck i Jane Fonda, que sense ésser una gran pel. lícula no deixa de tenir moments de bon cinema. Segons explica ell mateix Puenzo la va haver de modificar completament a la sala de muntatge perquè la versió inicial no va agradar gens als productors. L'any 1991 dirigeix "La peste", sobre la novel·la d'Albert Camus. El seu darrer treball és "La puta y la ballena" (2004).
Les primeres imatges de "La historia oficial" ens mostren els altaveus d'un institut. Es veuen en segon pla banderes argentines i comença a sonar l'himne nacional que el renou d'un avió (es fàcil pensar que pot esser un avió militar que porta algú a llançar a la mar) fa que es deixi de sentir per uns moments. És un inici extraordinari perquè una vegada mes s'utilitzen les banderes i els himnes, la pàtria, per justificar els assassinats. Sembla una declaració de principis, perquè no feia cap falta començar la pel. lícula d'aquesta manera. A la següent escena veim a la protagonista caminant pels passadissos de l'institut dirigint-se a donar la primera classe. Aquesta hauria estat una manera de començar perfectament vàlida, per tant no crec que sigui descabalat fer una interpretació política de la manera en la que Puenzo obre la pel.lícula.

Un moment més tard veiem a Alicia a casa seva donant un bany a Gabi, quan la nena es queda sola a la banyera, la càmera fa una lenta i petita aproximació. Jugant amb la sabonera ella canta. És una escena plena de sensibilitat i emotivitat perquè penses que encara que ella no ho sàpiga, és una nena a qui li han robat el pare i la mare, i penses també amb la mare i el pare que l'esperaven amb tanta il·lusió i que no li pogueren fe cap besada, cap carícia, que no varen poder tenir la joia de veure-la créixer, ni celebrar cap aniversari, ni tan sols pogueren triar el seu nom. Aquesta mare i aquest pare son una presència absent que no t'abandona durant tota la pel. lícula.
Nomes poc abans d'acabar els veurem en unes fotos que l'avia de Gabi li ensenya a Alicia per demostrar-li que aquella nena pot esser la seva neta. I li explica també que començaren a estimar-se de ben petits, quan tenien cinc anys i que des de llavors mai ningú els va poder separar.
La resta de la pel.lícula les veus (al manco es el que em passa a mi) condicionat per aquestes imatges. Puenzo aconsegueix d'aquesta manera atrapar-te i implicar-te des del principi. És un absolut encert de guió, de posada en escena i de economia narrativa.
Per altra banda en cap moment de la cinta veim la violència dels generals, no presenciem cap tortura ni cap assassinat. Ni tan sols hi apareix cap militar adornat amb els seus galons. Nomes sentim (en un altre moment brillant), com Ana (espectacular Chuchuna Villafane) explica a Alicia com la varen anar a cercar a casa seva, com la varen torturar i violar. I li diu també que algunes dones embarasades desapareixien i tornaven soles perquè havien venut els seus fills a aquelles famílies que podien pagar per quedarse'ls. En aquest instant le comunicació entre les dues amigues es trenca i, trasbalsada, Alicia li pregunta "Per que m'expliques a mi tot aixo?".
Alicia inicia llavors un tortuós i demolidor camí a la recerca de la veritat. Es evident que la seva ignorància no està gens absenta de culpa. Ha viscut una vida tranquil·lament aburgesada posantse voluntàriament una bena als ulls. Un company de l'institut políticament implicat en la lluita contra la dictadura li diu "no hi ha res que commogui tant com una burgesa amb culpa".
Aquest camí està esplèndidament narrat per Puenzo, que amb Aida Bortnik ha elaborat un gran guió.
Norma Aleandro i Hector Alterio són una actriu i un actor incommensurables, les seves interpretacions són absolutament antològiques, intenses però mesurades, absolutament creïbles i amb una prodigiosa atenció pels petits detalls.
Al final de la pel.lícula hi ha una escena d'una violència brutal. Alicia li fa creure a Roberto que Gabi ha desaparegut. Quan ell veu que la nena no és a la seva habitació comença colpejar-la, li empeny la cara a la pared i li engruna els dits d'una mà amb una porta, fins que ella li confessa que l'ha dut a casa dels avis de la nena (els pares de Roberto) per a que ells dos poguessin parlar. Fins a llavors sabíem de la complicitat de Roberto amb els militars però en aquell moment pensem que podria haver participat en les tortures.
Alicia va perdre els seus pares quan era una nena en un accident de cotxe. La seva avia li va amagar la veritat diguentli que estaven de viatge. Ella els va esperar molt de temps asseguda a un balancí. En la darrera escena de la pel. lícula veiem a Gabi engronsant-se en un balancí cantant una cançó i amb la mirada trista dels que esperen allò que mai arribarà.
Per a mi "La historia oficial" és una gran pel.lícula. Cada vegada que la veig em deixa molt tocat.
M'emociona com si no l'hagués vist mai, per això segurament no soc objectiu si dic que pocs fotogrames la separen d'esser una obra mestra. I fa que continuï pensant que l'antimililtarisme és una de les militàncies més urgents i necessàries.
No hi ha temps per parlar-ne però està clar que la nostra transició va esser font d´inspiració per a les vergonyoses lleis de "punt final" i "obediència deguda". Reconforta saber que els argentins i les argentines han anat més lluny que nosaltres i que aquestes lleis varen esser finalment derogades.

Fitxa tècnica

D: Luis Puenzo; A: 1985
G: Luis Puenzo i Aida Bortnik
Ft: Felix Monti;
Pr: Marcelo Piñeyro
Ms: Atilio Stampone i Maria Elena Walsh
I: Norma Aleandro, Hector Alterio, Chuchuna Villafane, Hugo Arana, Chela Ruiz, Analia Castro.

> DES CARTES MAUDITES

Llengua/es i identitat/s (10)

Carlus Jové

En aquesta llarga i feixuga –ho reconec– sèrie de columnes, he intentat dir alguna cosa interessant sobre la relació entre llengua i identitat amb la mirada molt posada en el nostre conflicte particular. Assumptes com aquest no poden plantejar-se en abstracte sense topar, en algun moment o altre, amb allò que en diem "la realitat". Idealment, les identitats lingüístiques, individuals o nacionals, així com les llibertats lingüístiques i les nacionals, són unes; en la "realitat", aquestes tan sols són un aspecte més del nostre conflicte diari amb els altres, i a voltes els altres som nosaltres mateixos.
A Espanya darrerament s'hi està qüestionant el model nacional i lingüístic, però d'una manera encara molt subterrània. Alguns autors com Juan C. Moreno defensen obertament el plurilingüisme a nivell estatal, sense per això discutir el dret de cada territori a utilitzar, exclusivament, la llengua pròpia, sense passar pel castellà. És una postura certament minoritària a l'estat, però que posa el dit a la llaga: la relació entre llengua i identitat en la construcció d'allò "espanyol". A això s'hi vincula un altre assumpte del que recentment també se n'està parlant: la transparència dels nacionalismes establerts. És a dir, que l'estreta relació entre llengua i identitat en un nacionalisme ja establert com l'espanyol, esdevè transparent, invisible, i sembla inexistent pels que la defensen, i fins i tot pels que la pateixen. D'aquesta manera, enlloc de veure l'assumpte com un conflicte obert entre dos o més col·lectius, es presenta com una neurosi d'uns quants, els "altres".
El que he intentat, més bé o més malament, en les columnes precedents, és evidenciar algunes cares d'aquest conflicte per intentar elminar-ne la transparència. Alhora, he intentat mostrar que no es tracta del que som i el que no som, o del que parlem i el que no parlem, sinó de què en fem amb el que som i amb el que parlem, o com incloem una cosa en l'altra, i l'altra en l'una. Poc es pot avançar des de la idea del "som el que parlem", perquè massa sovint ni som ni parlem. A Espanya, això és el més habitual. Massa acostumats estem tots plegats a fer-nos callar, i massa acostumats estem alguns a deixar-nos callar. Encara sentim que llengua i identitat és un problema d'alguns que no el tenen resolt quan, de fet, qui no el té resolt és precisament el sector lingüísticament majoritari. No se si se me entiende...

Aspectes ambientals de la informàtica (for dummies)

Xavier Roijals Lara

Ino, no en parlarem de les suposades radiacions emeses pels monitors que es podien contrarrestar posant-li un cactus al darrera, una de les llegendes urbanes més frikis sentides mai per la gent que ens hi dediquem d'una manera o d'una altra a això. I que no és certa, fins i tot en el cas que el cactus pogués absorbir les radiacions electromagnètiques, hauria d'estar col·locat entre el monitor i nosaltres i no al darrere...
Primera conclussió doncs: està per demostrar que les radiacions electromagnètiques dels ordinadors actuals (més amb les pantalles planes, que desprenen menys radiació) siguin realment molt danyines, i molt menys encara que un petit cactus pugui absorbir aquesta radiació.
Anem al tema, doncs. A l'article anterior d'aquesta sèrie ja vam parlar de la famosa pregunta: "Em cal un ordinador nou?". Com que a la gent si no li dones xifres i números no acaben d'estar contents doncs les hi donaré per tal que tothom n'estigui: jo crec que en aquests moments si un té un ordinador amb 1 Gb de memòria RAM, 250 Gb de disc dur, i un processador a partir d'1.60 GHz (com els processadors Atom que porten els ultraportàtils), doncs ja te'ns prou per anar per la vida per fer servir les coses normals amb un programari normal (sistemes operatius Debian o Ubuntu, o Windows XP, navegador, veure vídeos i una suite Office normaleta), més tenint en compte que tant la RAM com el disc es poden ampliar. Això sí, recordem que és imprescindible conéixer quina mena de RAM i de discs durs tenim als nostres ordinadors abans de comprar els components per ampliar, no sigui que comprem una memòria o un disc "que no toca". Per cert: la capacitat de disc ja no és tant un factor limitant, quan moltes aplicacions i dades ja les fem servir o les emmagatzemem via discs externs o directament al "núvol" (sobre internet): Flickr per les fotos, Spotify per la música, Gmail pel correu, etc. Això últim de posar les nostres dades i preferències en mans de les corporacions pot agradar molt, poc, o directament gens (com en el meu cas), però bé, jo parlo del què fa la gent en general.
Segona conclussió: si pensem canviar d'ordinador, pensem-nos-ho una mica abans de fer-ho: probablement no ens calgui i puguem tirar encara uns anyets més simplement amb una petita ampliació.
Sobre el tema del consum d'energia d'un ordinador doncs aquí sí que en podem parlar una mica. Probablement el major consum d'energia d'un ordinador resideixi en el processador. Així, quan més potent és un processador, més energia consumeix, i més energia cal (ventiladors) per tal de poder refrigerar-lo. Un altre component que dissipa molta energia és la font d'alimentació, en tot el procés de passar l'energia que arriba a l'ordinador de corrent alterna a 220 V a corrent contínua d'entre 3.3 i 12 volts (segons el component) que són els voltatges reals que consumeix la màquina. I l'altre component que consumeix molta energia seria la tarja gràfica (NVIDIA, ATI, etc). Aquestes tarjes gràfiques es podrien considerar com a petits ordinadors, fins i tot moltes tenen un altre petit ventilador per poder dissipar temperatura, imagineu. Nota al marge, però necessària: si no esteu fent servir animació en 3D, ni editeu vídeo en temps real, ni sou molt dels jocs per ordinador ni de Second Life, les tarjes gràfiques són una cosa probablement prescindible i podrem treballar tranquil·lament amb la sortida gràfica que ens proporcioni la nostra placa base, sense més històries.
I quin consum té l'ordinador? doncs entre 50 i 100W per hora, en general. Els ultraportàtils consumeixen molt menys (menys de 50W segur). Els ordinadors de torre, amb tarja gràfica superpotent, fent-lo treballar a tope, doncs prop o fins i tot més de 100W. Això és molt o poc? depèn. Depèn entre d'altres coses, potser, de si el tenim endollat tot el sant dia (normalment fent treballar als programes peer 2 peer -amule, emule, torrents, etc-), doncs igual llavors resulta que el consum seria 24 h * 50 W * 30 dies, doncs algun kW que altre si que cauria, sí.
I tot i així penseu una cosa, i és que la major part de l'energia que consumeix un ordinador al llarg de la seva vida (considerant tres anys d'ús) el 83% es va fer servir al seu procés de producció i només el 17 % restant és l'electricitat que es consumeix al seu ús quotidià. (Font: "Material informático y contaminación medioambiental" d'Alejandro Castán Salinas).
Tercera conclussió: si pensem canviar d'ordinador, pensem-nos-ho una mica abans de fer-ho (bis): tot component informàtic nou comporta una gran despesa energètica.
I és que la renovació contínua del material informàtic comporta un gran problema ambiental. I no només per l'energia consumida al seu procés de producció, sinó també perquè, què en fem un cop l'ordinador ja el considerem obsolet i el canviem per un altre? Hem de tenir en compte que un ordinador conté metalls pesants, plom, bari, cadmi, antimoni, berili, crom, silici, PVC, PCB, materials ignífugs, etc. Per no parlar les substàncies que porten els consumibles com els tóners de les impressores, probablement cancerígens.
Per tant, quarta i última conclussió de moment: si pensem canviar d'ordinador, pensem-nos-ho una mica abans de fer-ho (i III): els ordinadors i els seus consumibles contenen materials potencialment contaminants.
I això que no hem parlat encara dels elements indispensables per a la seva producció, com el coltan, que es mereix per sí mateix un article monogràfic.

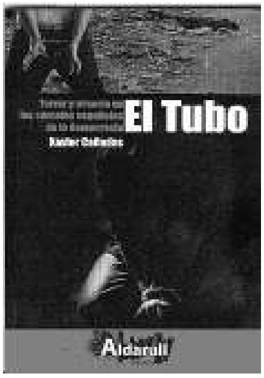
La nova dependència: Xarxes Socials d'Internet

Grup Llibertari Los Nadie

És enorme la proliferació de xarxes socials a internet en aquests últims anys i la importància que han pres per a molts internautes en un període de temps relativament curt.
Les xarxes socials, com poden ser "twenti" o "facebook", ofereixen una gran varietat de funcions com conèixer persones; comunicar-te amb les que ja coneixes; donar i obtenir informació sobre els "esdeveniments" que es realitzaran; donar i obtenir també informació personal quant a gusts, llocs per on et mous, quins són els teus amics, etc.
El fet que persones noves entrin en la teva vida i que comparteixis alguns àmbits d'aquesta amb elles, així com una comunicació prolongada en el temps, és una cosa positiva ja que: t'ajuda a aprendre aspectes que desconeixies de qualsevol realitat; aprendre a comprendre i relacionar-se amb persones diferents; compartir experiències i fins i tot reflexionar sobre un mateix.
Però, quina utilitat donen els clients a aquestes xarxes socials d'internet? amb quina finalitat s'utilitza? què suposa la utilització d'aquestes? qui es beneficia?.
La realitat actual és bastant mes deprimant que la de dos paràgrafs mes a dalt. La mentalitat de la societat en la qual ens trobem és aquella que aixafa la raó i gran part dels valors de la vida humana (com la solidaritat, el respecte, l'esforç per una convivència positiva, la lluita per defensar allò en què creus…) per substituir-los per la gran comoditat apreciada.
La comoditat a entrat en molts àmbits de les nostres vides, en gran part a través de les noves tecnologies, i com no, les xarxes socials de les quals escric són una bona mostra d'això.
És bastant mes fàcil conèixer la gent i mantenir converses a través d'aquests mitjans que enfrontar-se a la realitat en persona. Però la veritat és que aquest fet impedeix l'aprenentatge d'habilitats socials que podem aprendre tots, així com el desenvolupament de la nostra capacitat d'interacció social.
Una altra comoditat és la d'elegir a qui conèixer i a qui no abans de mantenir cap comunicació amb aquestes persones. A què em refereixo? Que és possible accedir a les dades personals i fotografies, així com saber quins són els seus gustos sense necessitat de parlar amb ells i anar més enllà. Un dels problemes ve quan se selecciona qui ens interessa i qui no per aquesta idea preconcebuda que amb facilitat pot ser falsa. Un aspecte positiu que alguns troben és que ens evita perdre el temps en conèixer gent que no ens interessa", però quant temps s'empra en la utilització d'aquestes xarxes?
Tots sabem que la majoria dels clients perden una gran quantitat de temps al dia en la seva utilització, temps que podria ser emprat en mantenir relacions reals amb persones cara a cara.
La utilització d'aquests mitjans suposa també la difusió d'informació personal, una cosa tan íntima com les teves dades personals, qui són les persones amb qui et relaciones, per on et mous, quins són els teus gustos, com ets físicament, etc. pot estar a les mans de persones que facin un ús perjudicial o simplement que no desitgis de les teves dades.
Quan aquells que es "mouen" en l'àmbit llibertari o antisistema i utilitzen les xarxes socials d'internet, informar-los que encara que siguin gratuïtes aquestes són empreses del sistema al servei de la policia, el marketing…Los dades que proporcioneu de vosaltres mateixos i dels altres són utilitzats per a investigacions policials i empreses comercials analitzen els vostres gusts per desenvolupar campanyes publicitàries.
De part del poder: gràcies per la vostra col·laboració.

Llibres

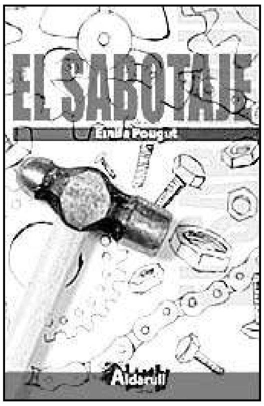
El tubo
Terror y miseria en las cárceles españolas de la democracia

Xavier Cañadas Gascón
Aldarull edicions. 2010

Després de ser condemnat a 17 anys de presó per la seva participació en el sonat "Cas Scala", procés estatal encaminat a destruir l'amenaça del moviment llibertari, Xavier Cañadas compleix condemna durant una llarga temporada en la presó de Segòvia. Allí coincideix amb diversos militants llibertaris i autònoms que han estat empresonats en diversos processos encaminats a frenar la lluita social, llavors molt activa.
La resistència en la presó, les contínues mostres de dignitat, els intents de fugida els amotinaments davant les arbitrarietats dels carcellers, fan que la seva presència incomodi als gestors del sistema penitenciari, que decideixen fer un escarment. El seu trasllat a la presó d'Ocaña té la intenció de doblegar la seva voluntat lluitadora. Allí sofrirà interminables i continuades pallisses, tortures i vexacions durant quatre mesos, dos mesos d'ells en cel·les d'aïllament, conegudes com el "Tubo".
El govern democràtic mostra així la seva veritable naturalesa i hipocresia parlant per un costat de democràcia, progrés i transició i després deixant intacte l'antic sistema carcerari franquista, l'exèrcit, la policia, la judicatura, la classe política, i fins a la pròpia monarquia, hereus tots – com es pot llegir en aquest llibre, fins i tot d'obra – del franquisme.
Xavier Cañadas Gascón, llibertari, va estar afiliat a la CNT en els anys setanta. Va ser condemnat a 17 anys de presó pel cas "Scala". Va sortir en llibertat condicional després de vuit anys de presó. De la seva experiència en diferents presons espanyoles va escriure "Entremuros. Las prisiones en la transacción democràtica", publicat per l'editorial Muturreko Burutazioak (Bilbao, 2000) i "El Caso Scala. Terrorismo de Estado y algo más", per Virus Editorial (Barcelona, 2008).

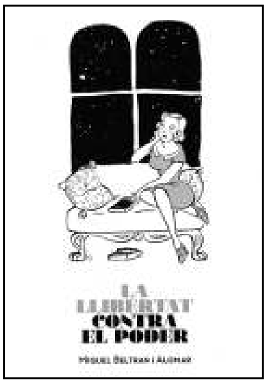
El sabotaje

Emile Pouget
Aldarull edicions. 2010

Des del moment en que un home va tenir la criminal ingeniositat de treure profit del treball dels altres, des d'aquest dia, l'explotat, per instint, va procurar donar menys del que exigiria el seu patró. Al procedir així, amb tanta inconsciencia com M. Jourdain al parlar en prosa, aquest explotat practicava el sabotatge, manifestant d'aquesta manera, sense saber-ho, l'antagonisme irreductible que posa, un contra un altre, al capital i al treball. Escrit que marcaria de manera definitiva el desenvolupament del moviment sindicalista a nivell mundial.
El sabotatge és de lectura obligada per a tot aquell interessat en el desenvolupament del dret del treball. El terme, en si, es va convertir immediatament en vocable propi del dret positiu a l'haver estat afegit ipso facto en la gairebé totalitat de les legislacions del treball del món sencer.
Milers de coses terribles s'han expressat en contra d'aquesta eina obrera en la seva lluita en pro de la seva emancipació, no obstant això, si ens atenim a l'exposat per Pouget, el concepte de sabotatge, immers en la tremenda lluita de classes que quotidianament es desenvolupa per onsevulla, constitueix un instrument utilitzat no només per la classe obrera, sinó també per la burgesia.

La llibertat contra el poder

Miquel Beltran i Alomar
Edicions El Moixet Demagog. 2010-10-09

Miquel Beltrán (Inca, 1910-1935) és una mostra de la importància i la vitalitat que va tenir l'anarquisme a la ciutat d'Inca. Era molt conegut: al gener de 1932 és convidat pel centre Republicà Federal d'Inca per a donar una conferència. En aquesta conferència, titulada "Poder i Llibertat", el fins a llavors republicà es va declarar anarquista davant el sorprès auditori.
Amb un cert renom com orador va ser l'encarregat de presentar a Frederica Montseny en les conferències que va donar a Inca, Sóller i Pollença durant la seva visita a Mallorca en 1933.
El 1934, la tuberculosi que li causarà la mort el va obligar a romandre en el llit, i va ser llavors quan va escriure "Violeta", que va ser publicada el 24 d'octubre de 1934 dintre de la col·lecció La Novel·la Ideal, una de les publicacions de La Revista Blanca que dirigia Federico Urales.
El 28 de març de 1935 el cos de Miquel ja no va aguantar més. Abans de morir va expressar el desig que el seu enterrament fos civil i com es tractava del primer enterrament civil que havia de tenir lloc a Inca, la cerimònia va despertar una gran expectació.
En aquest volum publiquem la conferència i la novel·la de qui va deixar escrit que el "poder sempre té un grillet per a les mans, una mordassa per a la boca, una presó per a l'innovador i un patíbul per a l'apòstol".
Introducció en català, text complet en castellà.

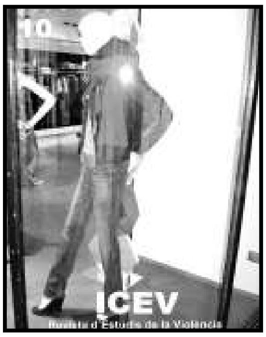
Diario de un perro

Oskar Panizza
Pepitas de Calabaza. 2007

Il·lustrat per Reinhold Hoberg.
Traducció de Luis Andrés Bredlow.
Presentació de Julio Monteverde
El "Diario de un perro" és una crítica fabulada de l'home i la seva decadent civilització; una visió afectuosa, càustica i naïf, a no més de dos pams del terra, del teatret humà.
Panizza va ser un escriptor en contra del seu temps.
En contra del poder establert, dels convencionalismes i de la tendència del ser humà a creure cegament en idees falses. I tal vegada aquesta lluita constant contra allò establert contribueix a desenvolupar aquesta lucidesa de la qual fa gala en "Diario de un perro", encara que a la llarga va acabar conduint-lo a la bogeria.

Revistes

ICEV. REVISTA D'ESTUDIS DE LA VIOLÈNCIA

Revista electrònica trimestral editada per l'Institut d'Estudis de la Violència, estudi de la violència des d'una òptica multidisciplinar, www.icev.cat/publicar.htm

METRO DE PAPER

Butlletí de la secció sindical de CGT al Metro de Barcelona, una crònica de la seva lluita sindical, www.cgtmetro.org

D'UN PUNT DE VISTA LLIBERTARI

Butlletí de periodicitat imprevisible de la Societat Cultural Ajuda Mútua, difusió de la cultura obrera des d'una òptica llibertària, interhelpo@gmail.com

DIAGONAL

Periòdic quinzenal d'informació, debat, investigació i anàlisi de l'actualitat, que neix dels moviments socials que lluiten per transformar la societat, www.diagonalperiodico.net/

Fòrum Espai de Llibertat a Barcelona

Fundació Ferré Guàrdia

La Fundació Ferrer i Guàrdia i el Moviment Laic i Progressista organitzem i convoquem els dies 5, 6 i 7 de novembre de 2010 a Barcelona el Fòrum Espai de Llibertat, que tindrà lloc a la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona, una trobada d'entitats, institucions i persones compromeses amb la laïcitat, les llibertats civils i la igualtat de tracte, per explorar experiències i traçar propostes de futur.
El Fòrum vol ser un punt de trobada i reflexió entre el món acadèmic i les organitzacions que des de diferents àmbits treballen per una societat laica, un marc de debat i d'exposició de les iniciatives socials en favor de la llibertat, la igualtat, i els Drets Humans i una anàlisi dels obstacles al laïcisme, un exercici d'actualització del seu pensament i de la seva acció al voltant de com la ciutadania pot construir els seus espais de llibertat i lluitar per l'ampliació dels seus drets..
Davant la possible reforma de la Llei Orgànica de Llibertat Religiosa a Espanya, es fa inevitable abordar aquesta qüestió, així com els drets que la ciutadania té avui plantejats en diferents llocs del món posant especial èmfasi a Europa, Amèrica Llatina i el sud del Mediterrani. Es tracta d'un punt de trobada per explorar experiències i traçar propostes de futur.
La Fundació Ferrer i Guàrdia treballa des de 1987 per la laïcitat, com a exigència de neutralitat de l'Estat davant les diferents opcions de consciència (religiosa o no religiosa) i com la meta per crear les condicions d'emancipació de tota la ciutadania, apostant per l'educació, l'extensió dels drets de ciutadania com a garantia que cada membre de la comunitat pugui definir el seu projecte de vida sense dogmes, tuteles o autoritats arbitràriament imposades.
També formem part del Moviment Laic i Progressista, federació d'organitzacions que es comprometen a promoure el lliure pensament des de la ciutadania activa (www.mlp.cat) i és promotora de la Lliga per la Laïcitat, aliança d'organitzacions per promoure l'avanç de la laïcitat en l'acció dels poders públics (www.laicitat.org) que col.labora en l'organització del Fòrum i de la qual forma part la CGT.
En el marc de la commemoració del Centenari de Francesc Ferrer i Guàrdia, el Fòrum Espai de Llibertat vol generar un debat sobre el significat de la laïcitat i la seva situació en la societat actual, donar a conèixer la laïcitat i les propostes derivades de les organitzacions que la promouen, generar un espai de trobada i intercanvi, i generar propostes per avançar cap a una societat laica i l'emancipació en un marc d'igualtat.
Més informació: www.espaciodelibertad.net

CARLOS GARCIA, SECRETARI DE COMUNICACIÓ DE LA CGT DE CATALUNYA

L'experiència de l'agència 29-S dins la vaga general

"La força ens arriba amb la integració i la sinèrgia de cadascun dels nostres projectes comunicatius"

> LA FRASE...

"El major avantatge que tenim és que som totalment lliures"

Col·lectiu La Tramuntana

Carlos García Enrique (Sabadell, 1984) Llicenciat en psicologia i postgraduat en Cultura de pau i transformació de conflictes (UAB), és activista social dintre del camp de la contrainformació. És membre del consell redactor de la pàgina d'informació lliure i alternativa Kaosenlared.net. Nou Secretari de Comunicació de CGT Catalunya, en aquesta jornada de vaga general ha participat com a representant de la revista Catalunya i del portal digital Kaosenlared en la cobertura informativa anticapitalista de la vaga general, a través de la agencia d'informació 29-S (www.29-s.net), que aglutinava aproximadament una vintena de mitjans alternatius.

- Quant fa que milites a Kaosenlared.net ? Com hi vas arribar?

- Porto 3 anys, des de Setembre del 2007. Realment la meva arribada va ser casual. Cercant Informació sobre manifestacions contínuament apareixia, al primer lloc del navegador, Kaosenlared. Un dia mirant una noticia vaig descobrir que el col·lectiu tenia seu a Terrassa, i vaig decidir que podia ser una bona oportunitat de militar a nivell local… res més allunyat de la realitat ja que la militància a Kaos es podria qualificar, com a mínim, d'intercontinental.

- Com es va conformar la idea d'una cobertura mediàtica anticapitalista per a la Vaga General?

- Concretament pel que fa al treball conjunt de la vaga general, la idea de crear una coordinació de mitjans alternatius per cobrir la vaga va sorgir d'una conversa informal amb la Laia Altarriba del diari L'Accent. La veritat és que en principi ja teníem força clar que la Revista Catalunya, Kaosenlared i L'Accent farien una cobertura conjunta. La sorpresa va ser enorme quan paral·lelament també s'estava preparant alguna cosa semblant amb els companys de La Directa, Ràdio Contrabanda, Ràdio Pica, Ràdio RSK i d'altres mitjans

- A que atribueixes aquesta irrupció tan potent dels mitjans de comunicació alternatius en aquesta jornada de Vaga General?

- En primer lloc aquesta força ens arriba amb la integració i la sinèrgia de cadascun dels nostres projectes, això està claríssim. A banda d'això, la capacitat de mitjans tecnològics que tenim avui dia i que estan a l'abast de tothom, especialment el nou mon que ha obert Internet des de fa 5 anys. La capacitat d'emetre simultàniament en diferents ràdios, que puguem escoltar la ràdio per streeming o fent podcast, tenir una plana web actualitzada al minut o la proliferació de telèfons mòbils i el fàcil accés a la xarxa des d'un portàtil, hem de reconèixer que ens ha permès tenir una presència pràcticament global.

- Perquè es va decidir que el marc territorial serien els Països Catalans?

- Dintre del grup de persones que plantejàvem l'agència, hi havia un consens força clar en la realitat històrica, política, lingüística i social que representen els Països Catalans. En primer lloc vam pensar que igual el principat podia ser un bon marc, accessible, proper i que pensàvem que podríem gestionar amb certa solvència. Definitivament ens menyspreàvem a nosaltres mateixes. En arribar companys de les Illes i contactar amb algunes altres companyes al País Valencià vam decidir que podíem establir un marc més ampli on l'eix de la llengua havia de tenir una gran importància.

- Realment una cobertura mediàtica des de la òptica dels i les ciutadanes s'ha de fer des de la base. Perquè era tan important aquest factor en la teva opinió?.

- Com sabem, els mitjans de comunicació generalistes, tenen una sèrie de interessos més enllà d'explicar que és el que està passant, entre ells el més important, l'ànim de lucre. Aquest ànim de lucre fa que els mitjans que reben diners en concepte de publicitat, romanguin esclaus dels seus "mecenes". En el nostre cas el major avantatge que tenim és que som totalment lliures i, com ells, nosaltres també tenim molt clar de quina part estem.

- Quines han estat les virtuts més importants del projecte d'agència d'informació 29-S?

- La principal virtut que ha tingut ha estat la capacitat d'unir a tot un grup de persones que han establert uns ponts importantíssims, tan a nivell de periodistes alternatius com a nivell oients/lectores. Podríem dir que la gent s'ha fet més seus els mitjans populars. D'altra banda que els ciutadans i ciutadanes es comportin activament davant la informació, ha estat un punt d'inflexió, un canvi de mentalitat. En resum: No rebis informació, fes-la!

- Com ha funcionat la agencia durant la jornada de vaga? Suposo que el ritme ha estat trepidant, tenint en compte que gestionàveu molta informació…

- Efectivament des de la nostra seu a Contrabanda, el telèfon i el correu web que vam habilitar, van estar bullint tota la jornada especialment a les primeres hores de la vaga, cap al migdia i durant els penosos successos al voltant del desallotjament il·legal del banc okupat a plaça Catalunya. Cal dir que les companyes i companys dels diferents mitjans van realitzar un treball titànic amb jornades de treball de 12 hores en alguns casos. Des de la redacció de noticies, cobrir presencialment els successos, passant per pujar les noticies a les diferents xarxes socials, al voltant d'una trentena d'activistes han estat treballant per aconseguir un èxit rotund, del que ens hem de felicitar totes i tots.

- La resposta dels piquets era bàsica per tal d'obtenir aquest èxit que comentes?

- Efectivament, no hi cap dubte. Jo, a més, felicitaria als afiliats de CGT d'arreu dels Països Catalans que van ser una peça importantíssima de cara a informar des de les grans empreses i el camp laboral en general. A la teva pregunta jo afegiria que la informació honesta, veraç i fidedigna ha estat bàsica.

- Hi ha alguna possibilitat de que la agencia 29-S no mori? Hi ha algun projecte futur d'aquest tipus de manera més estable?

- De fet l'agència 29-S encara no ha mort. Des dels diferents mitjans de comunicació continuem informant sobre les seqüeles que va deixar una jornada de lluita on la violència policial va ser una constant i sobre els diferents detinguts que es troben a les dependències policials. Pel que fa al manteniment del projecte, trobo que seria una magnifica noticia per a tots els i les anticapitalistes. Confio en que, aquesta jornada de lluita informativa, serveixi com a llavor que ens porti a un escenari on puguem comptar amb una plataforma anticapitalista de mitjans populars.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Akhmàtova, l'esperança d'explicar-ho

Jordi Martí Font

A la cua de la presó de Leningrad, envoltada de dones a qui la tristesa i el fred han fet invisibles, la poeta Anna Akhmàtova (1889-1966) és interrogada per una dona que, en veure que és una escriptora reconeguda li pregunta, xiuxiuejant (tal com sempre s'ha de parlar davant la representació dels càstigs del Poder), si ella seria capaç de descriure tot allò. L'Anna li respon que sí que pot i llavors, "quelcom que s'assemblava a un somriure va lliscar per damunt d'allò que un cop havia estat el seu rostre".

Wittgenstein, dibuixar la realitat

Fent recull dels camins desbrossats per Frege i Russell i construint nous passos entre paraules i teories, hi ha Ludwing Josef Johann Wittgenstein (1889-1951), els dos Wittgenstein per ser més precisos, el del Tractatus Logico-Philosophicus i el de les Investigacions filosòfiques.

En el primer, són les paraules les que posen límits al món, ens informen i dibuixen la realitat. Si el món existeix és perquè les paraules ens l'han fet present, peròccom que el llenguatge és imperfecte i, per tant, la realitat que coneixem també, caldrà perfeccionar-lo i intentar que sigui impossible fer afirmacions contra la lògica. La lògica, en ell, és l'objectiu a assolir per tenir una realitat que no sigui ambigua. I per assolir aquesta perfecció buscada, si partim que el llenguatge no és perfecte, ens cal anar més enllà dels límits del llenguatge, cap a allò que es mostra per intuïció o de manera mística.

A les Investigacions, apostarà per donar la importància que té a l'ús, que és el que dóna l'autèntic significat als mots. Més enllà de la recerca de l'essència de les paraules, intenta explicar com s'usen els conceptes per intentar resoldre problemes reals.

Goebbels, elogi de la mentida

Paul Joseph Goebbels (1897-1945), ministre de propaganda del Tercer Reich hitlerià, és autor dels onze principis de la publicitat moderna en què les paraules i el seu ús són un dels temes centrals. El seu principi número 5 diu que qualsevol propaganda "ha de ser popular, adaptant el seu nivell al menys intel·ligent dels individus als quals va dirigida". Tant els seus discursos com els de la resta de caps nazis no perdran mai de vista aquest principi i és en el sentit que donen a les paraules on amaguen la seva gran estafa.El mateix Goebbels és autor d'una frase ben clara en aquest aspecte. Així, a banda d"Una mentida repetida adequadament mil cops es converteix en una veritat", el jerarca nazi, que va prohibir que cap informació exterior entrés a Alemanya just començar la invasió de Polònia, guarnia els seus discursos amb frases del tipus "Governem gràcies a l'amor i no gràcies a la baioneta".